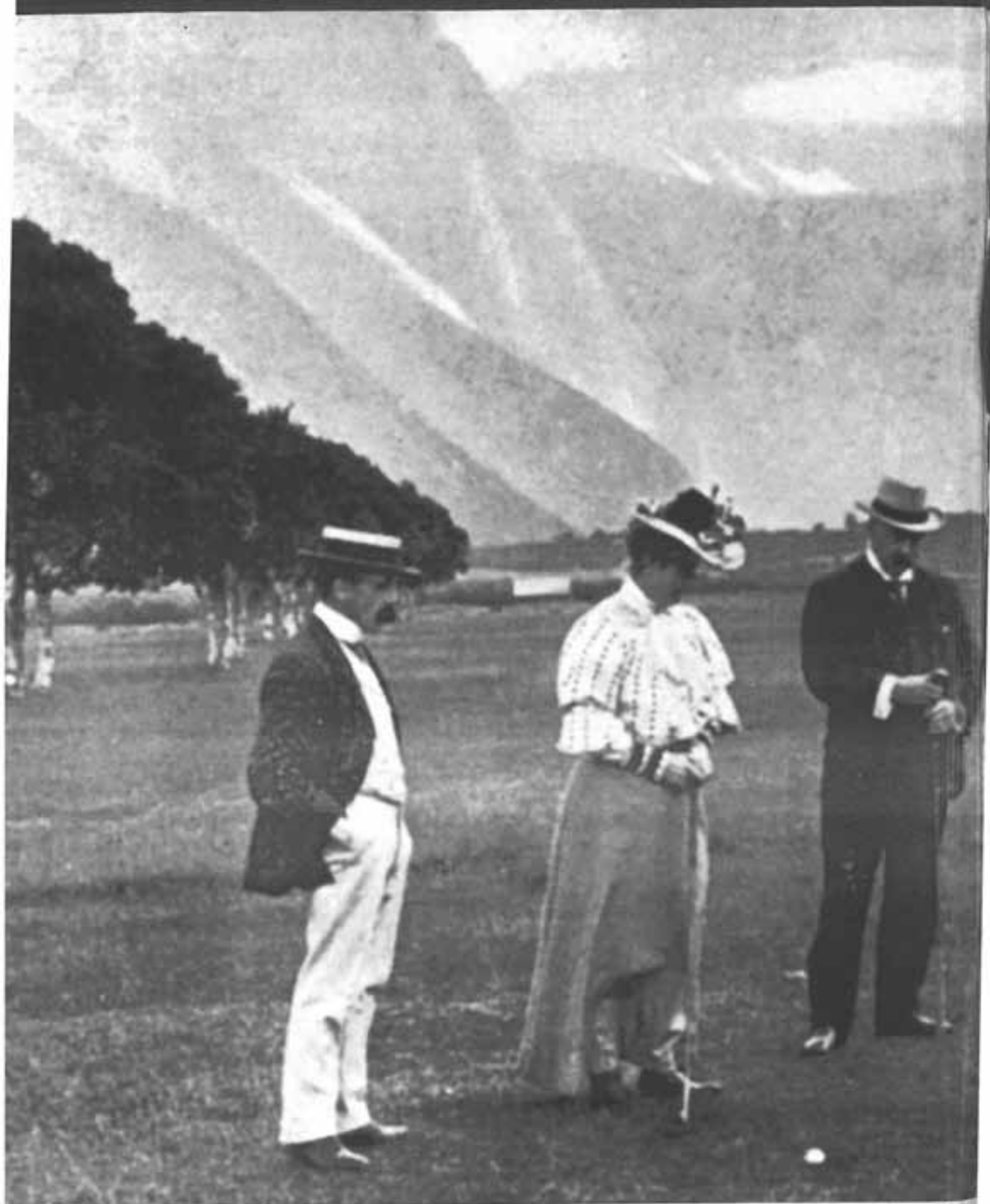

*Fra knickersadel
til folkesport*

*Oslo Golfklubb
1924 - 1999*

lig som i 1904 ble det faktisk spilt litt golf i Norge. Noen entusiastiske engelske laksefiskere fant bredden av Rauma, der 12. juni 1926 - ble omtalt som «Romsdal Golf Course, Molde, Norway - 18 holes». Hvor lenge denne «klubben»

grunnen var sandholdig og gressdekket, ypperlig egnet til formålet. Og det må være dette stedet som, i «Golf Illustrated» eksisterte er umulig å tidfeste, men selv så tidlig som i 1926 kunne ingen lenger bekrefte dens eksistens.

*Fra knickersadel
til folkesport*

*Oslo Golfklubb
1924 - 1999*

Innhold:

<i>Forord</i>	5
<i>Fra klostereng til golfbane</i>	6
<i>Det var en gang</i>	8
Den spede begynnelse	13
Låven - vårt første klubbhus	15
Drømmen om 18 hull	17
Fra golfbane til potetåker	22
Frigjøring og gjenreisning	23
Når nøden er størst - «The American Chapter»	24
Tunge løft i etterkrigstiden	26
Vital 50- og 60-åring	30
Turbulens på banesiden	37
Dessverre ikke plass til alle som ønsket det	39
Nye tider og nye problemer	41
En moden 60 åring	43
1990-årene	54
Oslo Golfklubb var blitt voksen	65
75 års jubileum	70
<i>Banen vår...</i>	76
<i>Fra 9 hull med sandgreens</i>	96
<i>Våre formenn gjennom 75 år</i>	112
<i>Oslo Golfklubbs mest aktive</i>	
Herrer	122
Damer	132
<i>Klubbens største personligheter</i>	138
<i>Åtte headpro'er</i>	142
<i>OGK og våre sponsorer</i>	146
<i>Caddies og «night members»</i>	148
<i>Shakerpokalen og GC</i>	150
<i>Vinter på Bogstad</i>	152

Hvor ofte stopper vi ikke opp på vei ut mot odden eller på 15de tee, suger inn den friske luften fra Nordmarka og hviler øynene på vannspeilet som skinner med Bogstad gård i majestetisk ro på den andre siden. Enten blodet bruser av stolthet over en god runde eller vi skyver

forhåpningen til den neste, avsluttes alltid den lille meditasjonen med erkjennelsen av hvor privilegerte vi er.

Slik har vi og våre forgjengere vandret i 75 år. Vår takknemlighet går til pionerene og alle dem som har arbeidet for å legge forholdene så praktfullt tilrette. I mange år ble golf her i landet betraktet som en eksklusiv luksus for noen få familier. Oslo golfklubb på Bogstad, Norges eldste, med landets bane nummer en, kan i dag virkelig glede seg over den veksten golfsporten opplever over hele landet. Nye baner og klubber gror frem i økende tempo. Golf er en folkesport med et utall av kvaliteter, en sport for tykke og smale i alle aldre. Det er ikke rart aktiviteten fenger og bidrar til det gode liv for flere og flere.

Karin Westblad har vært redaktør for boken og stått for det meste. Vi skylder henne en stor takk for hennes engasjement, hennes utsøkte smak og faglige grep om det hele, og ikke minst all den tiden hun har gitt til klubben for å få produktet ferdig til jubileumsåret.

Våre medlemmer og alle golfere i landet ønskes fortsatt mange gode stunder på golfbanen i årene som kommer. Flere baner og golfere ønskes velkommen til en bevegelse som skal bringe norsk golf fremover både for den sportslige eliten og for mosjonistene.

*Per Musæus.
Formann 1997 - 1998*

Forord

Oslo Golfklubb kan den 13. juni 1999 feire sitt 75-års jubileum.

Da undertegnede i den anledning ble spurt om å stå for en jubileumsbok meldte prestasjonsangsten seg naturlig nok umiddelbart. Men det var ikke fritt for at jeg var enig i at det burde gjøres - av noen. Skulle det bli undertegnede, ja så var forutsetningen at jeg kunne få med meg noen solide rådgivere og bidragsytere.

Heldigvis var det ikke nei i deres munn da jeg forela saken for Asbjørn Ramnefjell, Finn Skedsmo og Jan Aaseth. Disse tre har bidratt og bistått, med stoff og bilder, råd og dåd - hele veien. Hadde det ikke vært for dem og sekretariatet, som har vært lutrer velvilje og hjelpsomhet, samt mange fine innspill og mye oppmuntring fra klubbens medlemmer, så hadde jeg aldri våget å påta meg oppgaven. En stor takk til dem alle.

Klubbens to tidligere jubileumsbøker - samt de styreprotokoller og årsberetninger som forelå - er bokens selvfølgelig fundament. Gamle årganger av «Golfentusiasten» har imidlertid vært uunværlige som supplement, og jeg er Jan Nyquist og Stein Schiøll meget takknemlig for deres utrettelige innsats der opp gjennom årene.

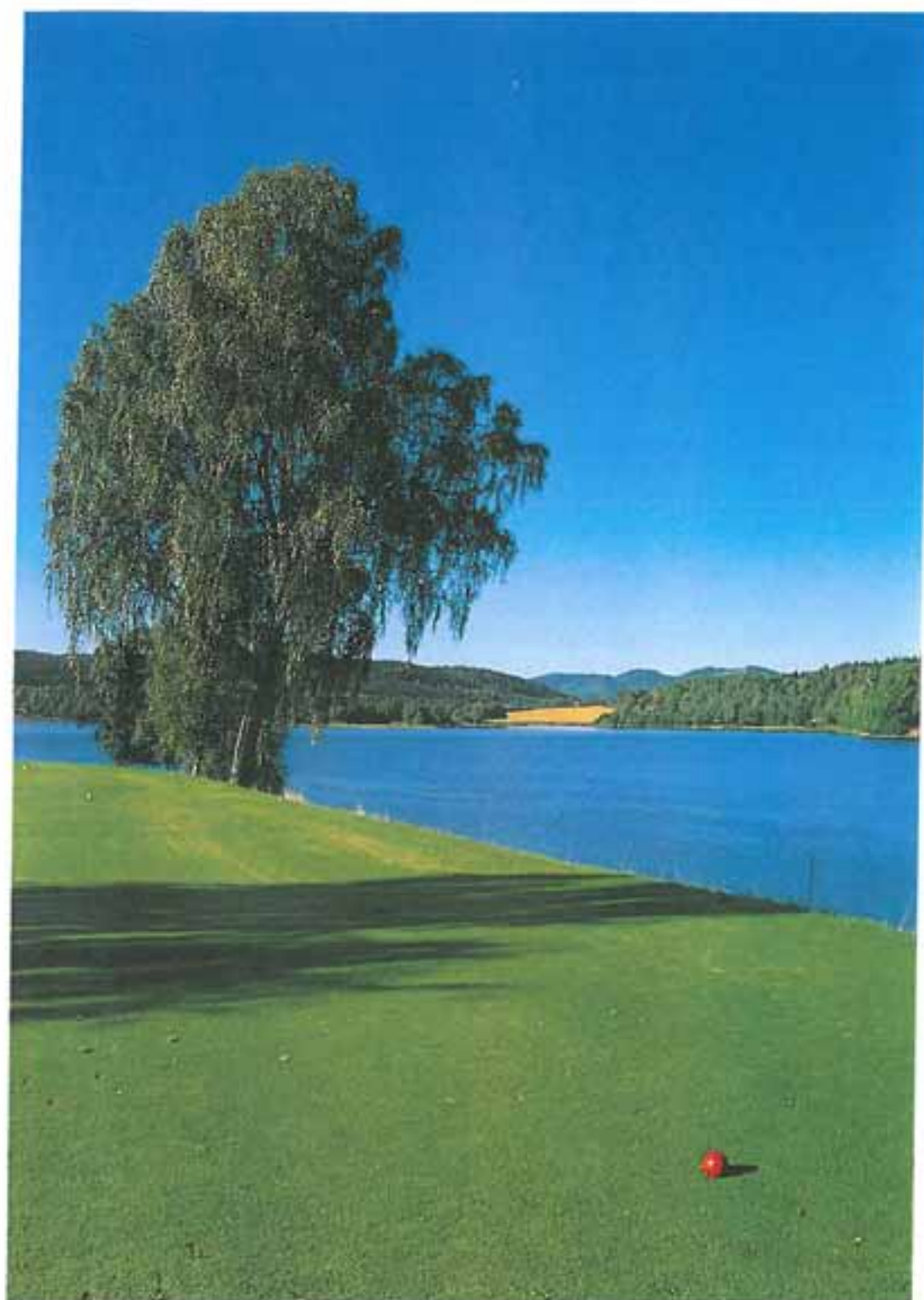
Det koster imidlertid penger - mange penger - å utgi en jubileumsbok. Og her må det få rettes en varm takk til «Lucy Høeghs Stiftelse», som raust bevilget oss et større beløp. En stor takk også til de av klubbens sponsorer som har støttet oss i dette foretagende.

Karin Westblad

Fra klostereng

til golfbane

Gården Bogstad ligger på en tange på østsiden av Bogstadvannet. I middelalderen tilhørte eiendommen cistercienserklosteret på Hovedøen. Etter reformasjonen ble den krongods frem til 1649, da den dansk-norske kongen solgte gården til rådmannen i Christiania, Morten Lauritzen. I løpet av de neste vel hundre år ble gården grunnstammen i et av Norges største gods, på ca. 550 000 mål, kalt Nordmarksgodset. Dette omfattet jord- og skogbrukseiendommer, en rekke sagbruk og tre jernverk.

Den norrøne opprinnelsen til stedsnavnet Bogstad er usikker. Første ledd i navnet kan komme av det norrøne *baugr*, som betyr ring eller bøy, og det kan ha tilknytning til terrengformasjonen ved gården. Men Baugr var antagelig også et mannsnavn. Kanskje var det bonden Baugr som slo seg ned på stedet?

1773 ble Bogstad overtatt av generalvei-intendant Peder Anker (1749-1824). Han ble i 1814 Norges første statsminister. Det var Peder Anker som ga hovedbygningen dens nåværende skikkelse. Det kostbare innboet og de store kunstsamlingene skriver seg også fra hans tid. Hans

eneste datter, Karen, giftet seg med grev Herman Wedel Jarlsberg, som senere ble Norges første finansminister. På Bogstad møttes mange av 1800-tallets ledende personer, politikere og kongelige, til politiske diskusjoner og selskapelighet.

Ved skiftet etter Karen og Herman Wedel Jarlsberg ble Bogstad skilt ut fra resten av Nordmarksgodset.

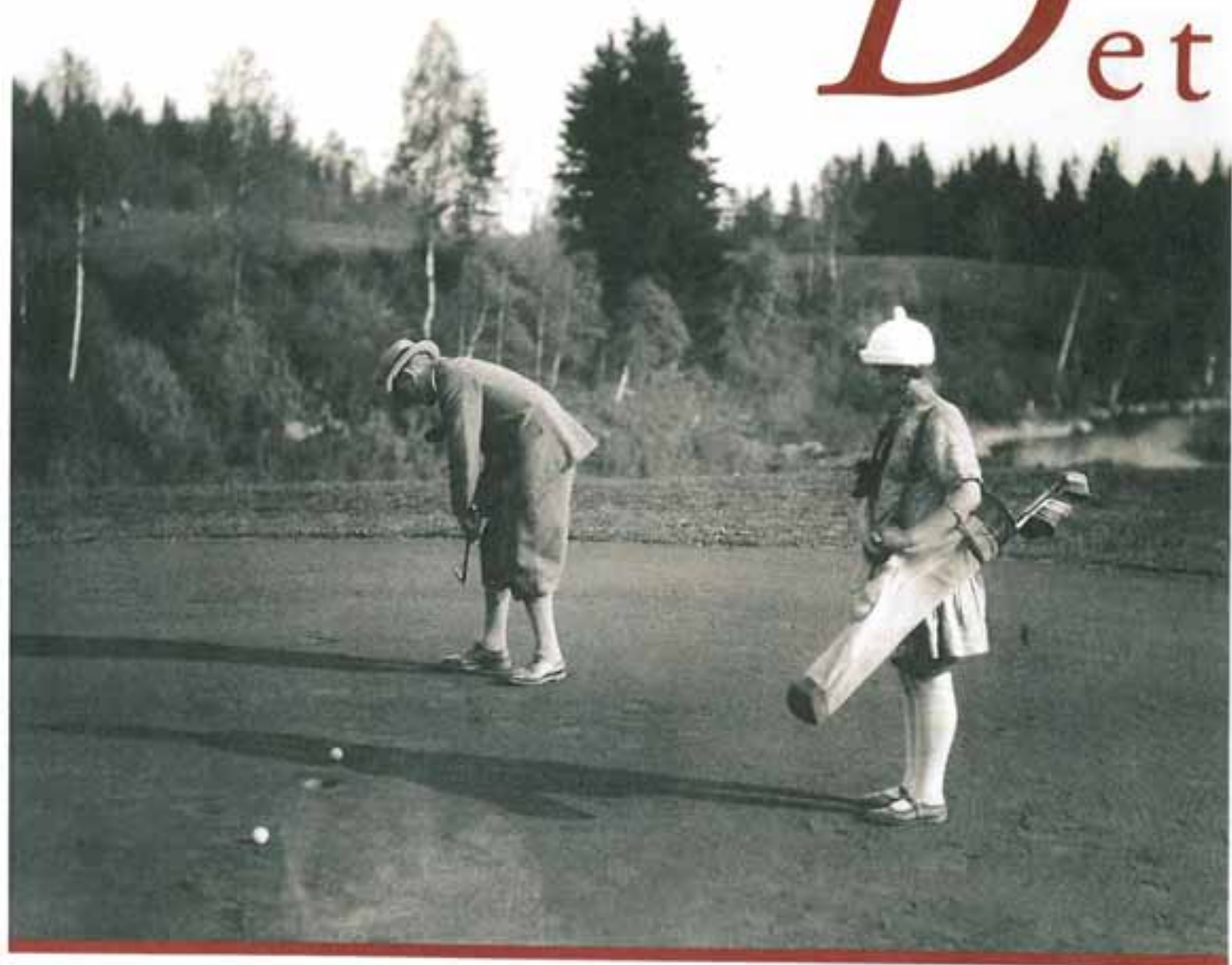
Den neste eier var deres yngste sønn - baron Herman Wedel Jarlsberg. Hans sønnedatter, Ninni, var gift med Westye Parr Egeberg, som ble gårdens siste private eier. Etter hans død besluttet søstrene Mimi Eek, Karen Aall og Lucy Høegh i 1955 å opprette en stiftelse, for derved å sikre det storslagne barndomshjemmet til glede for almenheten. En av de prektigste gavene som er gitt i Norge.

Bogstad Stiftelse, som omfatter 11 store og små bygninger og en park på 180 da., ble lagt under Norsk Folkemuseums administrasjon, og drives i dag delvis ved statlige midler. Resten av godset, med skog og jordvei, ble solgt til Oslo Kommune og drives i dag av Skog- og friluftsetaten.

Bygningsmassen på Bogstad ble fredet i 1924. Den 13. juni samme år ble Kristiania Golf Klub stiftet.

*D*et

var en gang...

*Slik begynner også
eventyret om Oslo Golfklubb.*

*Det første som skal fortelles er om
dem som satte det hele i gang,
og om hvordan de gjorde det.*

I 1907 var en ung Kristiania-gutt, Ragnar Halle, i Aberdeen og tok der for første gang i en golfkølle. Ikke før var han tilbake i Norge før spørsmålet meldte seg om ikke vi også her i landet burde ta opp golf. Både i Danmark og Sverige var man i sving, - hvorfor ikke i Norge?

Det varte ikke lenge før Halle, sammen med sin forretningsvenn R. M. Peterson, fant frem til et jorde ved Husebygrenda som tilhørte staten, der man til nød kunne få til en bane med 3 korte hull. De fikk med seg fem-seks andre entusiaster, og disse spilte så her en kort tid, men fant snart ut at lysten på ekspansjon var der i fullt monn. Den

amerikanske konsul Snyder, som fikk høre om disse pionerene, og som sterkt savnet sin golf, tok kontakt med denne lille gruppen og ba om et møte. Og så dro man på befaringer - fra Drammen til Eløen ved Larkollen, fra Bærum til Maridalen.

De stedene man festet seg ved var 200 mål like vest for Sørkedalsveien, litt nord for daværende Huseby skole, samt det arealet som nå er Øvrevoll galoppbane. Prosjektene strandet imidlertid på at det krevdes kjøp og store investeringer før banearbeidene kunne begynne.

Den 8. mai 1923 kom arbeidet for en golfbane i fastere former, og den 13

Slik så det opprinnelig ut på Bogstad. Heldigvis forærte Oslo kommune oss i 1947 400 trær til utplanting .

mann sterke - «Den Store Arbeidskomité»- som den kalte seg, ble nedsatt.

1923

Det kan virke underlig at man i utgangspunktet søkte etter et passende område for en golfbane så langt unna som Drammenselven og Eløen ved Larkollen, men man betraktet en «links»-bane, d.v.s. en som lå ved sjøen, som langt å foretrekke fremfor en «inland-course». Jordsmonnet er atskillig mer sandholdig i slike områder, og de naturlige gress-sortene tilpasser seg bedre innsådde gress-sorter - og vice versa.

Allerede 23. mai hadde de samlet seg om en eiendom ved Røa, og 14. juni 1923 ble de samme herrer valgt til «bestyrelse» for golfklubbens konstituerende generalforsamling.

Arbeidet med tegning av de nødvendige medlemmer gikk imidlertid tungt, men da Ragnar Halle vinteren 1924 fikk et tips om at Bogstad-jordene kunne være aktuelle, ble det ny interesse. Halle tok skiene fatt og kikket på terrenget og låven som sto der. Kontakt med godseier W. Egeberg ble opprettet, men Egeberg var ved første henvendelse absolutt ikke interessert i å avstå grunn til noen golfbane på Bogstadorrådet. Det viste seg imidler-

tid at Ragnar Halles venn, Oscar Lütken, var en jaktvenn av bestyrer Erling Friedrichsen på Bogstad Gård. For Lütken hadde Friedrichsen stadig nevnt sin bekymring over de miserable avlinger på nettopp det aktuelle området av godset. På Lütkens anbefaling tok Friedrichsen nå dette opp med godseieren, og raskt kom det beskjed om at godseieren ønsket en samtale med Halle.

Etter litt frem og tilbake fikk man så den 7. juni tilsagn om leie. Og da gikk det ikke mange dagene før sirkulære ble utsendt, - og 13. juni (legg merke til datoen - den vil senere vise seg å bli betraktet som klubbens offisielle fødselsdag) - ble det innkalt til konstituerende generalforsamling utenfor Kristiania Golf Klubs vordende klubbhus - den gamle låven. Det er blitt et historisk dokument:

«Herved innkaldes til konstituerende general forsamling i Golfklubben til avholdelse i det fremtidige klubbhus paa Bogstad kl. 6 eftermiddag, fredag den 13. juni.

*Man møtes og avreiser fra Tordenskjolds Plads kl. 5.30 præcis.
Det henstilles til medlemmer med automobil at fremmøte samtidig for at ta med venner blandt medlemmerne.
Ellers vil der være adgang til at reise med ruteautomobiler som avgaar som ovenfor nævnt, og ogsaa returnere fra Bogstad efter generalforsamlingen.
CHRISTIANIA, 7. JUNI 1924.*

*Ragnar Halle, Fridthjof Heiberg, Hassa Horn,
A. F. Klaveness, G. H. Monrad Krohn,
Arne Moltzau, Arild Nyquist, C.L. Paus,
R.M. Peterson, A.C. Snyder,
Arne Sunde, Rolf Thommessen, Ole R. Thoresen »*

Ikke før var møtet hevet før man spurte:
Når kan vi begynne å spille?

Og d'herrer fra 1924 lå ikke lenge

på sofaen. Det gikk ikke mange dagene før referat fra generalforsamlingen ble sendt ut.

Til medlemmer av Kristiania Golfklub.

*Under henvisning til tidligere cirkulære tillater man seg at meddele,
at konstituerende generalforsamling blev avholdt den 13. ds.
De av den forberedende komite foreslaatte love blev enstemmig vedtat.
Klubbens navn blev: KRISTIANIA GOLFKLUB.*

*Indtrædelsesavgiften for aktive medlemmer blev fastsat til kr. 250,-
(efter 1. januar 1925 kr. 300,-).*

Den aarlige kontingent kr. 100,-.

livsvarige medlemmer en gang for alle kr. 1500,-.

Til bestyrelse blev valgt:

Formand: Skibsreder A. F. Klaveness, Viceformand: R. Halle

*Øvrige medlemmer: Generaldirektør Hassa Horn, Redaktør R. Thommessen
Skibsreder Ole R. Thoresen, Skibsreder Arild Nyquist, Legationssekretær C. L. Paus,
Generalkonsul A. Snyder, Professor Monrad-Krohn, Grosserer Arne Moltzau,
Skibsreder R. M. Peterson, Advokat Arne Sunde, Grosserer F. Heiberg*

*Bestyrelsen fik fuldmagt til at leie bane av godseier Westye Egeberg paa Bogstad
gaard for et tidsrum av 10 aar, til en leie av kr. 5000,- pr. aar.*

*Bestyrelsen har nedsat komiteer til at ordne med banen, klubhuset og
kommunikationerne. Arbeidet er nu i fuld gang, og nærmere meddelelse vil bli
utsendt, saasnart banen er færdig og spillet kan begynde.*

*Hvis man intet hører fra Dem i motsat retning inden utgangen av juni maaned,
betrages De som aktivt medlem i henhold til Deres tidligere indmeldelse.*

Kristiania Golfklubs bestyrelse.

Adresse: Halle & Peterson, Skippergt. 14

Oplæst og vedtat.
A. F. Klaveness Hassa Horn F. Heiberg Arne Moltzau
Arvid Gust R. M. Peterson

I kontrakten, som var undertegnet av fru Nini Egeberg, som eier av g.nr. 27, br.nr. 50 under Bogstad Gaard i Ullern, Akers sogn, kunne man lese:

«Bogstad Gaard har ret og pligt til at slaa den del av golfbanen som indgaar under betegnelsen «rough», og klubben kan forlange at det gøres indtil 3 gange aarlig.

Golfklubbens medlemmer skal tilholdes ikke unødig at traakke ned de arealer der er beregnet på at slaaes av Bogstad Gaard.»

Den spede begynnelse

Ni hull med sandgreens

Ragnar Halle begynte umiddelbart å stikke ut planer for en 9-hulls bane, og arbeidet ble igangsatt så snart skissene var ferdige.

En senere kjent skikkelse i klubben, J. L. Ohman, som hadde spilt golf i USA og kjente til sandgreens derfra, foreslo at man startet med slike på Bogstad, og dette ble da også gjort.

Allerede i annet rundskriv, datert 20.august 1924 ble det gitt beskjed om at banen var spillbar: - «9 hull med sandgreens var iorden, dog uten tee-steder og bunkere, - man venter på økonomien.»

Men golf skal læres - og 4. desember samme år ansatte styret den første «professional, club-maker and green-

Norsk golfs far, Ragnar Halle.

keeper», Mr. Fred. Robertson fra Banchory Golf Club, Aberdeenshire, Scotland. Han skulle begynne sitt virke på Bogstad ved begynnelsen av sesongen 1925, - med en garantert minsteinntekt på £ 200.

Året 1925 forteller om stor virksomhet i den unge klubben. En ikke helt ukjent skikkelse i skisammenheng - olympiavinneren Johan Grøttumsbraaten - ble da fast ansatt som baneformann og assisterende greenkeeper. Og på den ordinære generalforsamlingen i mai samme år fant styret at det kunne sies å være ansvarlig å øke kontingenter og avgifter noe. Økono-

I 1925 ble Johan Grøttumsbraaten ansatt som arbeidsformann og assisterende greenkeeper. (Den verdenskjendte skiløper sprang etter sigende til og fra arbeidet - og bodde på Grøttumsbraaten i Sørkedalen.)

mien var, naturlig nok, det stadig overskyggende problem, til tross for at det hersket en enorm offervilje og giverglede blant klubbens medlemmer.

Kristiania Golf Klub hadde tydeligvis mange venner, for nå begynte pokaler å bli oppsatt. Den første ble gitt av Sir Francis O. Lindley (klubbens første æresmedlem), og satt opp som pokal i Norgesmesterskapet. «Bogstad-pokalen», som det også spilles om den dag i dag, ble forært klubben av Bogstad Gårds eier, Westye Egeberg, i mai 1926. På samme tid ble «St. Hans-pokalen» gitt klubben av Mr. W. E. Hamlett, Cardiff, via skipsreder Karl Krogstad.

Den samme skipsreder Krogstad mente at det var rimelig at også damene skulle ha sin vandrepokal, som han selv satte opp.

1926 var også året da turneringskomitéen på generalforsamlingen for første gang kunne presentere et turneringsprogram for sesongen i sin helhet; - det skulle spilles 9 match-turneringer i tiden mellom 16. mai og 16. september.

For å få et grunnlag for handicap-setting ble det arrangert en slag-turnering over 3 dager, der 15 spillere deltok og 10 av disse innleverte kort for alle tre runder. Så var man i gang.

Låven - vårt første klubbhus

«Bjerkoddlaaven leies av Golfklubben og indredes efter eget ønske» sto det i kontrakten mellom Bogstad Gaard og Kristiania Golf Klub fra 1924.

Den mer enn 300 år gamle låven lå fint i terrenget, på høyden mellom dagens 6. tee og 14. green, og var omgitt av store, vakre bjerketrær. Man kom dit via den gamle veien som fortsatt krysser 17. fairway, går langs 4. hull og fortsetter over nåværende 6. og 12. hull. Vel forbi dagens 12. green gjorde veien en sving til høyre og endte ved låvens «entré», låvebroen. Utenfor var det laget plass til noen biler, - det var noen ganske få som på den tiden støvet seg frem over jordene på den enkle sandveien. Man gikk - («det er ca. 30 min. gange fra Furulund station på Ørakerbanen, eller fra endestationen på Smestadbanen»), eller så syklet man - om man da ikke, som innkallelsen til konstituerende generalforsamling sier : «...møter på Tordenskiolds Plads for at reise med ruteautomobil».

Det første klubbhuset var solid bygget. Her fra gangen i annen etasje.

To toalettrom med dusj og vask
fikk man også plass til...

Låven ble også interiørmessig meget vellykket, etter stor innsats fra medlemmene, som selv snekret møbler og med hammer og kost assisterte snekkere og malere. I årsberetningen for 1925 leser vi at *«huset er nu i en god og formaalstjenlig stand - med peisestue, hall, to verandaer, to toilestrum med dusch og vask, stort avklædningsværelse med laasbare skap, kjøkken, «Professional's shop» og værelse.»*

Dette eldgamle huset - hvor det konstituerende møte i sin tid ble holdt - (*«Man enedes på tunet, - klubben var et faktum»*) - ble et kjært samlingssted for landets golfpionérer, og det var sørgelig at det brant ned, - en sommerkveld under krigen, - selv om det da ikke lenger tjente som klubbhus.

Drømmen om 18 hull

Det gikk ikke lang tid for man ønsket å realisere drømmen om en fullverdig golfbane.

I de første to årene av klubbens liv fungerte Birger Halle som klubbens honorære sekretær, men i 1926 fant styret det riktig å ansette klubbens første lønnede sekretær - Oscar Lütken. Hans ansettelsesvilkår var kr. 900,- pr. år, samt kr. 100,- i *«kommunikasjonsbidrag»*. Martin Olsen var nok en nyansettelse det året, - han og hans kone skulle ta seg av serveringen i klubbhuset - under svært enkle forhold.

Ønsket om en utvidelse av banen lå stadig der, og i 1928 leide klubben nye 30 mål, - Fiskerodden - (vannhullet) for en årlig leie av kr. 500,-, samt fritt medlemskap i klubben for godseier Egeberg med frue. I forbindelse med opparbeidelsen av dette nye området ble det anlagt tre gressgreener som prøve, og ikke lenge etter var sandgreenene en saga blott.

Generalforsamlingen i 1929 førte mange nye folk inn i styret, og den nye banekomitéen - med Olaf S. Heyerdahl som formann - drøftet snart mulighetene av å utvide banen til 18 hull. Heyerdahls arbeid i komitéen fra 1928-40 var av stor betydning, og i denne perioden hadde banen en rivende utvikling.

Etter forhandlinger med Bogstad

GOLF- KLUBBEN

åpner 9de Mai!

Complet Ustyr
fra de verdenskjendte
Golfspecialister

J. P. Cochrane & Co., Ltd.
Edinburgh.

Køller:

„Drivers“ Kr. 24,00

„Brassilo“ og

„Baffils“ Kr. 25,50.

Rustfrie

Køller

„Cleeks“, „Mid Irons“, „Mashies“,

„Niblucks“ og „Putters“

Kr. 28,50 pr. Stk.

Golfballer:

„Dormie“ „Ace“

pr. Dus. Kr. 65,00 pr. Dus. Kr. 35,00

Stk. 6,50 Stk. 3,50

„Sorbo“ Golfball Rensere Kr. 3,50.

Golfputters:

Kr. 12,50 — 21,50 — 54,00.

„Challenger Tees“, Gummi,

pr. Stk. Kr. 0,45.

„Peg Tees“, Træ, pr. Æske

a 2 Dusin Kr. 1,50.

hos

Ingwald Nielsen

Sportsavdelingen

Torvgaten 4 Oslo

1925

«Forslag til generalforsamlingen om forandring av klubbens navn til Oslo Golf Klub blev enstæmmig vedtatt uten debat.»

Forespørsel fra KGK til firma T. Evers & Co, Haugesund:

«Vi skulde ha en del «Fish-manure» til vort golfbaneanlæg på Bogstad. Vi formoder sildemel-gjødning vilde være det bedste hertil, men dette kan vi desværre ikke få her i Oslo. Vil De være av den venlighet at foranledige et passende firma paa Deres sted til at tilby os saadan gjødning levert Oslo?» Med høiagtelse...

1926

«Det blev vedtatt at betalingen til caddies skal være kr. 0,50 for 9 huller og kr. 1,00 for 18 huller. Caddierne skal rense klubberne efter endt spil.» Smørbrødene i restauranten kostet kr. 0,75. I times undervisning av trener Gilbert Heron kr. 8,50.

«I anledning Bærums Verks anmodning om tilladelse til at lægge sin nye kraftledning til Sørkedalen over Bjerkodden blev det besluttet at overlate til Horn og Bryn og ta seg av saken.» (Og det takker vi for).

Ballvask på føste tee.

Utslag på Himstadjordet

Det gamle klubbhuset
sett fra Bogstad gård.

I 1935 sto det nye klubbhuset, tegnet av Nicolai Beer, ferdig.

Gård fikk klubben i 1932 leid ytterligere areal. Blant annet fikk man til tre hull på Himstad-jordet (den nåværende campingplassen), og drømmen om en 18 hulls bane kunne bli en realitet.

Arbeidet ble omgående satt i sving, – samtidig som man gikk i gang med vanningsanlegg, etter at erfaringen for lengst hadde vist at vann måtte til i visse perioder. Og åtte år etter klubbens

stiftelse var en 18 hulls bane et faktum.

I 1932 -33, på samme tid som den omfattende baneutbyggingen var i full gang, begynte imidlertid den gamle låven å røre på seg - litt mer enn godt var - og spørsmålet om et nytt klubbhus tvang seg frem.

Generalforsamlingen ga i november 1933 styret fullmakt til å gå i gang med planer for et slikt prosjekt. Finansieringen på ca. 40.000 kroner var

1930

I styremøte den 29. januar kunne styreformannen meddele styret at The Royal and Ancient Golf Club of St. Andrews hadde godkjent køller med stålskaft. Disse kunne nå benyttes i turneringer.

allerede sikret gjennom partialobligasjoner. Men så lett var det nok ikke. Det viste seg snart at det i klubben var like mange meninger som det var medlemmer. (Intet er nytt under solen...) I 1935 sto det nye klubbhuset ferdig, til en pris av kr. 37.000,-. Arkitekt var Nicolai Beer. Husets nye beliggenhet krevde naturlig nok at hullenes rekkefølge måtte endres.

Nå fulgte noen lyse, lykkelige år for klubben. Nye medlemmer strømmet til, antallet årlige turneringer og pokaler økte stadig, og det begynte å bli overskudd i regnskapene. Og damene ble med rund hånd (sic!) i 1935 innvilget samme spillerettigheter som herrene.

1929

BALL-MERKNING

Klubben har anskaffet et ballmerkningsapparat. Til hvert merke kreves særskilt messingstempel, som maa bestilles fra England. Man kan faa fuldt navn. For 6 bokstaver blir prisen ca. Kr. 5,- pr. stempel, for flere bokstaver ca. 50 øre tillegg pr. bokstav.

Medlemmer der ønsker saadant stempel bedes underrette sekretæren snarest. Medlemmer som merker sine baller paa anden maate end med fuldt navn bedes indregistrere sit merke hos treneren.

Oslo, mai 1929, Banekomitéen

J. L. Ohman og klubbens første sekretær - Birger Halle - drar fra 17. green på Himstadjordet.

1929

Til Oslo Golf Klubs medlemmer:

BIL - DROSCHER

Der er truffet avtale med bileierne ved Majorstuen holdeplads hvorefter disse kjører fra Majorstuen til Golfbanen efter følgende taxter:

Mindstepris:

Kr. 3,- pr. tur for indtil 4 personer.

Hvis fler end 4 blir der et tillæg av

Kr. 0,75 pro. persona.

Passagererne betaler saaledes:

4 personer eller derover:

Kr. 0,75 pro. persona

3 personer eller derover:

Kr. 1,00 pro. persona

2 personer eller derover:

Kr. 1,50 pro. persona

Ved bestilling av bil fra Golfbanen

maa der telefoneres til den

Kommunale Bilcentral, telef. 25800.

1928

«Referertes brev fra A. Nyquist om ønskeligheten av færre turninger, et synspunkt man er oppmerksom på deles av flere medlemmer.»

Banekomitéen

1930

Det er uttrykkelig forbudt at benytte sko med nudder eller pigger, det være sig av jern eller gummi. To styremedlemmer dissenterter.

1931

Til opparbeidelse av Golfbanen vil Bogstad Gaard beregne følgende priser:

For mand	kr. 7,00 pr. dag
For hest og redskap	kr. 5,00 pr. dag
For motortraktor	kr. 2,50 pr. dag

Styret bemyndiget Huskomiteen at ta seg av kjøkkensaken og hvis nødvendig at betale op til kr. 30,- pr maaned til Gunvor Olsen eller annen pike som overtar kjøkkenet.

1935

Caddie-avgifter: Forhøyelse med 25 øre. Forslaget forkastedes. Styret besluttet at damer får tillatelse til å spille efter kl. 12 søn- og helligdager.

Fra golfbane til potetåker

En golfbane blir ofte anlagt på tidligere dyrket mark. Det skulle vise seg at det også kunne komme til å gå motsatt vei.

I 1940 kom Hitlers våpendragere til landet. Det gikk ikke lenge før en tysk offiser ringte til Olaf Heyerdahl, som da var formann i banekomitéen, og spurte om tyske offiserer kunne få spille på banen. Heyerdahl svarte fort at det var vanskelig, banen var i svært dårlig forfatning siden man ikke hadde bensin til maskinene. «Dette kunne vel la seg ordne», ble det sagt, men Heyerdahl ville ingen tillatelse gi. Det gikk to dager, så ringte den samme offiseren tilbake og sa bryskt at ingen kunne hindre tyskerne i å benytte banen! Styremøte ble omgående holdt, og dagen etter kom det en annonse i Aftenposten, der det fremgikk at det var anledning til å dyrke poteter og grønnsaker på golfbanen. Få dager senere fikk Heyerdahl og et par andre medlemmer låne hest og plog på Voksen gård og gikk i gang med å pløye opp nesten hele banen. Slik unngikk man tyskere på golfbanen. Litt golf kunne de ivrigste spille, men det ble under svært primitive forhold - mellom alt potetgresset.

Litt golf kunne de ivrigste spille, mellom potetene.

Det har altså i praksis vist seg at golfbaner, i et knipetak, umiddelbart kan omdannes til jordbruk, og med rette kan forsvare betegnelsen «jord-bank». Noen førsteklasses jord eller jordsmonn var det såvisst ikke på Bogstad, men banen ga allikevel et godt mattilskudd i en trang tid.

I 1941 la tyskerne beslag på Himstadjordet, hvor det ble bygget et større antall brakker.

1943

Det er nok de aller færreste som vet at når de sitter på benken på 8'ern og venter på å slå ut, befinner de seg nokså nøyaktig der de tyske eksekusjonspelotongene i sin tid sto. Her foregikk henrettelsene av deres egne soldater som hadde forbrudt seg.

Frigjøring og gjenreisning.

Landet var igjen fritt, men på Bogstad var det bare hull igjen etter de siste poteter.

Etter frigjøringen av området - i 1945 - anså man Himstadjordet ødelagt for golf-formål. Klubbens styre fikk isteden inngått leieavtale for det sydvestre hjørnet av dagens bane. Dette er den delen av banen som i dag utgjør hull nr. 7 og 8, samt drivingrange-området.

Det var et stort arbeid som etterkrigstidens første formann, Josef Treider, hadde å bakse med. Klubben manglet absolutt alt. Ingen ting av det som skulle til var å få - selv ikke for penger, noe det også var stor manko på. Noen mindre byrde falt det heller ikke på banekomitéen, som drev det rene jordbruk; med pløying, harving og stenplukking, for atter å få golfbane ut av materien. En kort tid fikk de for øvrig noe hjelp til grovarbeidet av tyske krigsfanger.

I mai 1945 ble følgende sirkulære sendt ut til klubbens medlemmer:

«Det spørsmål som for tiden er viktigst innen Oslo Golf Klub er spørsmålet om banens istandsetting i sin helhet igjen. Foretatte beregninger og forhåndskalkyler gir et skremmende resultat hvad

omkostningene angår. Det kan nevnes at det tall man har regnet med dreier seg om ca. kr. 200 000,- hvorav der alene til frø medgår kr. 50 000,-.

Styret har drøftet en rekke muligheter i forbindelse med spørsmålet om en hurtig og mest mulig fullstendig oparbeidelse av banen. Det er blitt helt klart at der straks må foretas noe for om mulig å opsamle et fond der kan stå til disposisjon så snart bestillinger på frø, maskiner etc. kan plasseres og de større arbeider på banen kan påbegynnes.

Det er styrets håp at medlemmene vil støtte opp om en innsamling til det påtenkte banefond. Er alle med og sikrer klubbens økonomi, vil arbeidet på banen kunne settes igang på tidligst mulig tidspunkt og med mest mulig hjelp. En god start vil kunne bety at banen i sin helhet kan være spilleklar et par sesonger tidligere.

Til spesielt å ta seg av disse spørsmål er nedsatt en komité, bestående av Brøholdt, Struksnæs og Wahlstrøm. Disse vil for øvrig i samarbeide med banekomitéen utarbeide forslag til banens oppbygging.

De enkelte medlemmers støtte i form av store eller små bidrag kan sendes enten til klubbens kontor i Prinsesgt. 1, eller til de ovenfor nevnte komitémedlemmer.

Oslo, den 25/5 - 1945
STYRET»

Når noden er størst

er det godt å ha venner.

På dette stadium kom Leif Høegh i kontakt med skipsreder Karl Krogstad i New York, som fikk den idé å kontakte Norgesvenner der borte for å få deres økonomiske bistand til å gjenoppbygge Bogstad.

Og slik ble den såkalte «Oslo Golf Klub Foreign Chapter», senere gjerne omtalt som «Oslo Golf Klub American Chapter», dannet. Alle som ville være med betalte en éngangsavgift på \$ 250. Medlemmer var det ikke vanskelig å få. Stadig hørte man her i Oslo om nye Norgesvenner, noe som skapte en følelse av trygghet for klubbens styre. Det ble for øvrig, i forbindelse med det utsendte sirkulæret, vist stor velvilje og giverglede også fra klubbens egne medlemmer.

Gjennom Leif Høegh og «The American Chapter» fikk man i stand et utrolig samarbeid, som - tross valuta-restriksjoner, vanskeligheter med import og andre reguleringer - resulterte i at klubben, som *gave*, fikk det vi trengte. I første rekke en traktor, fairwayklippere, greenklippere og frø til alle greenene. Dessuten omfattet gaven 300 dusin golfballer! Det var ikke noe å si på at styret i 1946 inviterte alle givene en bloc til å bli livsvarige medlemmer i klubben. I 1957 ble dette

Thomas Eriksen vant i 1964 The International Trophy. En lykkelig Thomas tar her i mot pokalen og den flotte golfbag'en fra turneringsleder Jan Aaseth.

medlemskapet utvidet til å gjelde alle klubber tilknyttet Norges Golfforbund.

En av vår klubbs gjeveste pokaler - «The International Trophy» - er for øvrig også en gave fra vår «filial». Den er i dag klubbens eneste amatørpokal som går over 72 hull. I mange år ga «The American Chapter» i tillegg et flott, og meget ettertraktet, køllesett med tilhørende bag til vinneren av denne pokalturneringen.

«The American Chapter» får fortsatt inn nye medlemmer, - pr. 1994 var det

registrert 67 personer, de fleste selvfølgelig amerikanere. Disse avholder hvert år to turneringer, som i utgangspunktet ble spilt på «Blind Brook GC» utenfor New York. I dag blir turneringene avviklet på baner som fra år til annet blir utvalgt av klubbens styre. I juni spiller de «The Karl Krogstad Memorial Cup», og siste torsdag i oktober går «The Indian Summer Tournament». OGK's medlemmer er alltid hjertelig velkomne til å delta i disse turneringene.

Den fryktede «Dødens Dal» bar den gang sitt navn med rette...

Når «Oslo Golf Klub American Chapter» nevnes, går tankene til sjelen i det hele, Karl Krogstad, hvis minneplate vi har i klubbhuset. Han ble i 1948 utnevnt til æresmedlem av Oslo Golfklubb. Karl Krogstad døde i New York i 1949.

Med denne gode hjelpen fra våre venner i USA kom baneanlegget seg forbausende fort tilbake til god, gammel forfatning, og medlemsøkningen tiltok stadig, - men det gjorde også priser og omkostninger.

Tunge løft i etterkrigstiden

Meget måtte gjøres, og økonomien var et problem.

Tilstrømmingen av stadig nye medlemmer gjorde at klubbhuset snart hadde for liten kapasitet, og 1949 ble byggeår. Drøye kr. 100.000,- ble lagt i utvidelse av klubbhuset. Damegarderoben ble flyttet ned i underetasjen og innredet med 80 skap, hvilerom, to dusjrom og toalett. Herregarderoben

ble utvidet med den tidligere damegarderoben, og fikk nå 209 skap. Det ble gjeste- og juniorgarderobe der treneren inntil nå hadde bodd. Kølle- og tralleplass ble utvidet. I tillegg ble proshop'en utvidet og sekretæren fikk bedre plass.

I forbindelse med peisestuen ble det innredet et leseværelse. Bar og hall ble utvidet med det gamle kontoret.

Og så var det ønsket om en drivingrange da. Arbeidet mot dette viktige mål ble påbegynt i 1955. Rydding og den første planering ble finansiert ved salg av litt av den kvalitetssanden som var igjen i området. Til tross for dette, og en raus pengegave på kr. 25.000.-, stoppet arbeidet midlertidig opp på grunn av pengemangel.

Fra 1957 kan vi imidlertid lese at drivingrangen «drives og trives», og på inntektssiden nevnes det at pr. 15/6 var 450 bøtter «solgt» - à kr. 5,-. Men den gang som i dag - ballene forsvant. Man startet sesongen med 2000 baller, og pr. 15/6 var det bare 900 igjen! Samme spørsmål da som nå - blir de stjålet eller forsvinner de bare i grunnen?

I 1959 fikk drivingrangen et fint løft i det Oslo kommune trengte plass til masse fra omliggende byggeplasser.

1949

Etter langvarige forhandlinger lyktes det styret å oppnå en krigsskade-erstatning på kr. 15.163.- for beslagleggelsen av Himstadjordet under krigen.

Hele sandtaket ble ved hjelp av denne massen jevnet ut, og rangen fikk en meget bedre og riktigere kurvatur. Dessverre viste det seg året etter at dreneringen var for dårlig. For å bli kvitt den store vanndammen som stadig samlet seg midt på rangen, måtte en

grøft graves helt ned til Bogstad-vannet.

Etter århundrets tørreste sommer ble det klart at man trengte et nytt, moderne

vanningsanlegg for å holde banen i skikkelig stand. Takket være en svært mild 1959-60-vinter kunne over 6000 meter grøfter klargjøres før våren, og rørleggingen kunne ta til. Utover sommeren ble det nye, topp moderne anlegget med sentralstyring og «pop-ups» faktisk den rene turistattraksjonen. Økonomien var naturlig nok et problem, men styret klarte å forhandle frem et banklån til å dekke både driving range-arbeidet og vanningsanlegget.

I 1961 sa klubbens sekretær Wilhelm Floed opp sin stilling. Han hadde overtatt etter Oscar Lütken noen år tidligere. Den unge offiseren Per Teigen ble ansatt til å overta, noe som skulle vise seg å være et svært lykkelig valg.

Etter de senere års mange og tunge investeringer fulgte det nå roligere tider.

1958

Propaganda- og oppvisningsstevne ble avholdt i Frognerparken - etter idé og stor innsats av dr. Cato Aall. Fra foten av Monolitten til området bak Colosseum var det med tau avsperrret en «dobbel-fairway», og i hver ende hadde Aage Dybwad, Bogstads greenkeeper, klippet til en green med dertil hørende hull og flagg. Et dusin av klubbens beste spillere, med John Johansen og Kaare Kittelsen i spissen, samt flere av de beste damene, spilte så parvis frem og tilbake, under ledsagende kommentarer fra Stein Schjøll, Kaare Kittelsens oppvisning til slutt, med forskjellige slaglengder, hook og slice, ble nok den mest underholdende del av oppvisningen. Det forlyder intet om vervings-resultatet.

Den unge offiseren Per Teigen ble i 1961 ansatt som klubbens nye sekretær.

I 1965 ble vår første pro/am turnering - «Shell's Wonderful World of Golf» - avviklet under svært vanskelige og våte forhold.

Man kunne mer og mer konsentrere seg om detaljarbeid på hus og bane, og avvikling av mange, til dels store, turneringer. Oppbygging av treningsopplegg og utvikling av juniors og elite ble høyt prioritert. Ikke desto mindre fikk ingen juniorer, bortsett fra eliten, anledning til å spille ut mellom kl. 09⁰⁰ og 13⁰⁰ i week-ends og på helligdager.

Oslo Golfklubb følte for øvrig til stadighet sitt ansvar når det gjaldt å arbeide for golfsportens fremme i Norge. Styret og administrasjonen sto alltid klar til å bidra der det var behov.

Stor interesse og mange kjente ansikter blant publikum.

1958

Forslag blir fremmet om å nedlegge vannhullet (!). Årsaken var engstelse for ev. kraftige hook'er fra spilleres annetslag på 15. Tanken var å benytte 16. green som green for 15. hull. Takk og pris for at forslaget ble nedstemt!

1959

Problematikken rundt antallet medlemmer i klubben har alltid vært et diskusjonstema. På den ene eller andre måten.

På generalforsamlingen i 1959 kom spørsmålet opp igjen. Økonomien var skrall og det kom frem forslag om å avvertere etter flere medlemmer. Formannen hevdet imidlertid at det ikke var nok garderobeskap for flere medlemmer. Leif Høegh kom med aftenens muntreste forslag da han hevdet at; «i så fall fikk man avvertere etter folk som kunne skifte hjemme!».

1959

Arild Wahlstrøm tok initiativet til at den kjente, engelske pro'en Bill Cox holdt en oppvisning på Bogstad. Etter et fyrverkeri av en oppvisning, ble han tydelig rystet da han forsto at ingen her visste hva trening var. Og det fortelles at da han forela for juniorene og de andre tilstedeværende hvilken treningsmengde de «store gutta» gjennomførte, ble de stående og måpe så sigaretten datt ut.

1960

The Royal & Ancient gir sin tillatelse til at ballen kan rengjøres på greenen.

Vital 50- og 60-åring

Utviklingen av banen og den økende medlemsmassen krevde hele tiden sitt, og det dukket stadig opp behov og ønsker om forandringer, og de som ble gjennomført innebar vilje til forbedring.

Den voksende og kostbare maskinparken trengte mer og bedre plass, og et nytt garasjebygg så dagens lys i 1970.

Det ble etter hvert også makt-påliggende å skaffe boliger for de ansatte, slik at man kunne beholde en stabil stab. Det viste seg imidlertid å være meget vanskelig å få myndighetenes tillatelse til et boligbygg på kommunens grunn. Først da man omformet søknaden til å gjelde «treningslokale med utnyttelse av annen etasje til boligformål» stilte saken seg heldigvis annerledes. Høsten 1971 kunne man ta i bruk dette bygget, som på alle måter viste seg å være en meget lykkelig løsning, og en hyggelig møteplass for klubbens medlemmer vinterstid.

Huset ble tegnet av klubbens sagnomsuste longhitter, arkitekt Kjell Cranner, og inneholdt to store leiligheter og åtte fullt utstyrte hybler for de ansatte. Dessuten fikk vi landets første innendørs treningslokale, med utslagsplasser og 9-hulls putting-green, vippe-

porter ut mot drivingrangen samt garderober med dusj og badstue. Investeringene var imidlertid store og tyngende.

Alle medlemmer, gamle som nye, den gang og i ettertid - må bidra med sitt.

Spilletettheten på banen begynte å bli et problem, og forskjellige tiltak måtte settes ut i livet. Fortrinnsrett for singles ble inndradd, og «bestball» som spilleform forlangt på de travleste spillertidene.

«Tjuvspill» begynte også

å bli en plage, og - for å skille «klienten fra hveten» - ble det innført store, lett synlige bagmerker i forskjellige farger, alt etter medlemskategori.

I 1974 fylte klubben 50 år. Dette ble markert med stor jubileumsfest, mottagelser og diverse jubileums-

turneringer, deriblant Oslo Cup. Denne siste var en 72-hulls internasjonal turnering for amatører. «Oslo Cup» kom for å bli. Med sitt rause premiebord trakk den til seg mange av de aller beste amatørerne både i Skandinavia og resten av Europa, og ga landets egne spillere verdifull matching. «Oslo Cup» skiftet senere

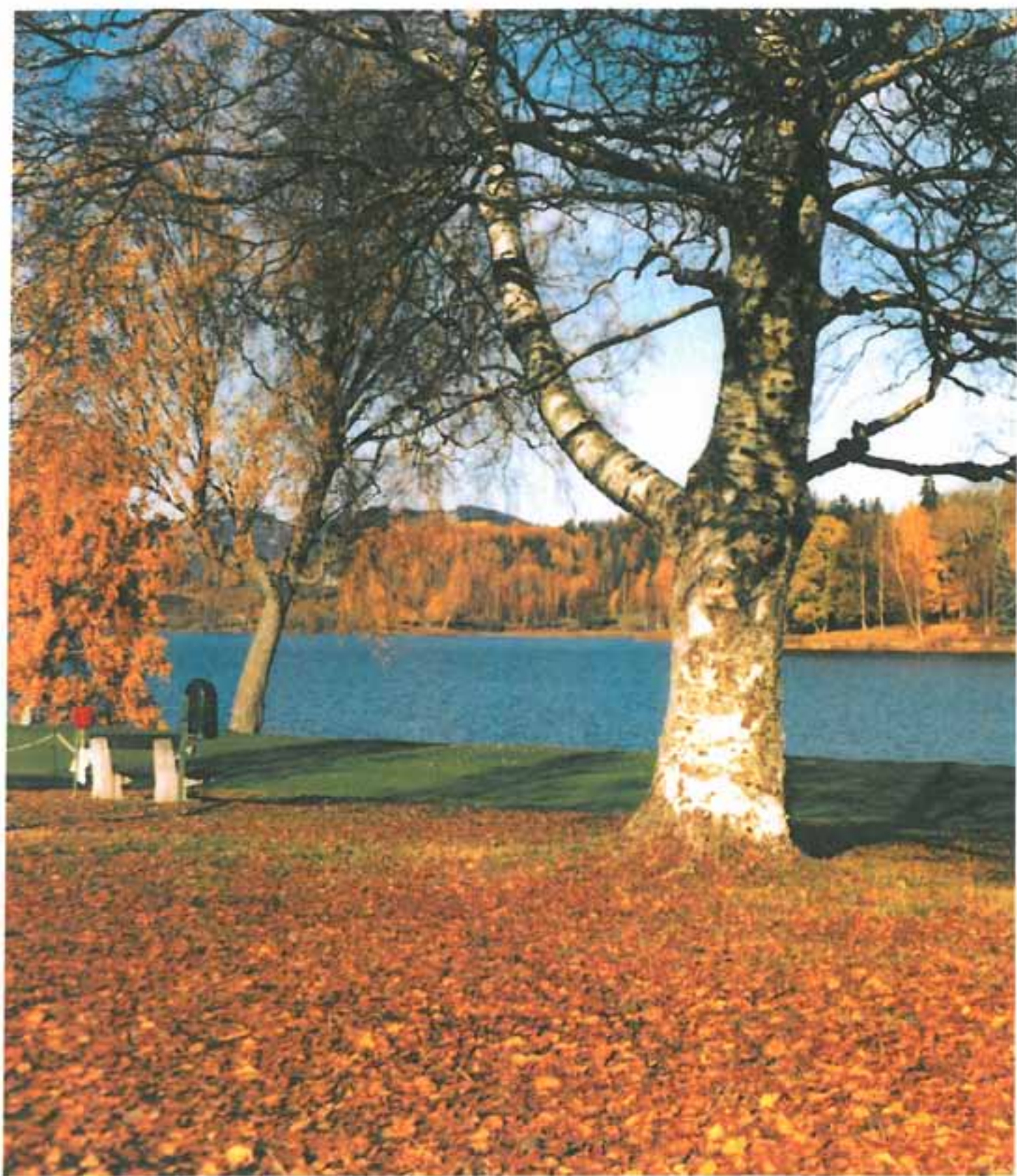

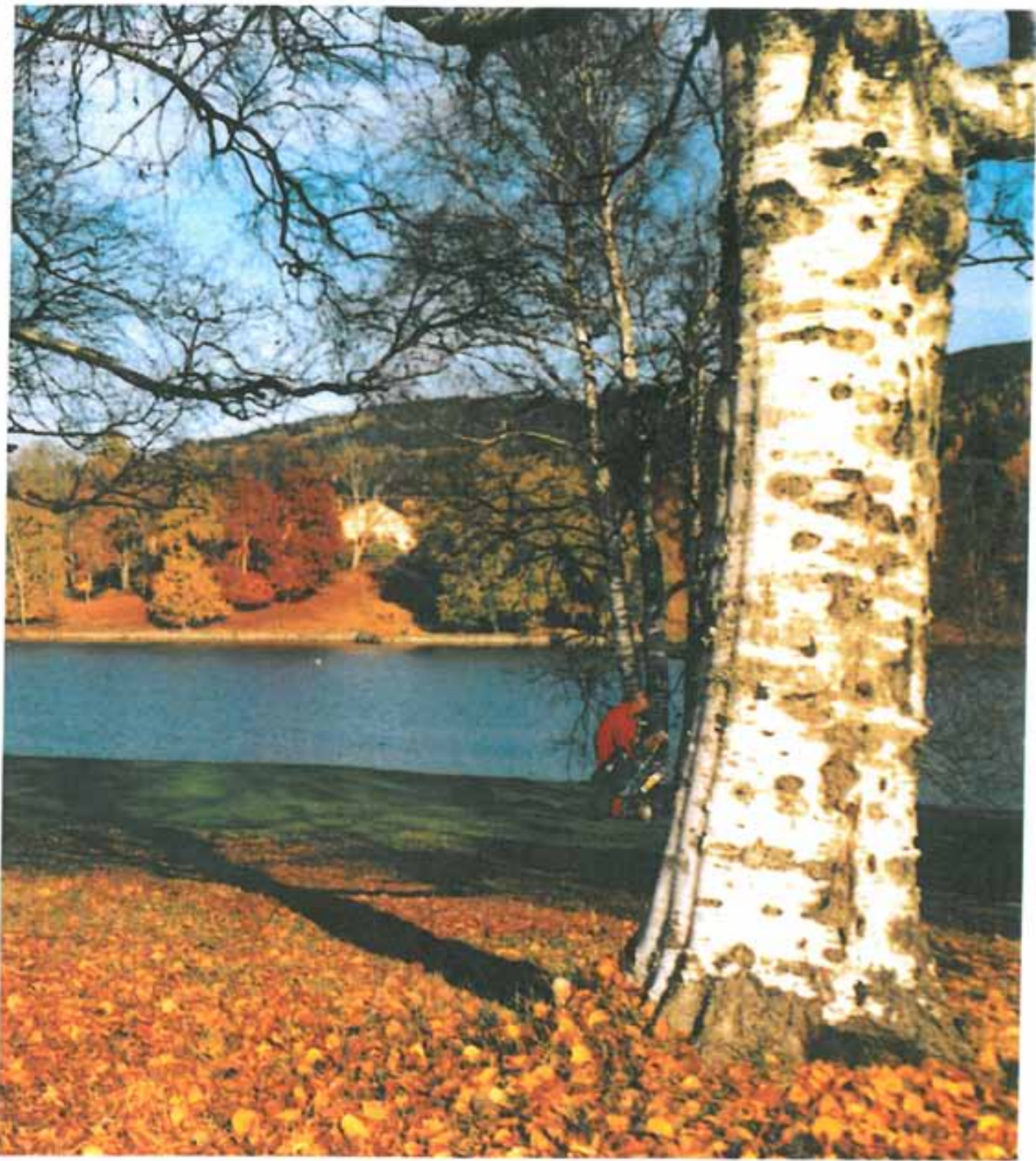
Boligbygg og treningslokale begynte å ta form.

Klubben fylte 50 år og «alle var der...»

navn til «Norske Åpne», og ble, etter drøye 20 år som et rent OGK-arrangement, en turnering Norges Golf forbund nå har overtatt ansvaret for.

1960

Hole-In-One

Det er «begått» noe over 200 H-i-o's på Bogstad gjennom tidene, men det mest ekstreme, og berømte, må være Otto Bades sådanne på vannhullet dette året.

Midt i «Shakerpokalen» - på det mest spennende - med svenskens ball lekkert plassert for en birdie, treffer Otto Bades håpløst toppede 4'er-jern en tømmerstokk i Bogstadvannet, spretter inn på greenen og - rett i hullet!

1961

Torsdagsmatcher blir introdusert, og blir umiddelbart en suksess. Foruten de kjente spilleformene Bogey, slag og Stableford, spilte man «Hornford». Dette var i utgangspunktet poengberegning som i Stableford, men hadde man 3 over par eller dårligere mistet man et poeng.

1963

Oslo Golfklubb arrangerer sitt første Europamesterskap - for junior/lag - gutter. Senere er det blitt ytterligere tre slike arrangementer på Bogstad; i 1977, 1991 og 1998. Dette siste var også for junior/lag, men for første gang for piker. 17 nasjoner deltok, mens kun 10 nasjoner kunne stille med lag i 1963. Det er ikke bare her i landet golfen vinner terreng.

1970:

Årets største leteaksjon. Publikumsfavoritten Tumba Johansson hadde landet i roughen på l'ern under årets Skandinaviske mesterskap på Bogstad - som han for øvrig vant.

1976

Ekteparmatch med historisk sus. I denne finalen vant Liv og Westye Høegh (t.h.) over Vibeke og Jan Aaseth. Bak dem ser vi Lucy Høegh, som var pokalens første vinner, og pokalens «far» - Ragnar Platou.

I 1975 gjorde reklamen sin første, spede inntreden på Bogstad - på benker, teesteder og flagg, samtidig som data-behandling av regnskap og kontingent-inndrivelse gjorde sitt inntog i sekretariatet.

En ekstremt tørr sommer ga dette året store problemer på banen, og det ble uttalt mye misnøye på generalforsamlingen, spesielt p.g.a. banekomitéens tidlige stenging av greenene. Ønsket om en fullt utdannet, utenlandsk green-keeper meldte seg, og året etter ble engelskmannen John Millan ansatt.

For å lette økonomien ble det på generalforsamlingen i 1976 foreslått å øke alle avgifter, men forslaget fikk kun to stemmer. Både styret og generalforsamlingen mente at dette kunne skade sporten utad. Oslo Golfklubb følte stadig et ansvar for å fremme sporten og dempe de evige beskyldninger om «rikmanns-sport».

I 1977 sto OGK for annen gang som vert for EM junior/gutter. Et stort krafttak for klubben, men meget vel avviklet, og banen holdt mål - til tross for den kaldeste vår i manns minne. 15 nasjoner deltok.

På dette årets generalforsamling ble de «midlertidige medlemmers» kontingent øket 100%, fra kr. 1.500,- til kr 3.000,-. Kategorien ble også innskrenket til kun å gjelde ansatte ved de forskjellige lands ambassader og utlendinger med korttidsopphold i

1962

I «Golfentusiasten» kan man lese om headpro Glenn Teal, som i sin proshop i Pleasantville Country Club, N.Y. har en byttesentral for puttere. Ved sesongstart setter han i en tønne 25 nye og 25 brukte puttere. Oppslaget på tønningen lyder: «Bytt inn Deres, mot 5 dollar i boksen».

I løpet av sesongen byttet ett medlem 13 ganger, og ved slutten av sesongen byttet han til seg igjen sin opprinnelige putter - men 65 dollar fattigere!

Det var den gang det....

De som har vært medlem av klubben lenge nok snakker ennå om hr.

Nilsson. Den samme hr. Nilsson var alle medlemmers tjenende ånd. I hvit lerretsjakke residerte han i det lille rommet som i dag er turneringskontoret. Der hadde han innredet seg med en fjel, som han slo ned i døråpningen, og som tjente som bardisk når det var behov for det. Og det var det hver dag. Det var bare å rope: «Hr. Nilsson - en g & t, takk» - og så sto gin/tonic'en klar!

Han var ellers behjelpelig med det meste - fra barbering og hårklipp til buksepress og skopuss... Ja, det var tider det.

På 70-tallet kom seilbrettene til Bogstadvannet.

Norge. Man innså urettferdigheten i at man som utenlandsk statsborger kom rett inn i klubben, uansett om man var norsk gift og fast bosatt i Norge. Svært mange på klubbens ventelister kunne nok tenkt seg å betale noe ekstra for å bli tatt opp som aktivt medlem.

Noen år senere ble denne kategorien ytterligere innskrenket.

Spørsmålet om faste starttider kom stadig opp til debatt, men forslaget vant lite gehør hos klubbens harde kjerne. «Ball i renna» og full kontroll over hvem man skulle spille med ble fortsatt foretrukket av mange.

Økonomien fortsatte å være et problem, og forslag om å bygge et inn-tektsbringende 5-baners squashanlegg i forlengelse av boligbygget ble fremmet på generalforsamlingen i 1978. Anlegget skulle baseres på helårsdrift og inneholde kafeteria, trimrom og avdeling for salg av utstyr. Kostnads-overslaget lød i første omgang på kr 2.000.000,-, men da dette etter et års utredning var steget til kr. 4.000.000,-, ønsket styret ikke å anbefale forslaget. Hovedtyngden av klubbens medlemmer følte dessuten at det var *golfklubb* vi skulle drive.

Turbulens på banesiden

...gresset er alltid grønnere...

Ved slutten av -79 sesongen sa headgreenkeeper John Millan opp sin stilling. Samarbeidet med bane-komiteén hadde knirket i lengre tid. Fra sesongstart 1980 ble nok en engelskmann - David Hinks - ansatt. Hans teorier, som gikk ut på en «utsulting» av greenenes naturlige gressort «Poa Annoa» (tunrapp), før deretter å så inn mere hensiktsmessige gressorter, skapte voldsomme diskusjoner i klubben. Greenene så mer ut som spon-plater enn greener, og gjennom sesongen ble Oslo Golfklubb praktisk talt delt i to leire - for eller imot «Poa Annoa» - d.v.s. for eller imot Hinks' teorier. Ingen morsom tid for klubben.

Ved sesongslutt hadde imidlertid styret tatt sin avgjørelse, og headgreenkeeper David Hinks fikk ikke fornyet sin kontrakt. Alfred Jonsson fra Lidingø GK utenfor Stockholm ble tilbudt stillingen fra 1. mars -82. Den svenske bane-eksperten Lars Tedrup skulle fungere som konsulent.

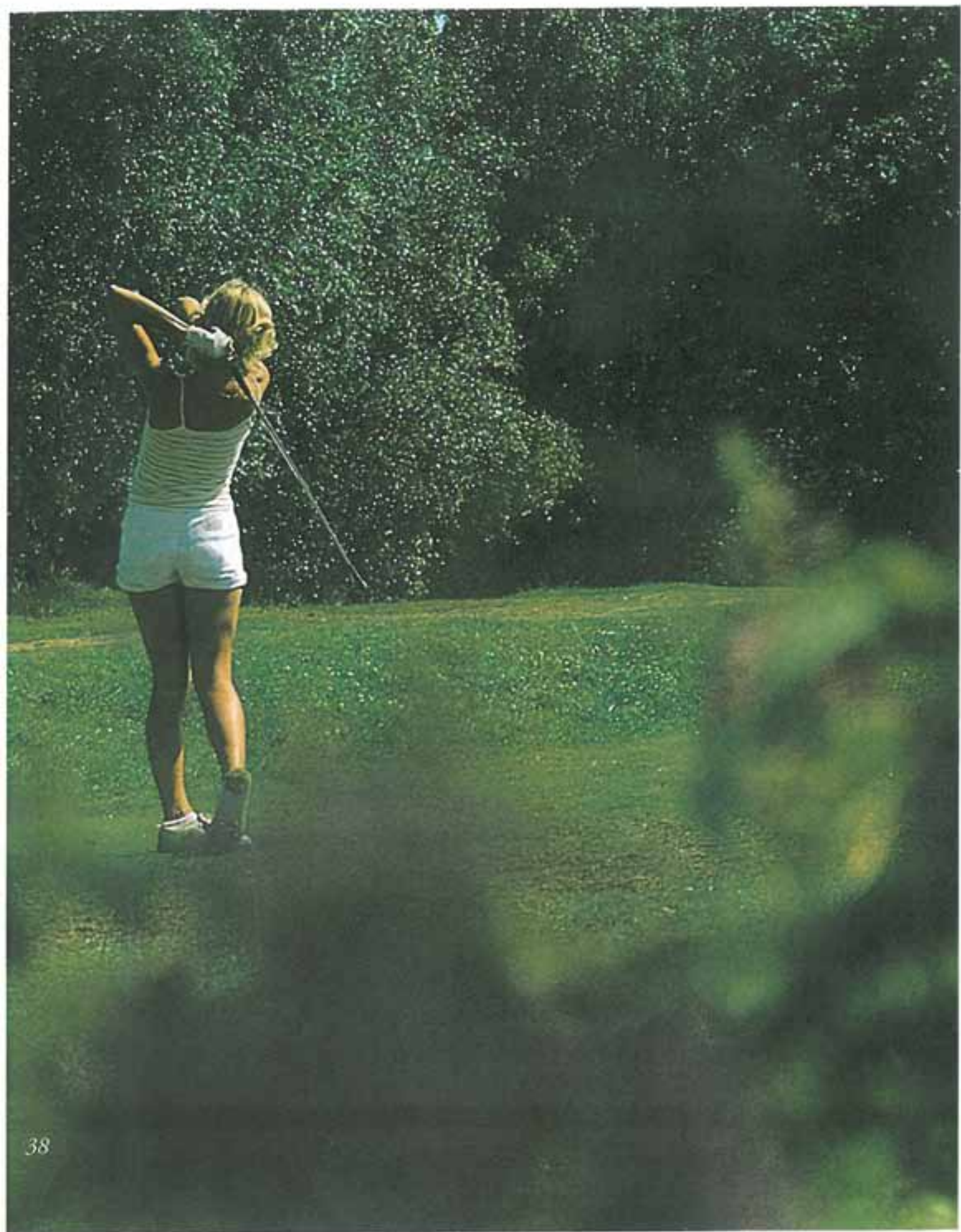
Med Alfred Jonsson ved roret kom vi inn i smulere farvann. «Affe» kjente skandinaviske forhold, og tilpasset gresspleien deretter. Ganske snart var banens kvalitet atskillig forbedret, selv om værgudene langt fra var på «Affes»

Aage Dybwad
- vår banemester og greenkeeper
gjennom over tredve år.

side det første året. Først i juni var alle 18 greener spillbare. Arbeidet med en langtidsplan for banens utvikling ble påbegynt dette året.

I februar 1981 døde dessverre vår banemester og greenkeeper gjennom over tredve år - Aage Dybwad. Savnet var stort og følbart. Var det noen som kjente Bogstad, grunnen, hvor hvert eneste rør lå, maskinene - ja, nærmest hvert eneste gresstrå, så var det Dybwad.

Dessverre ikke plass til alle som ønsket det

En 18 hulls golfbane har sin begrensede kapasitet, og når etterspørselen er stor, må det innføres reguleringer og begrensninger.

Spillepresset på banen økte stadig, og i 1979 ble faste starttider i week-ends innført. Dette skjedde langt fra uten protester, siden påmelding måtte skje ved fremmøte - og dette selvfølgelig favoriserte dem som bodde nærmest. Greenfee-gjesters spilletider ble begrenset, etikette og hurtig spill ble et hett tema, og man stilte strengere krav til spillestyrke for nybegynnere. Man ønsket en Course Marshall, men det var problemer med å finne en kvalifisert person. Klubben hadde nå en venteliste på ca. 500, og en form for B-medlemskap for disse ble diskutert, men forslaget forkastet.

Man bestemte seg imidlertid for å ta inn 50 medlemmer fra ventelisten, som en ny kategori «passive», uten noen som helst spillerettigheter. Disse skulle betale full innmeldelsesavgift, og tilførte dermed klubben ca. kr 100.000,-. Dette avhjalp klubbens økonomi, noe som var dessto mer velkomment siden reklamemarkedet var begynt å tørke ut.

1966

Under Nordisk på Bogstad spiller Per Heidenreich sine berømte 9 hull på 29 slag! En av de tilstedeværende kunne referere køllevalet:

Hull 1

Drive, 9'er jern og 1 putt birdie 3

Hull 2

Drive, 2'er jern og 2 puts birdie 4

Hull 3 (Skoghullet)

7'er jern og 2 puts par 3

Hull 4 (Dødens dal)

3'er jern, 8.jern og 2 puts par 4

Hull 5 (Odden)

3'er jern, 9'er jern og 2 puts par 4

Hull 6 (Dogleg'en)

4'er jern, wedge og 1 putt birdie 3

Hull 7 (15de)

Drive, 5'er jern (!) og 1 putt eagle 3

Hull 8 (Vannhullet)

5'er jern og 1 putt birdie 2

Hull 9 (17de)

Drive, wedge og 1 putt birdie 3
= 29!

Hull nr. 10 og 11 spilles i samme stil, og matchen mot danske Hans Stenderup er over 8/7. Bilde av Per Heidenreich og dette scorekortet er å se på veggen i klubbhuset.

I syttiårene begynte banens kulisser å endre karakter...

I 1982 ble nok et antall nye, «passive» medlemmer opptatt, og deres innmeldelsesavgift ga klubben en ekstra inntekt på 150.000 kroner. Formannen, Tore Schrøder, sørget for at klubbens midler ga god forrentning. Dette året kom regnskapet ut med et overskudd på kr. 400.000.-!

Man begynte imidlertid etter hvert å få virkelige problemer med den stadig økende ventelisten for medlemskap, og på generalforsamlingen 24. januar 1983 ble det vedtatt å tilby *alle* som sto på listen «passivt» medlemskap. Problemet ble grundig gjennomgått og redegjort for. Primært to grunner lå bak vedtaket:

1- Administrasjonen av de nye

«passive» og de som sto på ventelisten var tung og kostbar. Hvert år, etter nøye gjennomgang av listene, ble det vedtatte antall nye medlemmer tilskrevet og tilbudt aktivt medlemskap. Bare en liten prosent tok i mot tilbudet, noen svarte overhodet ikke, og de resterende svarte at det foreløpig ikke var aktuelt. Ny gjennomgang av lister, og nye utsendelser. Til tider var man kommet langt ut i mai før medlemsforholdene og inntektene var avklart.

Årsak nr. 2 - Norges Idrettsforbund uttalte sterk misnøye med at Oslo Golfklubb, som medlem av NIF, ikke var en «åpen og demokratisk» klubb der alle som ønsket det kunne bli medlem. Flere år, og mange diskusjonsrunder

senere, måtte NIF erkjenne at golfklubber, med sin begrensede banekapasitet, stiller i en særklasse, og en midlertidig «innrømmelse» ble da gitt.

Betingelsen for å bli tatt opp som «passivt» medlem var at innmeldelsesavgiften ble betalt i sin helhet, samt vanlig, passiv årskontingent. Det ble i diverse sammenheng gjort helt klart for de nye medlemmene at ingen spillerettigheter fulgte med medlemsskapet, - og mottaket av dette «budskapet» ble også forlangt underskrevet.

Nye tider og nye problemer

Oslo Golfklubb var blitt en stor klubb med dertil hørende problemer som det måtte finnes løsninger på.

Klubbrestauranten, som ble drevet for klubbens regning, ble i mange år tatt hånd om av Hans Løken Hansen. Da han ga seg var det Henning Knutsen som overtok. Både restaurantdrift og selskapsservering var imidlertid blitt så pass betydelig at moms måtte belastes. Styret ønsket som en følge av dette å få inn en restauratør som kunne drive for egen regning. I 1981 ble kontrakt tegnet med Kristoffer Breivik, Svein Sol skjær og Alfred Springer - en meget anerkjent og sterk trio. For første gang ble det nå

1970

Dette året ble den, til dags dato like populære, Old Boys Championship etablert. Utgangspunktet var OGK's klubbmesterskap for senior herrer, som Knut K. Olsen nå foreslo skulle utvides til å være åpent for hele landets seniorspillere.

At dette, for golfens utvikling i Norge, var et både riktig og viktig tiltak er det ingen tvil om. Se bare hva en gjestespiller skrev i «Golfentusiast» i 1974: «For meg, som utenbys deltager i 4 år på rad, er hvert år en opplevelse. Oslo Golfklubb - med sine tradisjoner, sin etikette og med seniorspillere som mange har spilt golf fra guttedagene av - har så meget å gi oss av virkelig golf»!

Ekteparmatchen har, til tross for sin popularitet, avstedkommet atskillige traumatiske familiesituasjoner.

Mange husker sikkert notisen på oppslagstavlen, ved siden av resultatlisten fra samme match, der det lakonisk sto: «Dyktig skilsmisseadvokat søkes». Eller den hustruen som ble så eitrande lei av sin manns evige formaninger runden rundt, at hun, da den avgjørende putten skulle settes i av henne, tok en kjempesving med putteren og slo ballen langt nedover fairwayen, alt mens hun ropte: «Sett den i sjæl»!

også pluss i den regnskapsposten -. Restaurantdriften hadde til tider vist problematiske røde tall.

Medlemmene ble etter hvert godt fornøyd med faste starttider, og ordningen måtte stadig utvides. En startbod - «Ted's House» - ble etablert. I første omgang var dette et ombygget, flyttbart anleggs-toalett, der vår tidligere pro Ted Ogg vøktet listene. Etter svensk modell ble også godkjennelse for spill på banen (grønt kort) nå et krav.

På den sportslige siden grodde det heldigvis godt, Oslo Golfklubb hadde vel 60 unge, lovende og ivrige spillere.

Et fremlagt forslag om utbedring av klubbhuset ble vedtatt i 1982. Dette var kostnadsberegnet til kr. 300.000,-, og omfattet nytt kjøkken og vinterisolering av selskapsdelen og kontorene. Dette innebar at Per Teigen fra nå av kunne forbli i sitt kontor i klubbhuset vinterstid. Tidligere år måtte han flytte ned i en av hyblene i boligbygget.

1984

Den (v-)årlige dugnaden var kommet for å bli. Dette året stilte over 120 medlemmer opp. For første gang stengte man banen mens dugnaden pågikk, og etterpå ble det arrangert en «shotgun», kun for deltagerne i dugnaden. Dette var meget populært, og man opplevde at klubbånden på Bogstad fortsatt levde.

Husker dere...?

Garasjebygget ble også isolert i løpet av sesongen -82. Dette ga våre green-keepere atskillig bedre arbeidsforhold når hele maskinparken skulle overhales.

Restauratørene fikk nå anledning til å benytte selskapslokalene til inntekts-givende drift. I sesongen ble imidlertid kun 25 lukkede selskaper akseptert ved siden av klubbens egne arrangementer.

Unni Eriksen ble ansatt i september 1982 for å styrke administrasjonen. Hun ble fort et meget populært innslag i sekretariatet. Dataanlegget var også til stor hjelp, men kapasiteten ble snart for liten.

I 1983 ble parkeringsplassen utvidet (mot Sørkedalsveien) til dobbelt størrelse. Dette var en svært god avlastning - i det minste i tørt vær. Asfalteringsarbeidet av den nye delen, som ble anslått til å koste kr. 200.000,-, måtte dessverre utstå til økonomien tillot det.

En moden 60 åring -

1984 var jubileumsår for klubben. De 60 årene kunne med god grunn feires - de fleste brikker var falt på plass.

Etter modell av 50-års jubileet ble 60-års dagen markert med flaggturnering og en gedigen jubileumsfest i treningslokalet.

Driving rangen ble dette året tilført

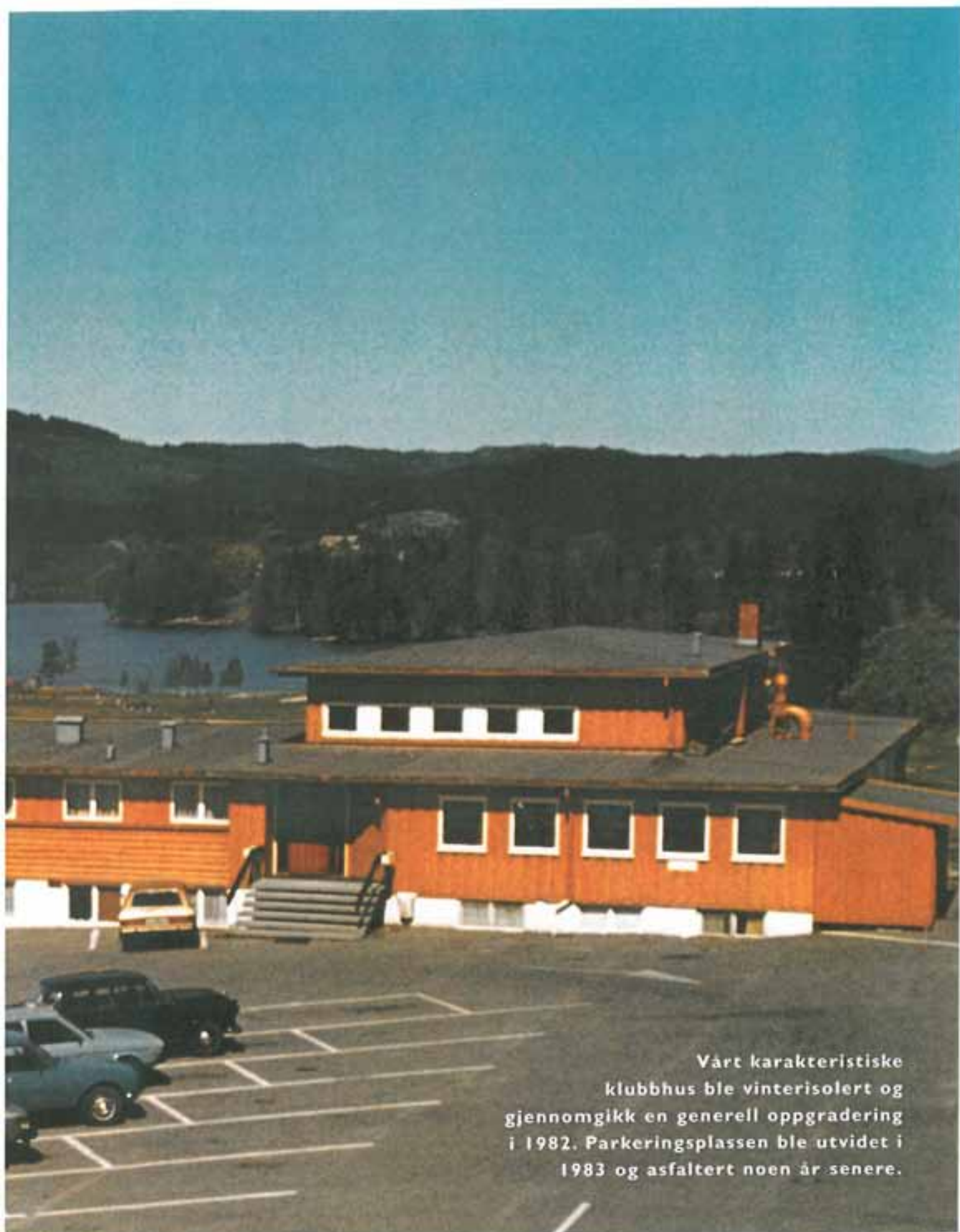

Den 20. april 1935,

-under omtale av OGK's nye klubbhus, kunne man i Morgenbladet lese: «Huset er bygget i vinkel, som gir muligheter for et herlig sydvest vendt, lunt gårdstun - skjermet mot nysgjerrige blikk fra landeveien. Fra tunet kommer man op på en stor rummelig veranda - og herfra fører en dør inn til peisestuen med en lun og koselig peis på langveggen, med makelige stoler i vakre

farver. Foruten peisestuen inneholder klubbhuset de nødvendige herre- og damegarderober, sekretærværelse, kjøken og anretning samt to pikeværelser og en hall, som er tenkt som barrum. Klubben teller nu 300 medlemmer og antallet vil sikkert vokse hvis man skal dømme etter den interesse golfporten har fått her hjemme. En sport for såvel unge som gamle.»

Vårt karakteristiske klubbhus ble vinterisolert og gjennomgikk en generell oppgradering i 1982. Parkeringsplassen ble utvidet i 1983 og asfaltert noen år senere.

For å styrke sekretariatet ble Unni Eriksen ansatt i 1982. Det året fikk vi også vårt første data-anlegg.

200 m³ ny masse, den ble kalket, gjødslet og tilsådd, og for første gang på mange år ble det grønnskjær å se der.

Klubben opererte nå med tre helårsansatte banearbeidere - man hadde dårlig erfaringer med skiftende deltidsarbeidere, spesielt med hensyn til behandlingen av maskinparken.

I 1985 ble også terrassen utvidet og hellelagt. Nå ble det ikke lenger bak-

1971

Per Teigen får eget kontor og sekretær. I mange år er det hans egen kone Unni som bekler denne stillingen. Pers kapasitet er sprengt, med alt - fra å lede det hele - til å svare på om «har min kone spist før hun gikk ut?»

lengs salto med helskru for uheldige medlemmer, når stolbena forsvant ned i blomsterbedene.

Man satset maksimalt på at OGK skulle bli den ledende klubben i landet, også spillemessig, og man jobbet med rekruttering. I syd-Norge etablerte stadig nye klubber seg, og entusiastiske unge spillere fra disse klubbene markerte seg sterkt.

I 1985 ble klubbens første virkelige sponsoravtale inngått. «Sponsor Service A/S» garanterte oss kr. 350.000,- pr. år. Pengene ble øremerket junior- og elitearbeidet, og et ambisiøst program ble lagt. Allerede dette året ble klubbens og spillernes anstrengelser kronet med suksess. Oslo Golfklubb var landets og årets beste klubb, med seire i både lag-NM og NM individuelt, både i dame- og herreklassen!

Konkurransesesongen fortonte seg mer og mer hektisk. Programmet var tett - og ble kritisert. For så vidt intet nytt fenomen, men styret og turneringskomitéen fant at tiden var inne til å «krympe» en del turneringer.

Med bakgrunn i klubbens nå langt bedre økonomi ble ekstra penger bevilget til ytterlige 1000m. drenering på banen, og bolighuset fikk nytt takbelegg.

Med tanke på et påbygg av klubbhuset reforhandlet OGK baneleiekontrakten med Oslo Kommune. Mot

grillbar, møterom og full modernisering av kjøkkenet. Kjelleren skulle delvis innredes med garderobe for betjeningen, samt gi damegarderoben en sterkt tiltrengt utvidelse. Klubbens økonomi var nå meget god, og bygget ble finan-

en avgiftsøkning, fra kr. 17.000,- til kr. 67.000,- fra 1990 av, ble avtalen forlenget til år 2015.

På en ekstraordinær generalforsamling 29. april '86 vedtok man så å utvide klubbhuset mot nordøst.

Kjell Cranner & sønn sto også denne gang for planløsningen. Budsjettet lød på to millioner kroner. Dette omfatter

siert over kassakreditt og var ferdig nedbetalt etter to år.

Denne nye delen av klubbhuset ble tatt i bruk i 1987 og feiret med en stor fest. Påbyggingen var meget vellykket og kafeteriaen ble øyeblikkelig et populært «19. hull».

Kontrakten med «Sponsor Service A/S» ble i 1986 fornyet og forbedret, og

Terrassens blomsterbed måtte vike for en nødvendig utvidelse.

Nyvinningen ble i første omgang omtalt som «Rådhusplassen».

1980

I dette året er en hel æra over i klubbens historie. Vår siste og meget populære caddymaster - Pat Plucknett, (far av klubbens headpro - Brian) slutter. Fra nå av må klubbens medlemmer selv vaske sine køller og sette sine bags og traller på plass.

1981

Stemmerettsalderen i Oslo Golfklubb blir på generalforsamlingen dette året, med stort flertall, senket til 18 år.

1982

En månedlig «Vinterbridge» blir startet i klubbhuset - og får øyeblikkelig stor oppslutning. 17 bord! Bridgesesongen avsluttes med en bridge/golftur til Sverige.

lød nå på kr. 465.000,- brutto pr. år.

Grønt lys for Bærum Golfklubb var ellers dette årets gledeligste hendelse. Det innebar et godt skritt fremover for golfmiljøet i Oslo-regionen, og den nye banen ville gi en sterkt tiltrengt avlastning for vår klubb.

Banen ble bedre og bedre under Alfred Jonssons utrettelige innsats. Lars Linde ble i 1987 ansatt som ny greenkeeper ved siden av «Affe». Disse to utgjorde et flott team. Deres faglige dyktighet og store innsatsvilje brakte banens kvalitet stadig fremover. Dette til tross for det intense spillet som nå foregikk, og som bl.a. førte til en sterk komprimering av gressflatene på tees og greens. Som en følge av dette måtte lufting, sanding og hjelpesåing foretas med stadig kortere intervaller. Også ivaretagelsen av maskinparken var nå i de beste hender.

Administrasjonen fikk stadig mer å gjøre, og klubben måtte investere i nytt og større data-anlegg.

Etterspørselen på passivt medlemskap i klubben bare øket og øket, til tross for at innmeldelsesavgiften ble hevet fra kr. 3.000,- til 5.000,-.

70 nye medlemmer passerte dette året den nå vesentlig strengere «Grønt Kort»-testen.

Problematikken med den stadig voksende passive medlemsmassen måtte taes alvorlig. Pr. desember 1988 hadde klubben 1100 aktive og 1800 passive

Shotgun turnering med etterfølgende grillfest på terrassen ble introdusert av vår sponsor Brother i 1989. Arrangementet var en stor suksess, og er blitt en turneringsform medlemmene stadig ønsker seg mer av.

medlemmer, og denne siste kategorien påpekte stadig sin håpløse stilling. På dette års generalforsamling ble de, etter forståelse fra den aktive medlemsmassen, innvilget visse, begrensede spillemuligheter, og ro ble gjenopprettet.

Takket være sponsorer ble gratis traller for alle medlemmene et tilbud dette året. Dette ga mye ledig plass i trallerrommet, som fort ble okkupert av de nykomne elektriske trallene. Som et resultat av mange tyverier av utstyr og baller, ble nøkkelkort til trallerrommet innført.

Turneringsprogrammet ble noe omlagt, med avkorting av enkelte konkurranseformer. Bare medlemmer med etablert handicap kunne fra nå av delta i klubbens turneringer. Det ble lagt stadig mere vekt på junior- og elite-treningen. Treningsturer til Spania ble lagt inn som et vintertilbud, og i -89 gjenerobret

Oslo Golfklubb sin dominerende stilling på eliteplanet. Vibeke Stensrud, Cathrine Høyer og Thomas Nielsen ble alle tre tildelt NGF's elitemerke det året.

1989's største evenement ble Sponsorenes Cup, der klubbens medlemmer var sponsorenes «gjester».

Nærmere 200 spillere deltok i en shotgun-turnering. Etter endt spill hygget deltagerne seg med grillfest og stor premieutdeling på terrassen. Det var mektig populært, og det skulle vise seg at medlemmene etter hvert ønsket seg mer av denne form for turnering, der alle spillerne kommer inn samtidig til et hyggelig fellesskap.

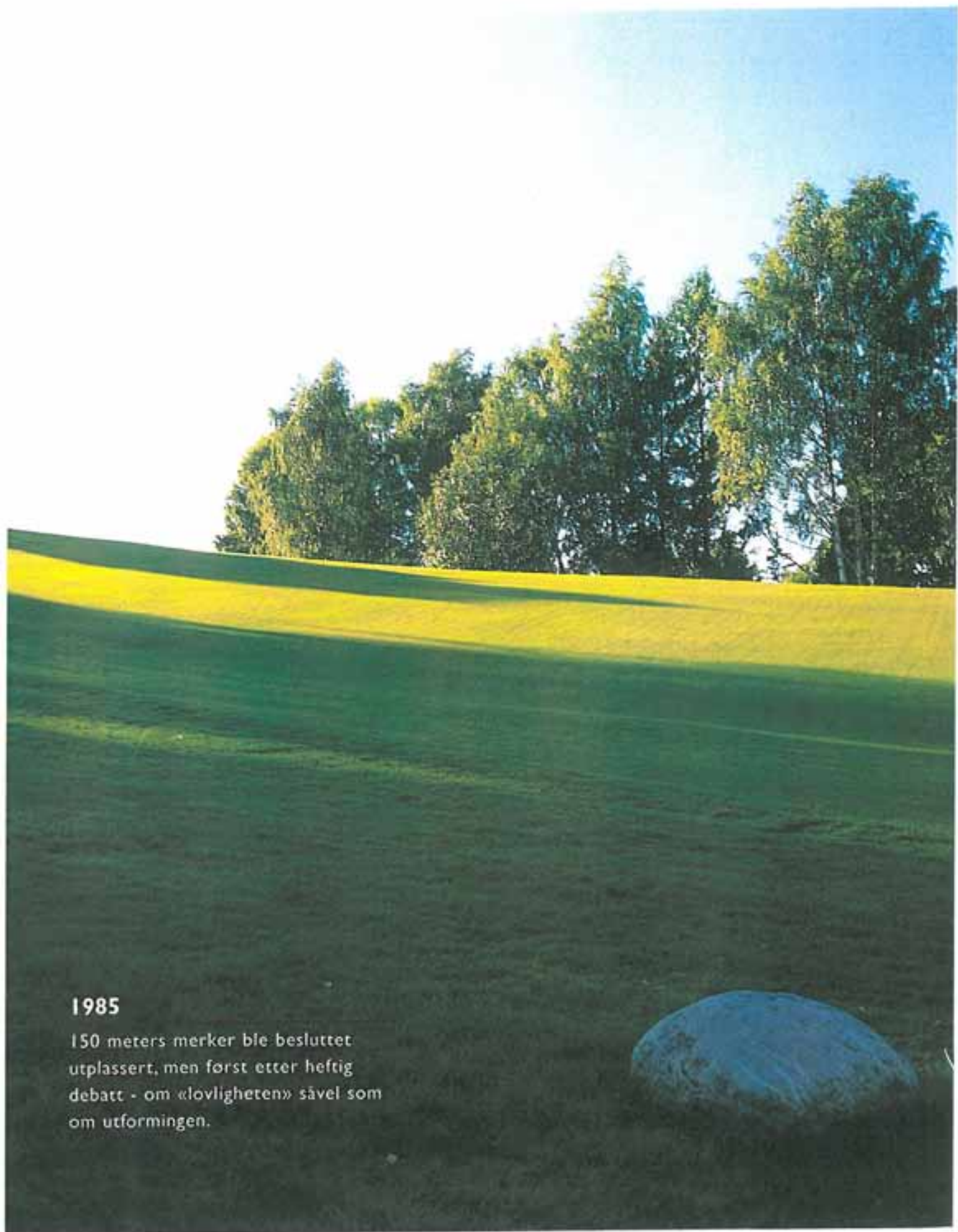
Sponsorprofilering i forbindelse med

«torsdagsmatchene» var også en av årets nyheter. Medlemmene satte stor pris på sponsorenes rause premier, og oppslutningen var nærmest grense-sprengende.

Den populære Stephen Newey kom tilbake til oss som headpro i 1985.

De første årene håndplukket Stephen selv ballene på rangen. Ble det for mørkt, kjørte han ut bilen sin og tente lyktene...

1985

150 meters merker ble besluttet utplassert, men først etter heftig debatt - om «lovligheten» såvel som om utformingen.

1982

Fra nå av er det kun tillatt å benytte traller med brede hjul.

1983

Kun sko med spikes blir nå tillatt på banen. Dette etter at amerikanske forskere hevder at intet komprimerer greens mer enn sko med knotter. Ett år senere kommer kontrabeskjed fra samme kant; - spikes «lufter» slett ikke greenene, bare river dem opp, og komprimeringen er verre enn verst. Styret gir opp, og overlater til hver enkelt å spille med de sko de trives best med!

Oslo Idrettskrets bevilger Asbjørn Ramnefjell et sportsstipend. Så vidt vites er det første gang noe slikt bevilges en golfspiller, og er en stor fjær i hatten både for Asbjørn og golfsporten som sådan.

Nytt handicap system - basert på Stableford-poeng - innføres, og skaper mye og stor forvirring. Alle runder skal nå være handicap-regulerende, både opp og ned. I 1986 revideres ordningen, som viser seg å være et problem, ikke bare for medlemmene, men også for datakapasiteten. «Bufferpersoner» blir også innført.

1984

Gresset på fairways vokser så man formelig kan høre det, mens green-gresset nekter å følge med. Det viser seg at det samme er tilfelle over store deler av Nord-Skandinavia. Et belte på ca. 20 mils bredde gir ekstremt vanskelige vekstforhold for nettopp - green-gress.

At golfen kan avstedkomme til dels store frustrasjoner vet vel alle, men de færreste går allikevel så langt som det medlemmet det her skal fortelles om.

Oppgitt over sitt usedvanlig elendige spill - og etter en håpløs drive fra 17. tee - tar han like godt og hiver hele utstyret sitt på sjøen.

Et lite anti-klimaks må det ha vært da han, etter et par trøstende øl på terrassen, måtte luske tilbake, strippe og dykke etter bilnøkkelen sin! Utstyret fikk bli liggende akkurat der det lå!

1985

Seniorherrene (over 60 år) etablerer sitt eget mandagstreff.

Elektriske traller gjør sin entré på Bogstad. Vanlige traller står, takket være klubbens sponsorer, fra nå av til fri disposisjon for klubbens medlemmer.

en nye delen av klubbhuset
er tatt i bruk i 1987 og ble øye-
fremkelig et populært «19. hull».

1988

Pr. desember dette år har klubben 372 passive juniors. Passivt medlemskap i Oslo Golfklubb er nå blitt den mest populære dåpspresang fra foreldre og besteforeldre.

1989

Thailands statsminister kommer på offisiell visitt til Norge. Direkte fra flyplassen - medbringende en stab

på 24 personer - ankommer han Bogstad under full politi-eskorte, med blålys og et utall av sikkerhetsvakter. Dette for å rekke å spille 18 hull før mørket faller på. Ingen vet hva vår egen statsminister tenker i den anledning, men innen golfverdenen blir det betraktet som et typisk eksempel på hva golf-sporten betyr i «international relations».

1990-årene

Da eksploderte interessen for golf i Norge. Det førte til enda sterkere pågang på eksisterende baner. Men det ble - tross all motstand - også fart i byggingen av nye baner. I slutten av 80-årene var et femtitalis prosjekter under utredning.

Dessverre møtte alle planer om nye baner nær Bogstad, d.v.s. i Maridalen og Sørkedalen, bastant motstand. For å hjelpe frem og påskynde utviklingen i vårt område ble «Oslogolfens Venner»,

etter initiativ fra Arild Wahlstrøm, stiftet i 1990. Styret foreslo, og fikk aksept for, en bevilgning på kr. 25.000,- til foreningen.

Belastningen på Bogstad var enorm. Spillefrekvensen pr. medlem var øket betraktelig de siste årene. Å spille golf var for mange nå blitt livets «alfa og omega», mens det tidligere mer ble betraktet som et supplement til andre aktiviteter.

I skuffelse over at aktivt medlemskap fortsatt lå langt frem i tid, og siden det etter hvert dukket opp stadig nye golfmuligheter rundt om i syd-Norge, fremmet de passive i 1989 et

ønske om å melde seg ut av klubben og få tilbakebetalt innmeldelsesavgiften. Dette ble ikke innvilget, men i 1990 utarbeidet styret et forslag der de senere års passive årganger som ønsket å gå ut av klubben, skulle få tilbakebetalt 1/3 av den innbetalte avgiften. Det viste seg imidlertid at bare 14 medlemmer tok i mot tilbudet.

Greenfee-inntektene nådde nå stadig nye høyder. De nyåpnede banene Kjekstad, Elverum, Onsøy og Skjeberg «klekket» hele tiden ut nye spillere, hvis høyeste drøm og mål var å spille på Bogstad. Oslo Golfklubb måtte svare med handicapkrav og tidsbegrensning for greenfeespill. Tanken på å høyne prisen på greenfees var, av hensyn til signaleffekten, ikke aktuell.

På generalforsamlingen i 1990 ble innmeldelsesavgiften imidlertid vedtatt forhøyet til kr. 12.000,-. Herav var kr. 4.000,- å betrakte som et lån til klubben. I forhold til de nye klubbene var Bogstad etter hvert blitt «billigklubb», og ønsket om passivt medlemskap hos oss bare øket.

Medlemskategorien «midlertidig medlem» ble fra nå av begrenset til kun

å gjelde ambassadører og deres ektefeller. Samtidig åpnet man for at spesielt lovende juniors kunne innvilges midlertidig, aktivt medlemskap. Skulle det vise seg at interessen og innsatsen ikke var tilfredsstillende, ville de bli

tilbakeført til de passives rekke.

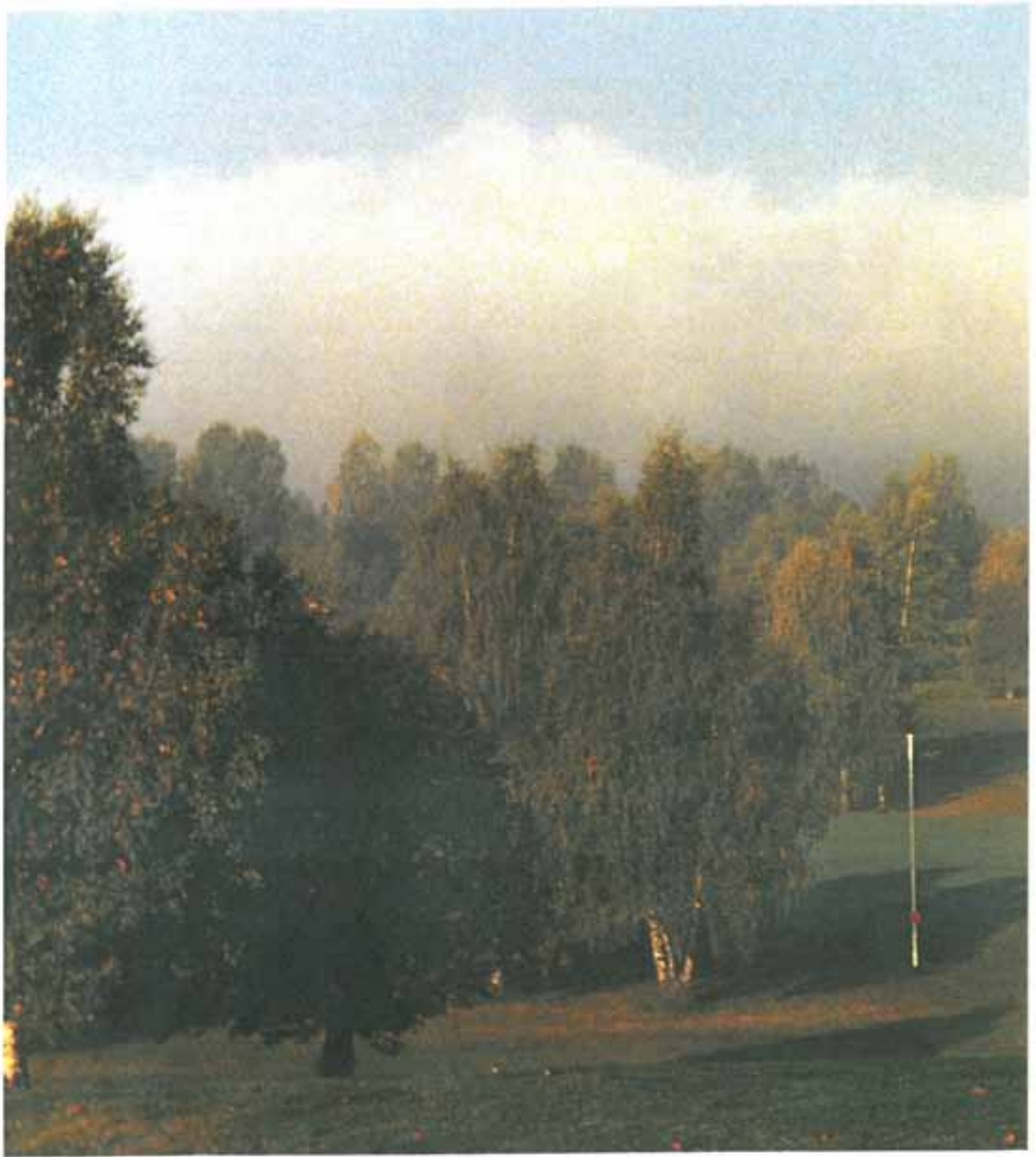
Bedre kontroll på banen og bedre starttidsrutiner tvang seg frem. Til tider kunne det stå opp til 40 medlemmer i kø foran «Ted's House» før kl. 8 om morgenen. I 1990 ble den nye, større startboden ferdigstillet og tatt i bruk, - med dataskjerm, egen telefonlinje og en åpnings-

tid som stadig måtte utvides. Ted Ogg var nå bare et minne - han gikk bort i 1988 - og yngre krefter hadde overtatt styringen. «Å sitte i startboden» ble en populær geskjeft for unge spillere/studenter. Den styrkede kontrollen ga bedre utnyttelse av banekapasiteten og langt større trivsel for alle.

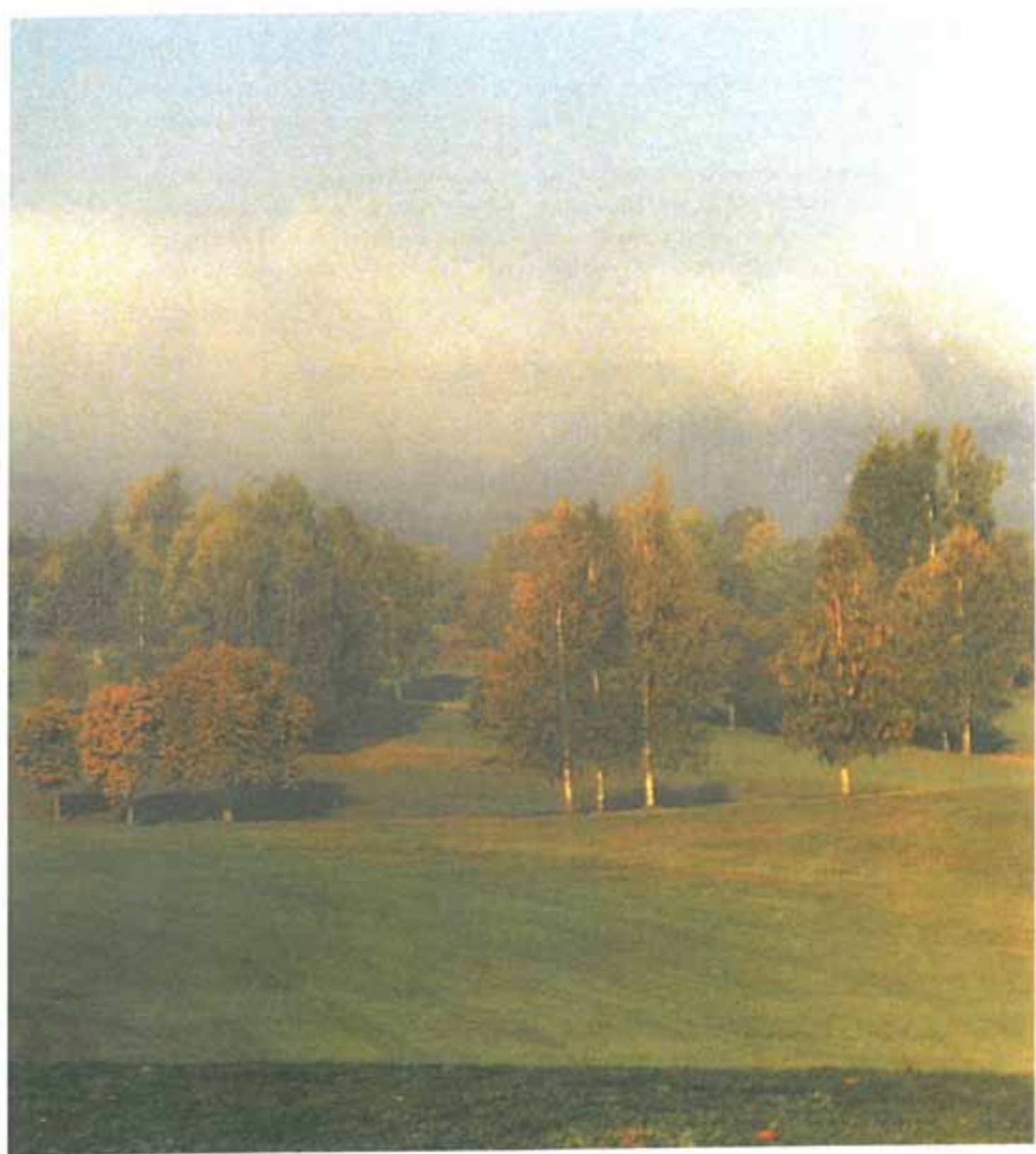
Rolf Haagensen ble fast knyttet til klubben som «sportssjef». Han ble en god avlastning for administrasjonen og handicapkomitéen. Tom Olsen ble overført fra baneavdelingen for å være bygningsansvarlig på heltid. Den

Rolf Haagensen

Husker dere 10'ern med stangen og kula som forårsaket så mange diskusjoner?

relativt gamle bygningsmassen trengte stadig reparasjoner og «ansiktsløftninger».

Etter 8 år hos oss sa dessverre Alfred Jonsson i 1990 takk for seg. Han hadde fått tilbud om å lede et større golfprosjekt i Värmland. Det hersket almindelig enighet om at «Affe» hadde nedlagt et betydelig arbeide hos oss, og hevet banens standard fra det jevnt gode til topp internasjonal standard.

Lars Linde, 23 år ung, ble tilbudt - og påtok seg - stillingen som headgreenkeeper, og han gjorde fra første stund av en flott jobb. Lars utviklet videre banens høye standard, og både som fagmann og personalansvarlig står han til dags dato til «laud». John Riiber utgjør et godt og kunnskapsrikt supplement.

En anskaffelsesplan for fornyelse av maskinparken ble nå utarbeidet av Lars og banekomitéen.

Vår elite fortsatte å dominere norsk golf etter mange fine treningsopplegg både her i landet, i Sverige og i Danmark. Deltagelsen i Arild Wahlstrøms pokal sprenget alle grenser. Over 200 barn og ungdom stilte til start. Det grodde nemlig godt også i andre klubber.

Behovet for - og ønsket om - å følge

opp rekrutteringen og gi gode tilbud til klubbens yngre klasser var stort. I den sammenheng ble et nytt treningsfelt utlagt mellom hull nr. 4 og 15. Juniorenes spillemuligheter og tilgang til banen ble også stadig utvidet.

Turneringsprogrammet var som vanlig

tett. I 1990 ble det arrangert både Nordisk Mesterskap, Åpent norsk amatørmeisterskap, Norgesmeisterskap for juniors og Norway Best-ball Open, og selvfølgelig alle våre vanlige pokalturneringer. Som vanlig klaget mange

Unge Lars Linde (t.h.) overtok som headgreenkeeper i 1990. Hans dyktige medspiller - John Riiber - i midten. Til v. Tom Olsen, som senere ble vår bygningsansvarlige. Bakerst Tom Hestø, som senere er blitt «teaching pro».

Klubbens juniorer bidro til den stemningsfulle avskjeden med vår sekretær Per Teigen.

medlemmer på dette. Spillemønsteret syntes for øvrig å forandre seg. De sponsrede torsdagsmatchene fikk stadig større deltagelse, mens de gamle og etablerte turneringene mistet terreng.

1991 var EM år igjen, også denne gangen for lag/gutter. Banen presenterter seg på sitt beste, og de frivillige funksjonærene - iført sponsrede skjorter og gensere - gjorde en flott innsats. Det ble på alle måter et vellykket og velredigert arrangement, som gjestene uttrykte stor begeistring for.

En nødvendig utvidelse av garasjeanlegget ble realisert dette året. Parkeringsplassen ble endelig asfaltert, og peisestuen pusset opp og gitt en nedsenket, lydisolerende «flåte» i taket for å bedre den plagsomme akustikken.

Året 1992's sørgeligste begivenhet var vår eminente sekretær Per Teigens plutselige bortgang. Han etterlot seg et stort savn, ikke bare for klubben, men for hele golf-Norge. Unni Eriksen gjorde imidlertid en fin innsats som konstituert, daglig leder.

Med virkning fra 1. november 1992 ble Niels Vik (31) ansatt som klubbens nye daglige leder. Med 4 års økonomi utdannelse og erfaring fra forsvaret hadde han mye av den bakgrunn klubben trengte.

Klubbens fonds skrumpet drastisk inn dette året grunnet en dramatisk nedskrivning av bankaksjer. Økonomien var for øvrig meget solid, med godt overskudd til handlefrihet.

Et nytt og moderne, datastyrt vanningsanlegg var igjen aktuelt. Det gamle var sterkt nedslitt og lynnedslag

h a d d e
ø d e l a g t
d a t a -
styringen.
M a n v a r
e n i g e o m
a t b a r e d e t
b e s t e n å
v a r g o d t
n o k .
M å l e t v a r
d e t n y s t e
o g b e s t e
i n n e n

Niels Vik

Arild Wahlstrøms Pokal startet i 1947. I 1956 deltok disse 8: Foran fra v. Westye Høegh, Per Heidenreich, Siri Borge Andersen (Wahlstrøm), Tore Sommerfeldt og Henning Bruusgaard. Bak fra v. Axel Gresvig, Benno Patt Jr. og Erik Heidenreich.

I 1993 slo deltagerantallet alle rekorder med 241 spillere - fra 17 forskjellige klubber! Det ble mørkt før man var ferdig med premieutdelingen.

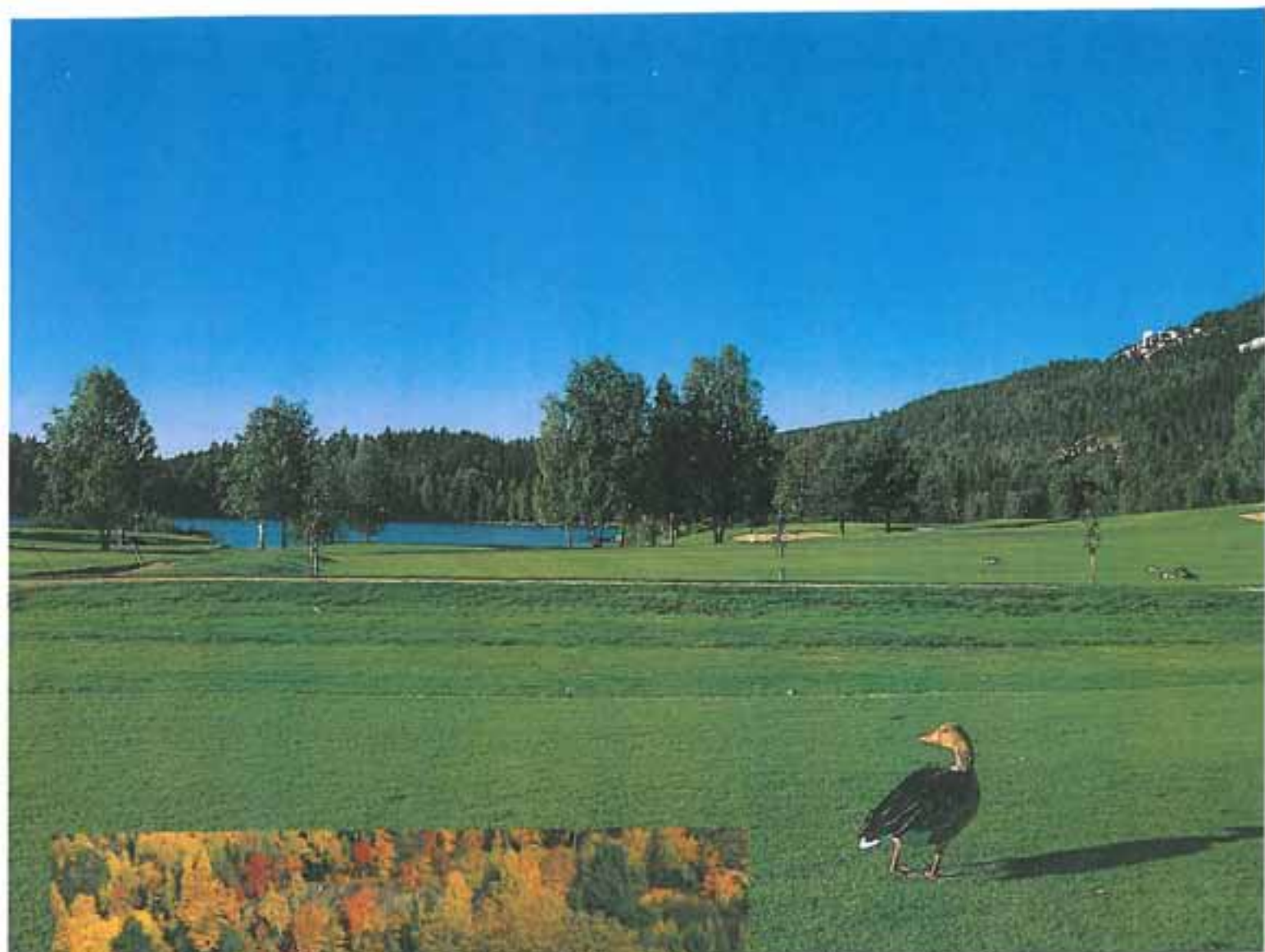
punktstyring og fairwayvanning, og det ble lagt ekstra vekt på krav om lynavledning. Arbeidet ble utført høsten -93/ våren -94.

En hyggelig oppussing av damegarderoben ble foretatt, men det var ellers tydelige tegn på at behovet for garderobeplass avtok. På grunn av det økende antall golfbaner i Syd-Norge valgte nå mange medlemmer å ha golfutstyret sitt i bilen for lettere å kunne utnytte spillemulighetene på andre, nærliggende baner.

Vibeke Stensrud vant EM -93 for damer med 11 slags margin. En fantastisk prestasjon, og en stor inspirasjon for alle som satset på golf. Det ble stor presseomtale, og Vibeke ble ønsket velkommen hjem med en mottagelse i klubbhuset.

Dette året gjorde også den superlovende, 12 år gamle Suzann Pettersen krav på sine første klubbpokaler. Allerede i -97 tok hun EM-tittelen i junior/ individuelt!

Arild Wahlstrøms Pokal, som i 1947 startet med 8 deltagere, slo i 1993 alle rekorder med 241 deltagere! Det oppleves for de fleste unge som noe helt spesielt å få være med i denne turneringen. Alle rammer ble egentlig sprengt, men med rutinerne og entusiastiske funksjonærer gikk alt knirkefritt, selv om det nesten var mørkt før siste medalje var utdelt.

De første par gjessene
som slo seg ned på
Bogstad var et
sjarmerende innslag.
Fullt så morsomt var
det ikke da de kom i
hundrevis...

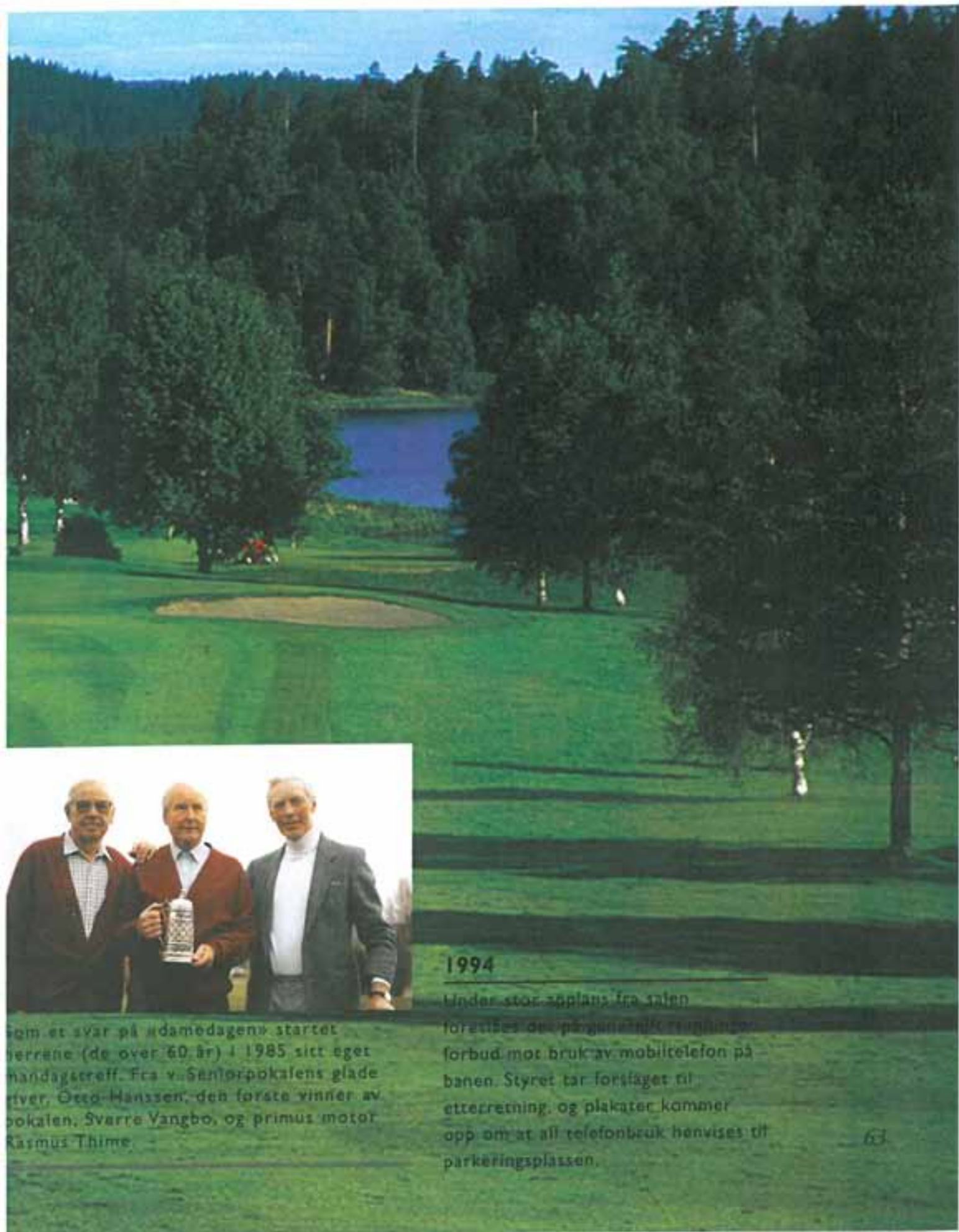
En titt på noen av medlems-
tallene fra 1929 til 1998 sier i
grunnen det meste om golfsportens
utvikling:

	aktive	passive	totalt
1929	148	23	175
1936	-	-	345
1939	-	-	424
1946	190	158	348
1950	382	296	678
1955	402	365	767
1960	450	496	964
1965	502	620	1122
1970	745	548	1293
1975	940	689	1629
1980	1013	915	1928
1985	1071	1462	2533
1990	1145	2062	3207
1998	1133	2000	3133

-men det skal føyes til at antallet
medlemmer med fulle spillerettigheter
aldri - så langt - har overstegit ca.
1200.

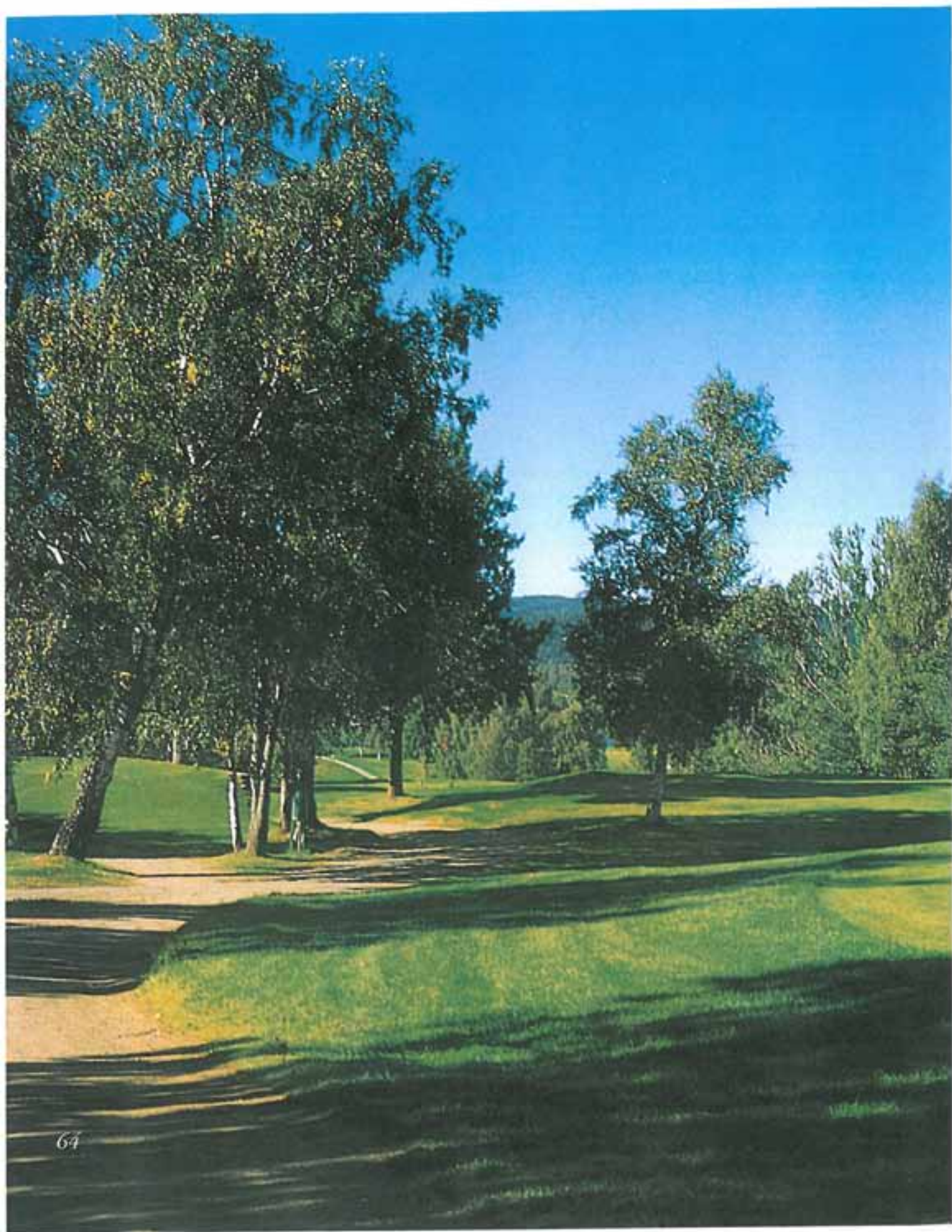

En velkjent affører-banden for utslag.
Tilsammen var de 344 år, men spilte
fortsatt sin golf med barnslig entusiasme.
Fra v. Birger Hølle, Jac Jacobsen, Leiv
Hestvedt og Reidar Thorud-Larsen.

1994

Under stor opplysn fra salen
forestilles de på generalforsamlingen
forbud mot bruk av mobiltelefon på
banen. Styret tar forslaget til
ettekretnig, og plakater kommer
opp om at all telefonbruk henvises til
parkeringsplassen.

Oslo Golfklubb var blitt voksen -

- men mye var i endring, og det ble stillet store krav til klubben som både skulle være moderne og verdikonservativ.

I 1995 gikk baneleien til Oslo Kommune opp fra kr. 67.000,- pr. år til kr. 300.000,-. Man spurte seg om det var mulig å få kjøpt området av kommunen. Spesielt med tanke på det store klubbhus-prosjektet det sittende styret nå arbeidet med, var det av avgjørende betydning å sikre seg kontinuerlig rett til baneområdet. I forkant av forhandlinger om kjøp måtte det imidlertid arbeides med en omregulering av baneområdet. Dette er pr. i dag regulert som friareale/park, men med tanke på kjøp måtte det reguleres spesifikt til golfbane. En omstendelig og til dels kostbar prosess.

Klubbens lover måtte dette året revideres for å tilpasse seg kravet fra NIF om «fri tilgang til medlemsskap i klubben» for alle som måtte ønske det. En forståelse for golfklubbers spesielle begrensning m.h.t. banekapasitet og et forslag om en overgangsordning ble omsider akseptert av NIF. Det var Lars Musæus og Steinar Birkeland som klarte å utforme et lovforslag som NIF ga sin tilslutning. Et godt stykke juridisk håndverk!

I 1995-sesongen var klubbens største løft å stå som vertskap for vår første Challenge Tour - Karsten Ping Norwegian Open. Over 250 av klubbens egne medlemmer stilte opp som funksjonærer. Førstepremien lød på kr. 116.000,- kroner, og vår egen Knut Ekjord, som deltok som amatør, ble nr. 9. Det hele ble en stor suksess, og man hørte mange positive uttalelser om banen, mens mange medlemmer nok mislikte å bli forhindret fra eget spill i en hel uke.

På generalforsamlingen i januar 1996 ble forslaget om et nytt, 2500 m² stort klubbhus, med egen gourmet-restaurant, golfsimulatorer og treningssenter fremlagt for medlemmene. Prislappen var på nærmere 28 millioner kroner. Planene var blitt skissert på foregående års generalforsamling og livlig diskutert av medlemmene gjennom hele året. Det ble mange engasjerte innlegg både for og imot forslaget. Et viktig motargument var den uheldige signaleffekten et slikt bygg ville kunne gi vis-à-vis myndigheter og golfsportens motstandere. Man stilte seg også skeptisk til å åpne deler av klubbhuset for ordinær selskaps- og restaurantvirksomhet. Forslaget falt, og styret ble bedt om å utrede en rehabilitering av eksisterende klubbhus, samtidig som generalforsamlingen ønsket at det ble utarbeidet et nytt, men mer moderat alternativ til nybygg.

I 1996 ble nok en Challenge Tour avviklet på vår bane. Det var NGA (Norske Golfarrangementer A/S) som også denne gang sto for selve opplegget og «leiet» banen, mens det fortsatt var klubbens administrasjon og medlemmer som tok seg av den tekniske avviklingen. NGA presterte å få selve golflegenden Seve Ballesteros til Bogstad, og det var en blid og opplagt Seve klubbens medlemmer fikk oppleve. Vår egen Thomas Nielsen fikk delta i et «skins game» med Ballesteros, svensken Mathias Grönberg og Borregaards Per Haugrud. Det vekket alminnelig jubel da Thomas satte i en pitch for birdie på 3'ern, og fikk med seg en pott på kr. 40.000,-.

Tre av klubbens beste amatører - Henrik Bjørnstad, Knut Ekjord og Morten Orveland - fikk også anledning

til å delta i turneringen, og gjorde så langt fra skam på oss. Alle tre klarte cut'en, og unge Henrik Bjørnstad ble beste amatør og endte på en 17. plass.

Banen holdt topp kvalitet. Aldri har greener og fairways vært klippet så lavt på Bogstad. Lars Linde og hans stab høstet stor anerkjennelse fra den internasjonale deltagereskaren. Så lav klipping viste seg imidlertid, som Lars fryktet, å være mer enn egentlig godt var for vår type gress. Dette kom først for dagen senere på høsten.

Klubben fikk denne sesongen nye

Vår egen Steve med sin store helt Seve.

restauratører, Magnus Forssell og Anders Ellburg, alias «Kokk & Vin». Usikkerheten rundt de omfattende byggeplanene og medlemmenes misnøye med en ekstensiv selskapsvirksomhet gjorde at Svein Solskjær, Alfred Springer og klubben ble enige om ikke å fornye kontrakten.

Arbeidet for en korthullsbane på Voksen-jordene sto i stampe. Planene for denne hadde pågått et års tid. Området var regulert til kirkegård, og myndighetene stilte mange - til dels umulige - krav. Parallelt lette man etter andre alternativer for et sterkt tiltrengt tilleggsareale til vår bane.

På årsmøtet i 1997 sa medlemmene ja til at klubben skulle åpnes for flere juniors. Målet var i første omgang 10 % aktive juniors, mot dagens 6%. Klubbmedlemmenes gjennomsnittsalder var 57 år, så både fremtidsperspektivet av en total «forgubbing» og ønsket om en fyldig juniorgruppe gjorde seg gjeldende.

Medlemmene ga på dette møtet også sin tilslutning til styrets skisse av en ombyggingsplan for klubbhuset.

Denne utvidelsen/fornyelsen kom opp igjen på et ekstraordinært årsmøte 17. juni. En nedsatt prosjektgruppe skisserte en kombinert ombyggings- og nybyggings-plan med en kostnadsramme på 11,5 millioner kroner. Denne ble i første omgang vedtatt. På et nytt

møte i oktober 1997 ble en videreutvikling av denne planen imidlertid forkastet. Styret valgte nå å arbeide videre med et omfattende vedlikeholdsprosjekt.

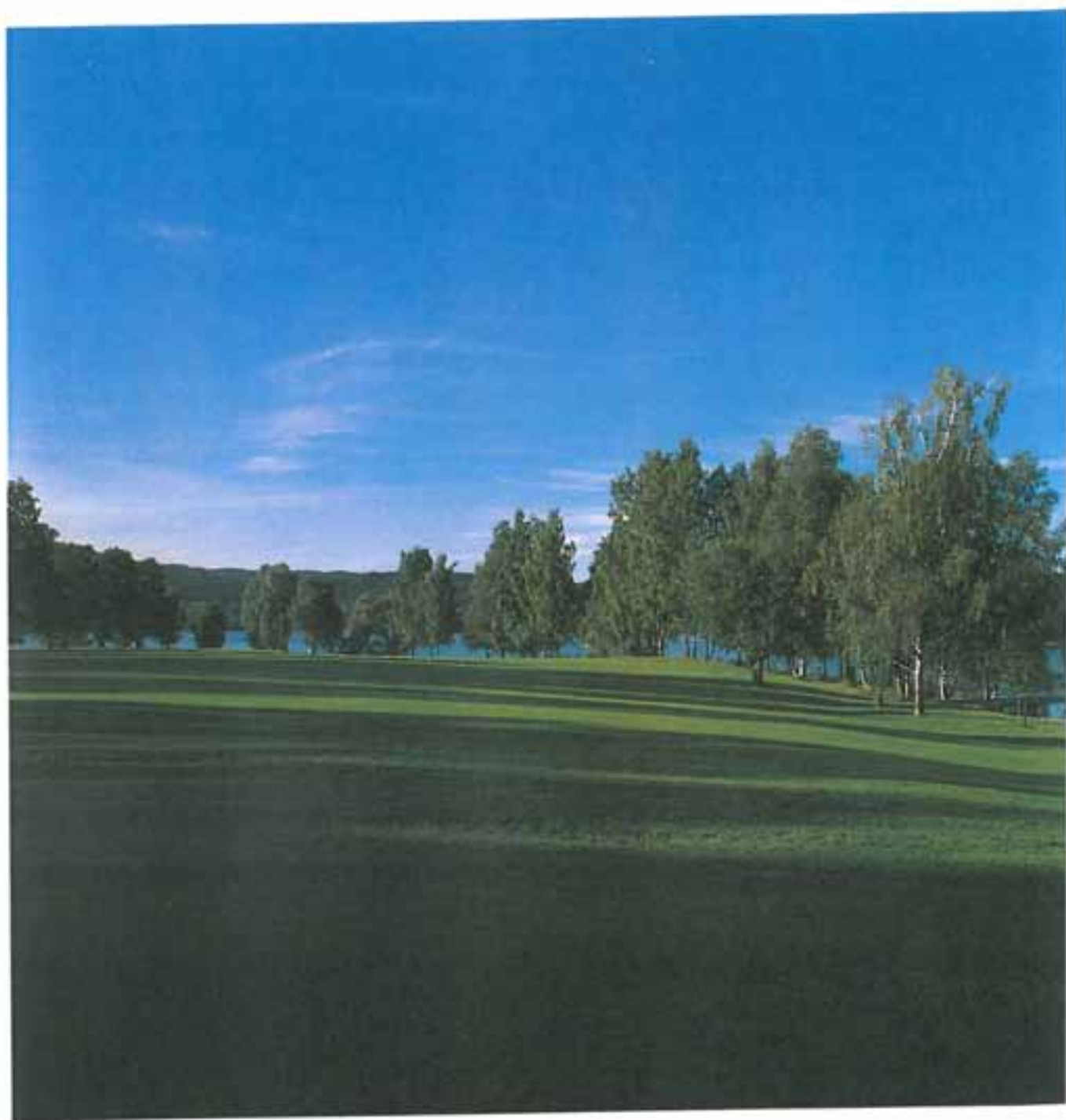
I 1997 ble en tredje Europeisk Challenge Tour avviklet på Bogstad.

I 1997 ble det vedtatt å åpne klubben for flere juniors. Her er pro'en Erik Dønnestad med en bukkett ivrige ungdommer.

Også denne gang murret medlemmene litt, til tross for at de ble gitt anledning til spill på andre baner for klubbens regning. Man aksepterte imidlertid nok en gang det ansvaret vi, som Norges eldste og mest etablerte klubb, hadde når det gjaldt tiltak som kunne gi PR til - og fremme av golfsporten.

1998 var EM-år igjen - denne

Det 14. hullet anno 1998.

gangen for piker/lag. Etter en kald og våt juni måned lyktes det tross alt banemannskapet å få frem en bane som vekket stor begeistring. Det ble debut for det nyombyggede 14. hullet som alle hadde ventet på med spenning. Suzann Pettersen vant individuelt med flere slags margin på det beste Europa hadde å by på av unge piker, mens lagmessig ble det en 11. plass for Norge. OGK hadde ingen flere spillere med på dette EM-laget. Klubben var, både på gutte- og pike-siden, kommet inn i et generasjonsskifte når det gjaldt junior/elite som man måtte ta på alvor.

Det begynte nå også å bli vanskeligere å få frivillige til å stille opp som funksjonærer i slike sammenhenger. Det var de samme Tordenskjolds soldater som stadig var trofaste, men det lot til at et generasjonsskifte gjorde seg gjeldende også her, med liten eller ingen rekruttering.

Den 8. september 1998 ble nok et ekstraordinært årsmøte innkalt p.g.a. klubbhusfornyelsen. En arbeidsgruppe bestående av klubbens viseformann Terje Foss, arkitekt Lorentz W. Kielland og Tor André Holthe fremla da en ombyggings- og rehabiliteringsplan som ble vedtatt enstemmig og med applaus. Kostnadsrammen var denne gang på 6,3 millioner kroner. Planen omfattet nye kontorer, nytt inngangsparti med resepsjon, full ombygging av herre-

garderoben, ny, hevet terrasse, juniorrom og større proshop. Ferdigstillelse ble lovet til 15. april - 99. I god tid til at klubben kan feire sitt 75-års jubileum i nye omgivelser.

Spillepresset på banen er etter hvert blitt mindre påfallende, til tross for at det statistisk spilles drøye tredve tusen runder pr. sesong. Spillemønsteret har endret seg, og etableringen av Norsk Senior Golf har klart hatt sin betydning for deltagelsen i våre ordinære pokalturneringer. Match-spill turneringer er det blitt nesten umulig å få avviklet. Medlemmene ønsker ikke å binde seg opp for mulig spill gjennom en hel uke. Mange velger heller å delta bl.a. i de mange Senior-turneringer som avvikles rundt om på forskjellige baner. Juniorene og eliten har fått sine egne «Tours». Både i Oslos umiddelbare nærhet, og ellers i hele Syd-Norge, er det nå blitt spennende golftilbud for alle kategorier spillere.

75 års jubileum -

gir anledning til oppsummering og ettertanke.

Når man nå stopper opp og ser seg tilbake, er det mange tanker og refleksjoner man kan gjøre seg. Først og fremst føler man takknemlighet vis-à-vis Ragnar Halle og hans pågående initiativ den gang i 1923 -24. Derneft må man la seg imponere over alt det arbeidet som den gang, og siden, er nedlagt av så mange gjennom disse 75 årene. Alt dette nyter vi godt av nå. Vår glede og takknemlighet over å få ha vår tilhørighet på Bogstad er stor, og vi er stolte over å være «del-eiere» i flaggskipet i norsk golf. Men også en ansvarsfølelse ligger der. Denne arven må vi ta vare på og utvikle videre. Oslo Golfklubb har så langt, gjennom alle sine 75 år, vært seg sitt ansvar bevisst her, og samtidig arbeidet konkret for å hjelpe frem og være pådriver for at så mange som mulig skal få gleden av vår kjære sport. Dette arbeidet må vi fortsette, selv om det fremtidig kanskje kan bli aller viktigst å hegne om den integritet og gentleman's holdning som vår sport er basert på - og helt avhengig av.

Siden Oslo Golfklubb feiret sitt 50-års jubileum, er golfsporten blitt den hurtigst voksende idretten i landet. Enten vi vil det eller ikke, er vår klubb og

vår bane blitt sterkt påvirket av dette. På alle felt ser vi en rivende utvikling, og vi må stadig foreta justeringer og tilpassinger til tidens krav.

Vår bane har vel, ikke minst av arealmessige grunner, mer eller mindre fått sin endelige form. Men siden klubben har alle intensjoner om å forbli Norges golfklubb nr. 1 - med internasjonal standard og landets beste spillere - kan vi i fremtiden ikke hvile på våre laurbær. Stadig dukker det opp nye baneprosjekter som alle har ambisjoner om å bli norsk golfs «riksarena». Men det skal forbli Bogstad det!

Det er i dag over 50.000 golfspillere i Norge og mer enn 60 etablerte baner rundt om i hele landet - fra Mandal i syd til Lakselv i nord. Ytterligere et stort antall prosjekter er under arbeid. Oslo Golfklubb skal selvfølgelig ikke ta æren for alt dette, men se, tross alt, hva det sto å lese i «Golfentusiasten» i 1964 - i anledning av vår klubbs 40-års jubileum:

«Fra Oslo Golfklubb har golfen spredt seg til andre kanter av landet, Bergen, Trondheim, Borregaard, Stavanger, og - til sist - Vestfold. Hver gang det er spiret et nytt skudd på stammen, har Oslo Golfklubb stått fadder - og har ydet støtte og bistand.»

Vi må vel trygt kunne si at det var her - på Bogstad - det hele begynte.

Peisestuen anno 1998.

Takket være det treningslokalet vi fikk i 1971 er det aktivitet på Bogstad året rundt.

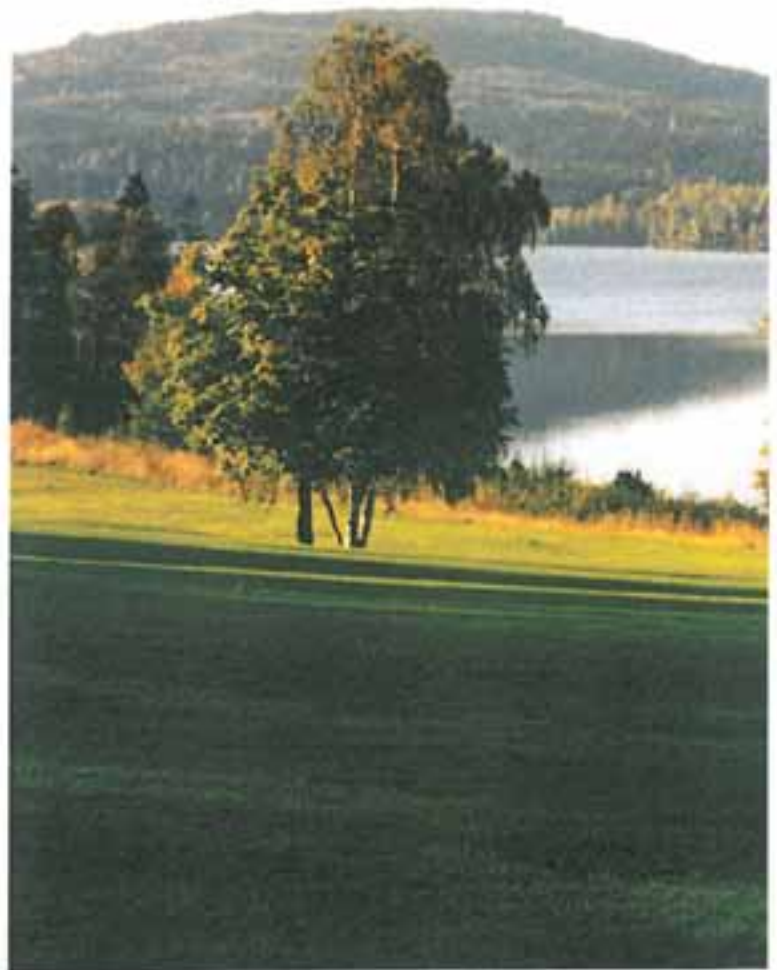
Peisestuen - et naturlig samlingspunkt
- den gang som nå.

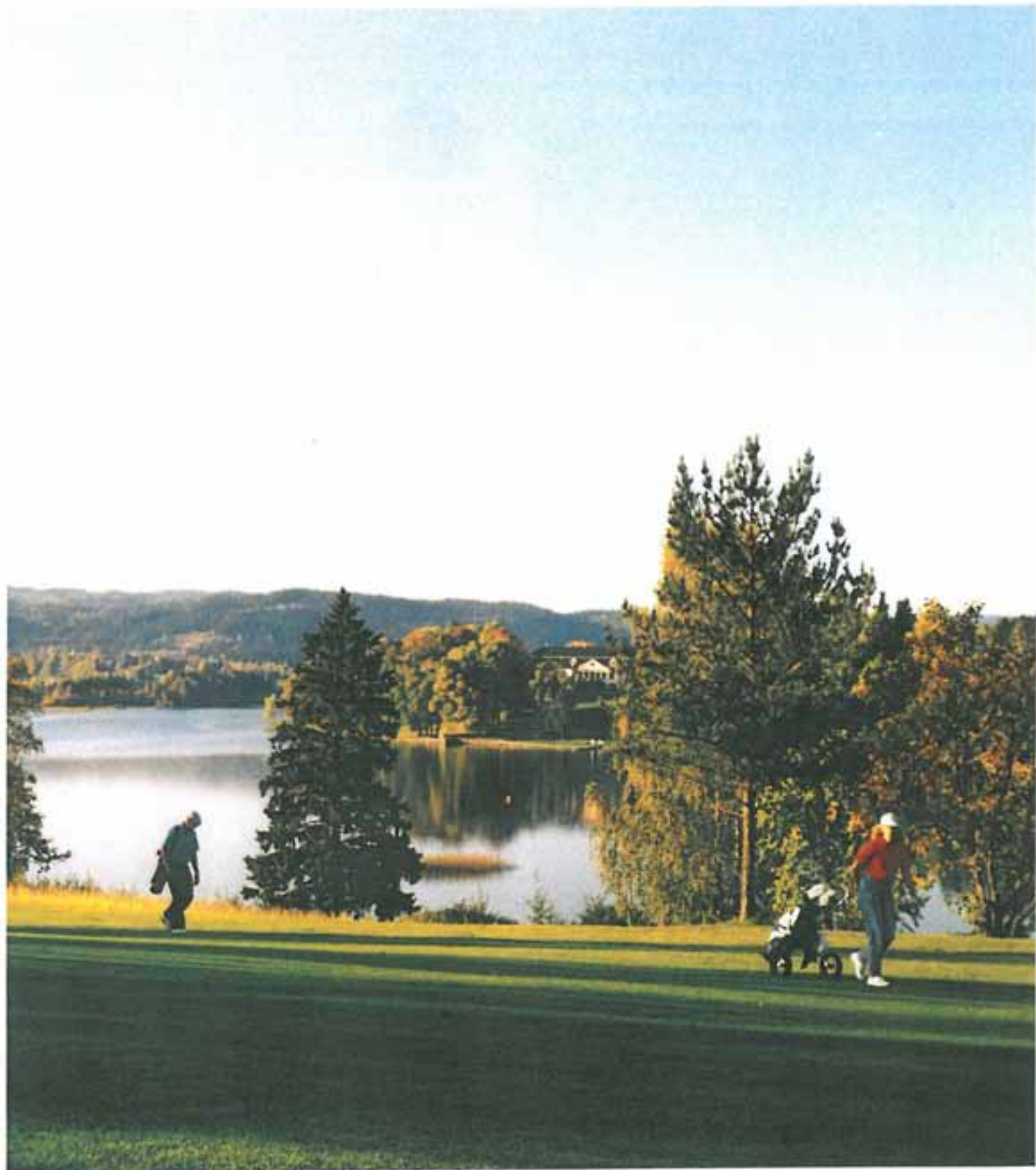

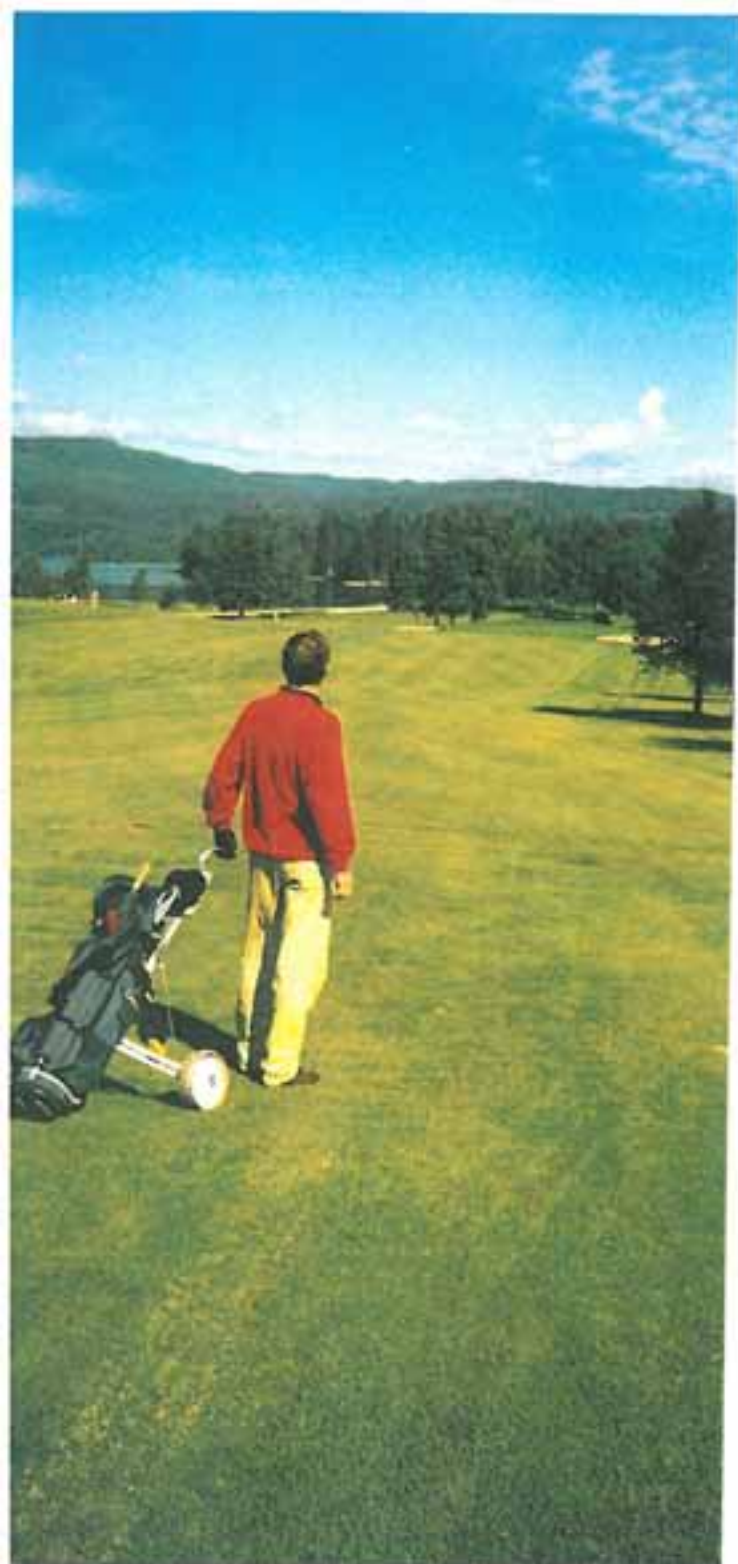
Banen vår...

*Variert og
utfordrende*

Oslo Golfklubbs bane på Bogstad har gjennom 75 år fremstått som flaggskipet blant landets baner. Gjennom årene har det vært foretatt stadige endringer og utbedringer av hullene. Arbeidet med dette fortsetter. I jubileumsåret kan det være en tanke å følge noen av de råd som gis i det følgende. Bli med Asbjørn Ramnefjell på en runde gjennom 18 hull på Bogstad.

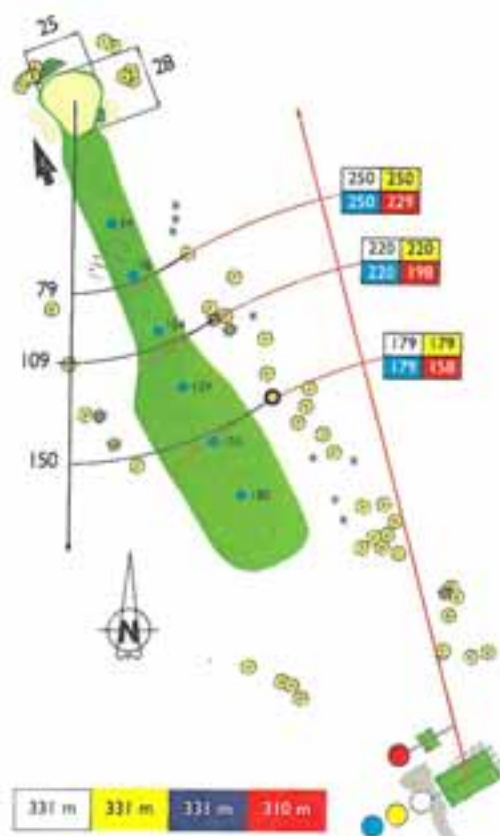

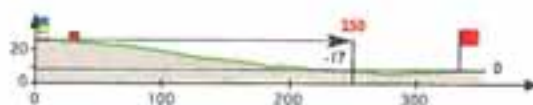

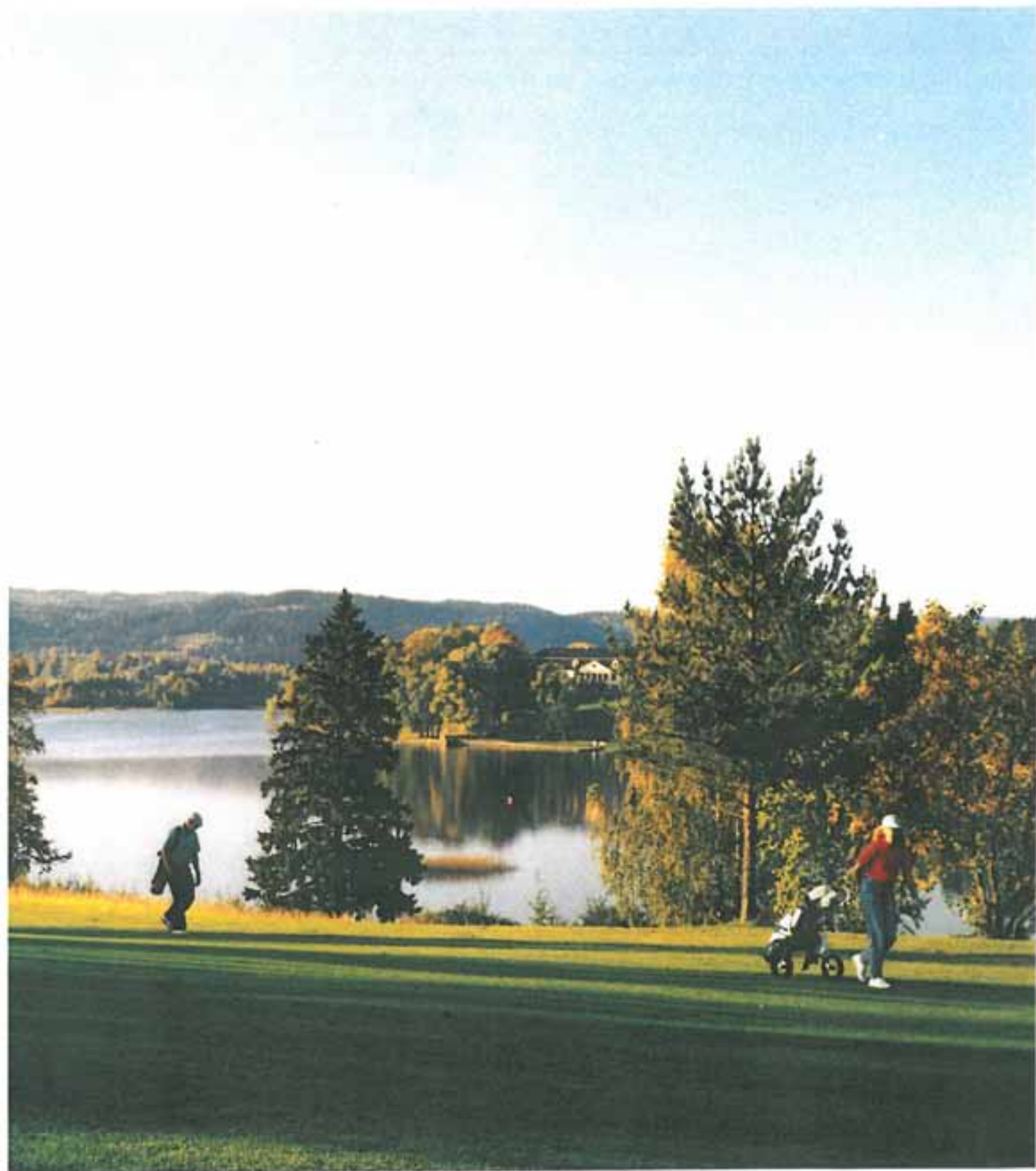
1

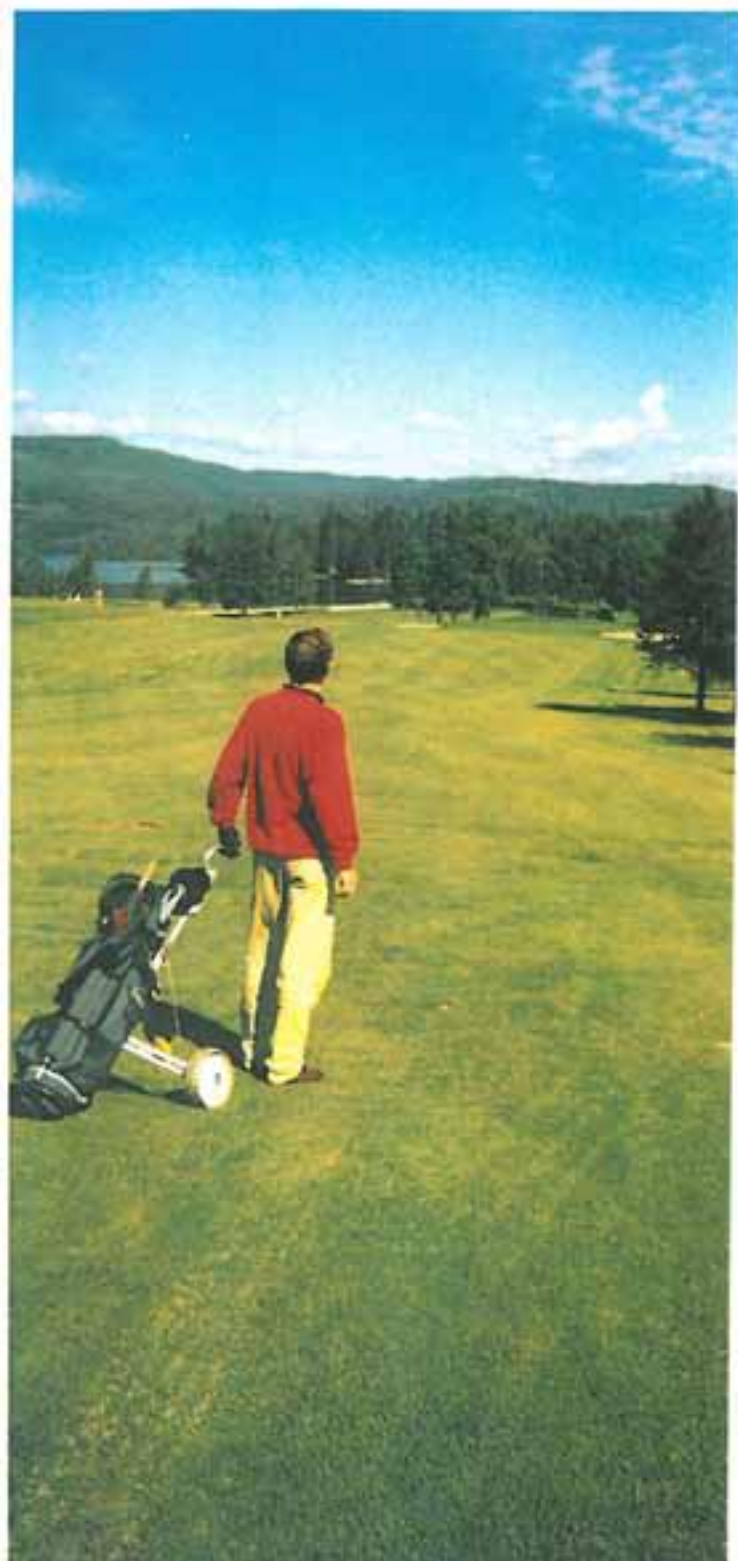
Par 4 Hcp 13

Man starter runden med utsikt over Bogstadvannet og en bred og innbydende fairway over bakkekammen. De bedre spillerne bør vurdere å bruke noe mindre enn en driver når rough'en er høy og fairwayen er klippet smal i landingsområdet. Det er vanskelig å komme i trøbbel fra første tee. Innspillet byr ikke på problemer så lenge man holder seg unna bunkrene.

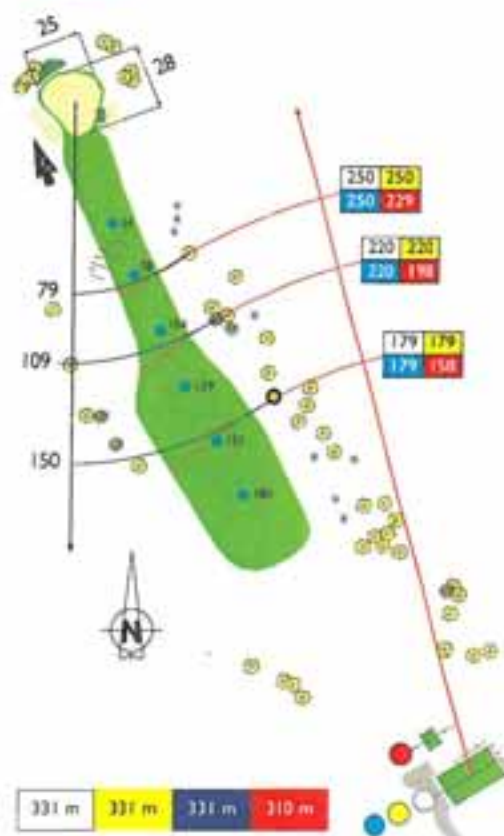

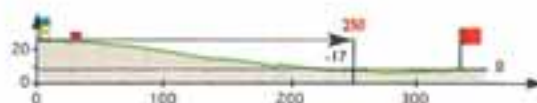

1

Par 4 Hcp 13

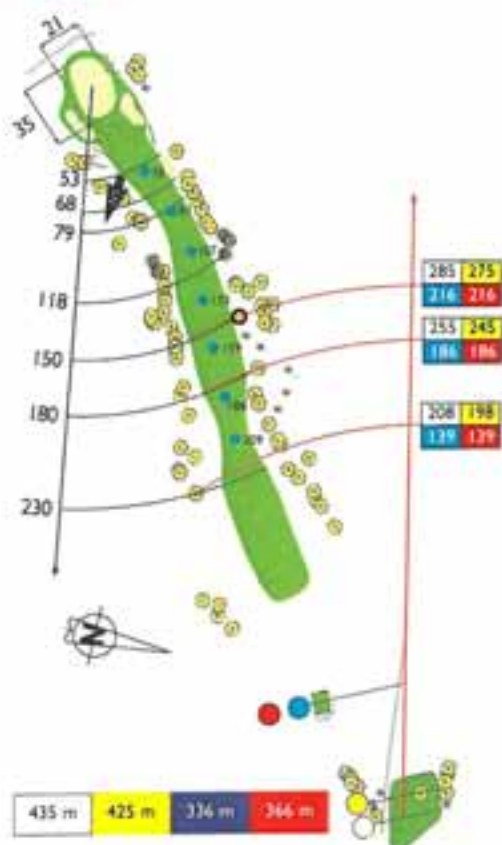

Man starter runden med utsikt over Bogstadvannet og en bred og innbydende fairway over bakkekammen. De bedre spillerne bør vurdere å bruke noe mindre enn en driver når rough'en er høy og fairwayen er klippet smal i landingsområdet. Det er vanskelig å komme i trøbbel fra første tee. Innspillet byr ikke på problemer så lenge man holder seg unna bunkrene.

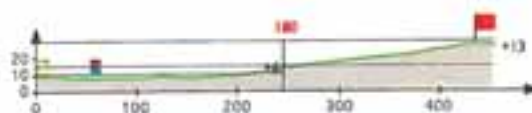
2

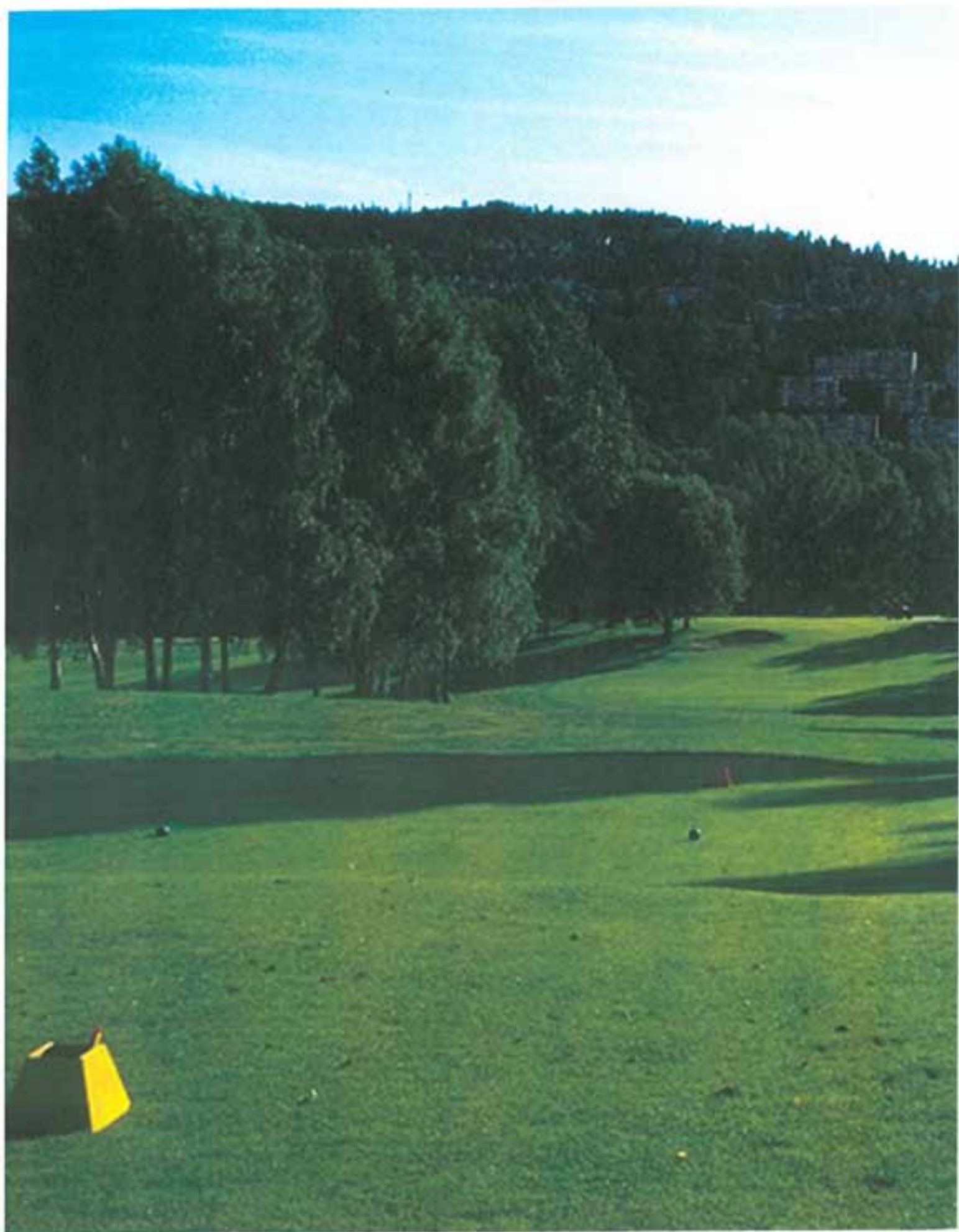
Par 5 - Hopp 5

Dette er et kort par 5 hull, men det skal ikke gjøres store feil før man er i vanskeligheter. Driven må plasseres nøyaktig i høyre kant av fairway for de langtstående for å ha en reell mulighet til å nå frem til greenen på to slag. Alle spillere – uansett spillestyrke – bør passe seg for trærne på begge sider av fairway. Kommer man i trøbbel fra utslaget, gjør man i det lange løp klokest i å ta straffen sin og konsentrere seg om å komme trygt tilbake på fairway med sitt andre slag. Bjerke-trærne langs begge sider av fairway har en lei tendens til å fange opp dristige recovery shots – også etter andreslaget.

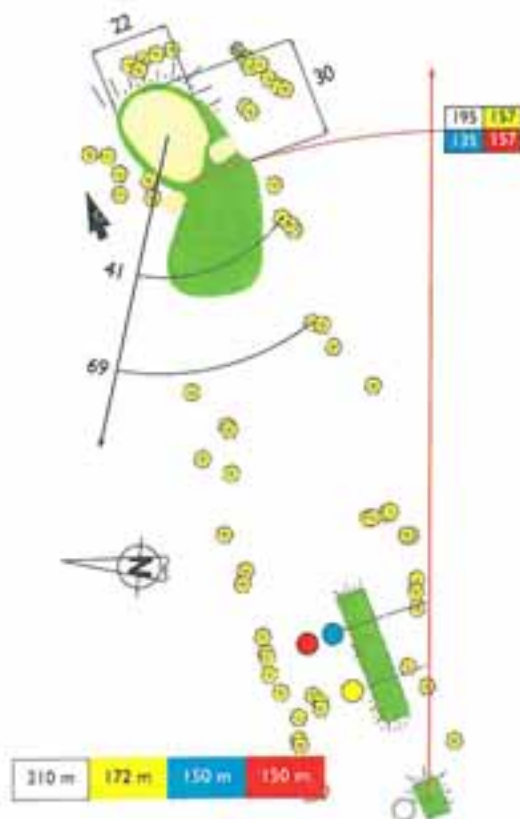
Spiller man på sikkerhet, burde dette være et lett hull å få par på – ja sågar birdie – selv om man ikke når frem til greenen på to slag.

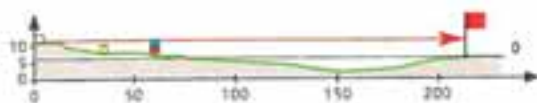

3

Par 3 Hcp 15

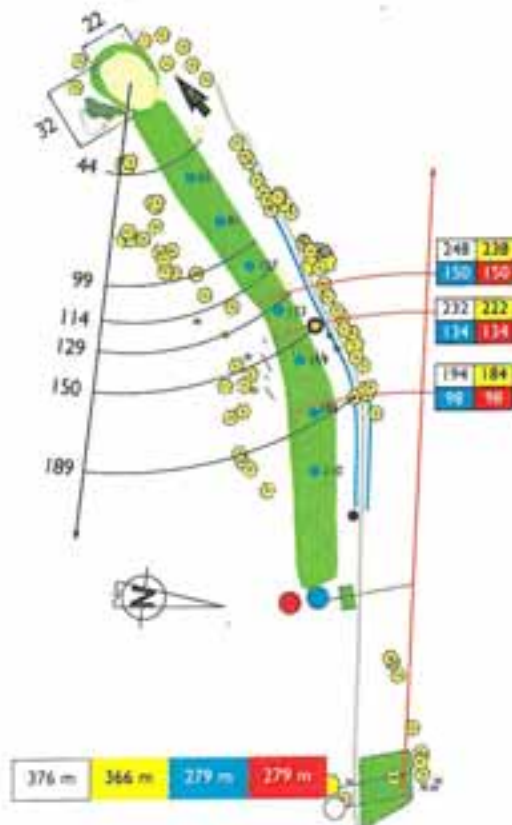

Fra backtee er dette et meget krevende hull. Man blir fort straffet for et utslag som ikke er perfekt. Hvis man ikke treffer greenen, er det lettest å få par når man ligger for kort – spesielt når flagget står i forkant, hvor greenen heller ganske kraftig mot teestedet.

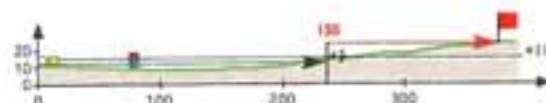

4

Par 4 Hcp 11

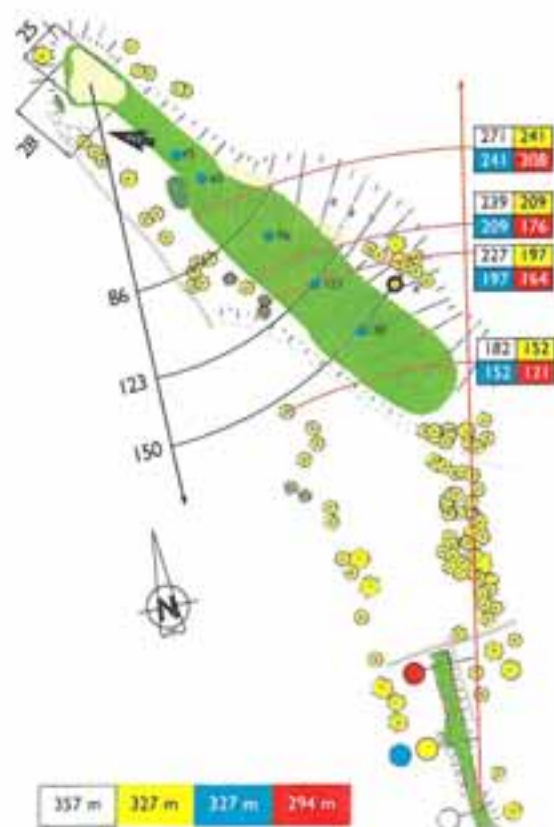

Vi er nå kommet til det vanskeligste hullet på banen. Her er det ikke nok med en rett drive. Den må også være lang for å få det beste utgangspunktet for andreslaget. Grøften til høyre tiltrekker seg mange baller. Bunkrene i forkant av greenen sluker de slagene som ikke har riktig retning. Med en såpass kraftig helning på greenen lønner det seg alltid å ligge på nedsiden av hullet. Ellers blir det fort en treputt.

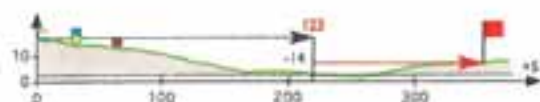

5

Par 4 Hopp 9

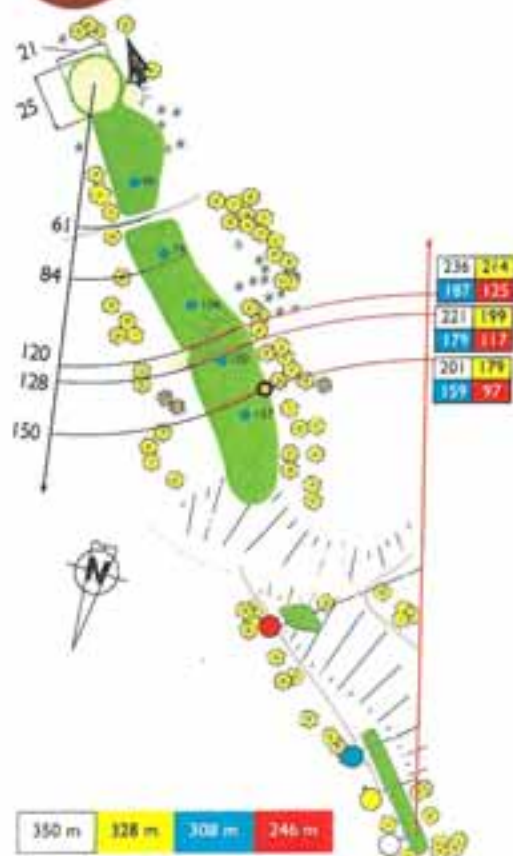

Fra utslaget har man et bredt landingsområde. Det gjelder å ikke misse til venstre i trærne. Da blir det fort minst bogey. Den venstre greenbunker ser man ikke fra en normal drive. Her gjelder det å holde tilstrekkelig til høyre for sikkerhets skyld. Selv om greenen er ganske flat, skjuler den mange overraskende små helninger som gjør det vanskelig å finne frem til den rette puttelinjen.

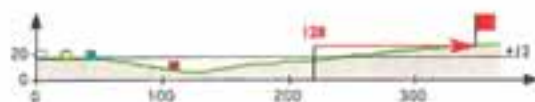

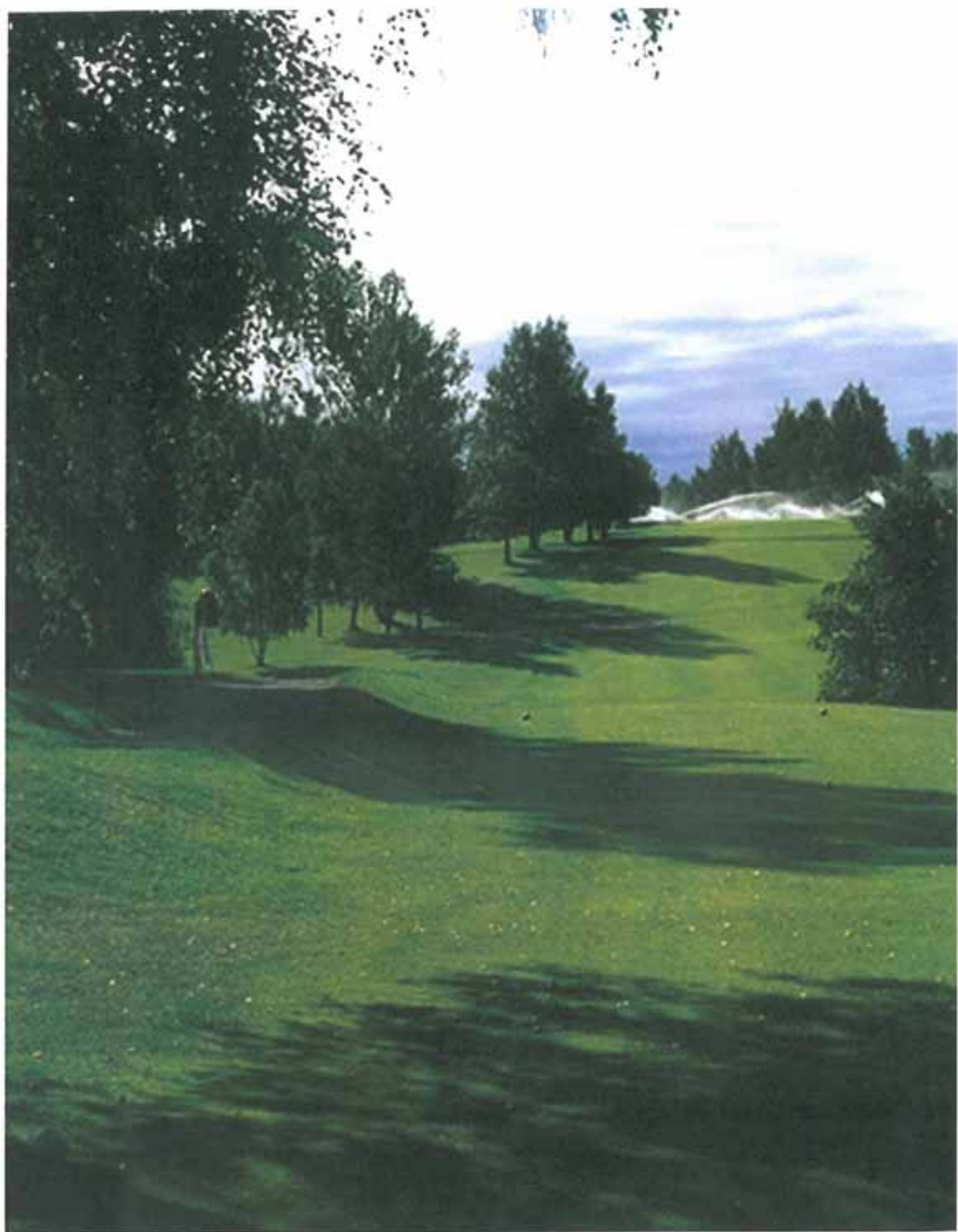
6

Par 3 Hopp 10

Når man står helt bakerst på 6. tee og sønnavinden blåser mot, står man overfor et vanskelig hull. Det gjelder å plassere driven på fairway. Bruk en kølle mer enn lengden på innspillet skulle tilsi pga oppoverbakken. Når det blåser mot, bruk gjerne to til tre køller ekstra på andreslaget. Det blåser kraftigere på toppen enn nede ved fairwaybunker! Unngå begge greenbunkrene som er ganske dype. Greenen er en av de flateste på banen, men den heller likevel nordover mot teestedet.

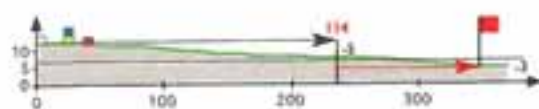

7

Par 4 Hcp 11

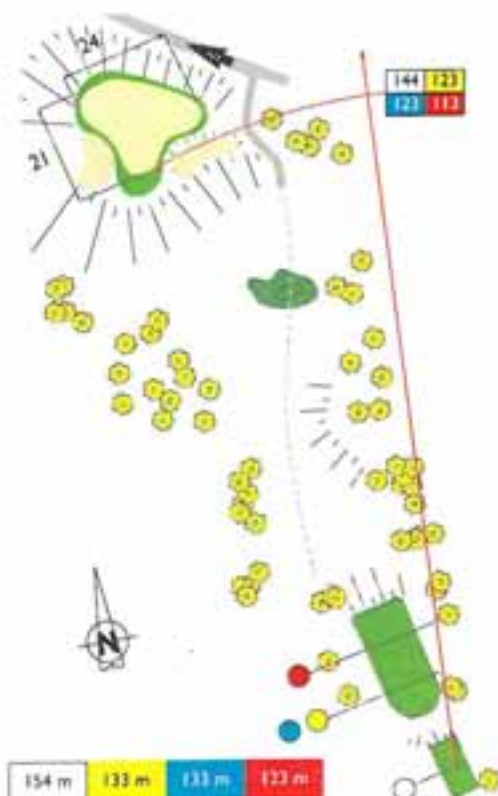

Nøyaktighet fra utslaget er avgjørende for et godt resultat. Gjøres det feil, må dette skje til høyre hvor det normalt er en ganske tynn rough. Misser man til venstre og er så uheldig å gå ned i sandtraket, er det ofte lønnsomt å ta straffen sin ved hjelp av en dropp i stedet for å slå flere slag nede i det dype sandtraket. Til venstre for greenen bør man ikke være. Bunkeren er imidlertid et langt bedre sted å være enn nede rundt teestedet på det 8. hullet. Innspill mot greenen bør ligge kort av hullet for å unngå en vanskelig nedoverbakkeputt som gjerne resulterer i en treputt.

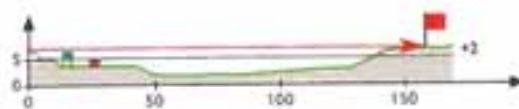

8

Par 3 Hcp 17

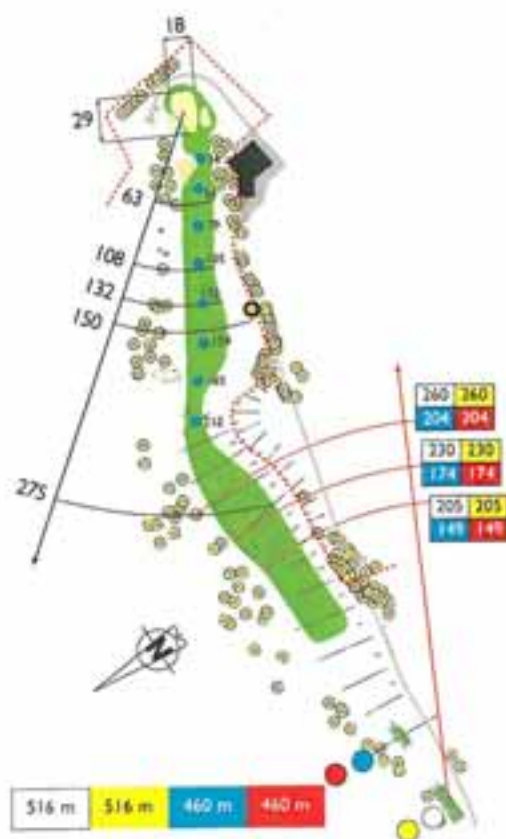
Dette par 3 hullet setter krav til et presist utslag. Her er det bedre å ta en kulle for mye enn en for lite. Bunkrene svelger mange upresise slag – spesielt fra dem som slår for kort. Når roughen rundt greenen ikke er for høy, kan man bruke kanten rundt bakre del av greenen som dosering, eller vant, slik at ballen ruller inn på greenen. Greenen ser flat ut, men heller mot tee-stedet. Vanskelig flaggplassering er på høyre side rett bak bunkeren.

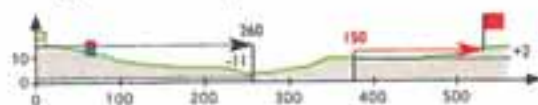

9

Par 5 Høp 3

9'ern er et svært krevende par 5 hull. Banegrensen går langs hele høyresiden av huller. Det kan være lurt å spille med en fade fra utslaget for at ikke ballen skal rulle ned mot rough'en på venstre side. Tenk deg godt om før du satser på å slå andreslaget over sandtaket. Ofte er det lurt å spille dette som et par seks hull. Man bør ligge godt over kulen til venstre for sandtaket for å satse på et innspill mot greenen. Et transportslag frem mot fairwaybunkerer er ofte en klokke strategi. Det er lett å få en sekser. Er man for grådig, fyker ofte score'en i været på dette huller. Unngå en nedover-putt på denne greenen, spesielt når flagget står bak og til venstre eller i forkant.

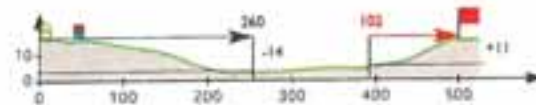

10

Par 5 Høp 3

Her kan langtstående spillere kutte hjørnet for å få en god mulighet til å gå på greenen i to slag. Etter en normal drive står man ofte overfor valget om man skal spille seg over fairway bunkrene oppe ved den gamle greenen på to slag. Ofte er det lurt å spille safe. Det er ikke mer enn 110-120 meter hvis man spiller seg kort av bunkrene på andreslaget. Et upresist, langt andreslag over bunkrene til høyre eller venstre ender som regel i trøbbel med dertil hørende tapte slag. Også denne greenen heller såpass mye at det lønner seg å ligge på nedsiden av huller på alle innspill. Vanskelig flaggplassering er høyre side og kort venstre.

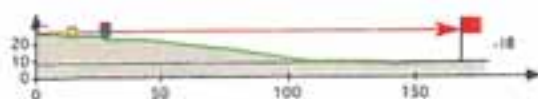

11

Par 3 Hcp 18

Skoghullet er et spennende hull hvor presisjon fra utslaget er avgjørende for en god score. Her er det vanskelig å redde par med et svakt førsteslag. Skal man misse, bør dette gjøres til venstre. Da får man greenen mot seg på neste slag. Vinden, spesielt sønnavinden, er lunefull. Den påvirker ballens flukt kraftigere enn man tror når man står på det vindbeskyttete tee-stedet.

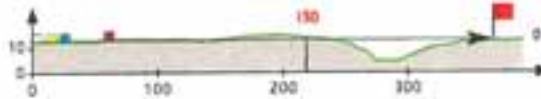

12

Par 4 Hcp 4

Selv om dette hullet var betydelig tøffere før da det var tykk rough og kratt i selve dalen, er hullet igjen blitt vanskelig med den store utvidelsen i bakkant. Det skiller 4-5 køller fra fremre til bakre kant av greenen. Hold deg for all del unna skogen til venstre på utslaget. Den er døden. Selv til venstre for det store treet i semiroughen er nærmest katastrofe. Spill en draw som ruller ned bakken mot dalen og således følger den svake doglegen. Bruk tilstrekkelig kølle på andreslaget. Bakre del av greenen er flat og ganske lett å putte på, mens fremre del representerer kanskje det vanskeligste putting-området på hele banen. Studer flaggplasseringen nøye før innspillet.

13

Par 4 Hcp 10

Odden er kanskje Nord-Europas vakreste golfhull. I nordavind (mot) er det viktig å få tilstrekkelig lengde på førsteslaget slik at man unngår et alt for langt innspill mot greenen. Er man presset, kan det være lurt å spille seg kort av fairway bunkeren og satse på en bogey. Da unngår man større katastrofer som out of bounds og vanskelige slag i vannkanten, som gjerne fører til at ballen havner i lømmen i Stableford eller at score'en blir ødelagt. Banens flateste green har sine utfordringer. Flere steder heller greenen ørlite grann mot Fossum Bruk. Uansett, nyt den vakre naturen og utsikten her ute på Odden.

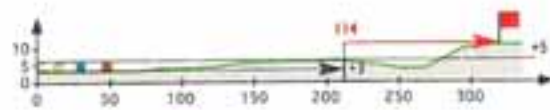

14

Par 4 Hcp 13

Det beste stedet å plassere driven er rett frem slik at man står flatt på det neste slaget. Skogen til venstre kan være lunefull. Den nye dammen gjør at de dristige spillerne må tenke seg om to ganger før de forsøker å kutte doglegen. Innspillet må for all del ikke gå til venstre. Kort eller til høyre er de beste stedene man kan misse greenen. Hullet er bygd om ved et par anledninger og fremstår nå som et hull som krever presisjon både på utspillet og innspillet.

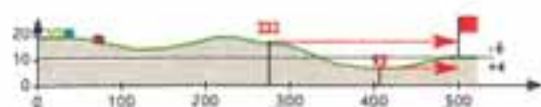

15

Par 5 Hcp 6

Dette er et par fem hull som utfordrer den langtstående. Man blir hardt straffet for en dårlig drive. Verst er det til høyre over bakkekammen. Bunkeren 100 meter fra greenen gjør at man må velge strategi på andreslaget. Grøften til høyre mellom 15. og 4. hull kan koste dyrt. Den klart vanskeligste flaggplasseringen er i forkant av greenen.

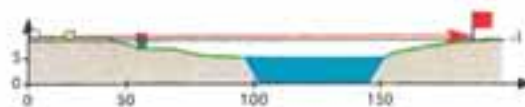

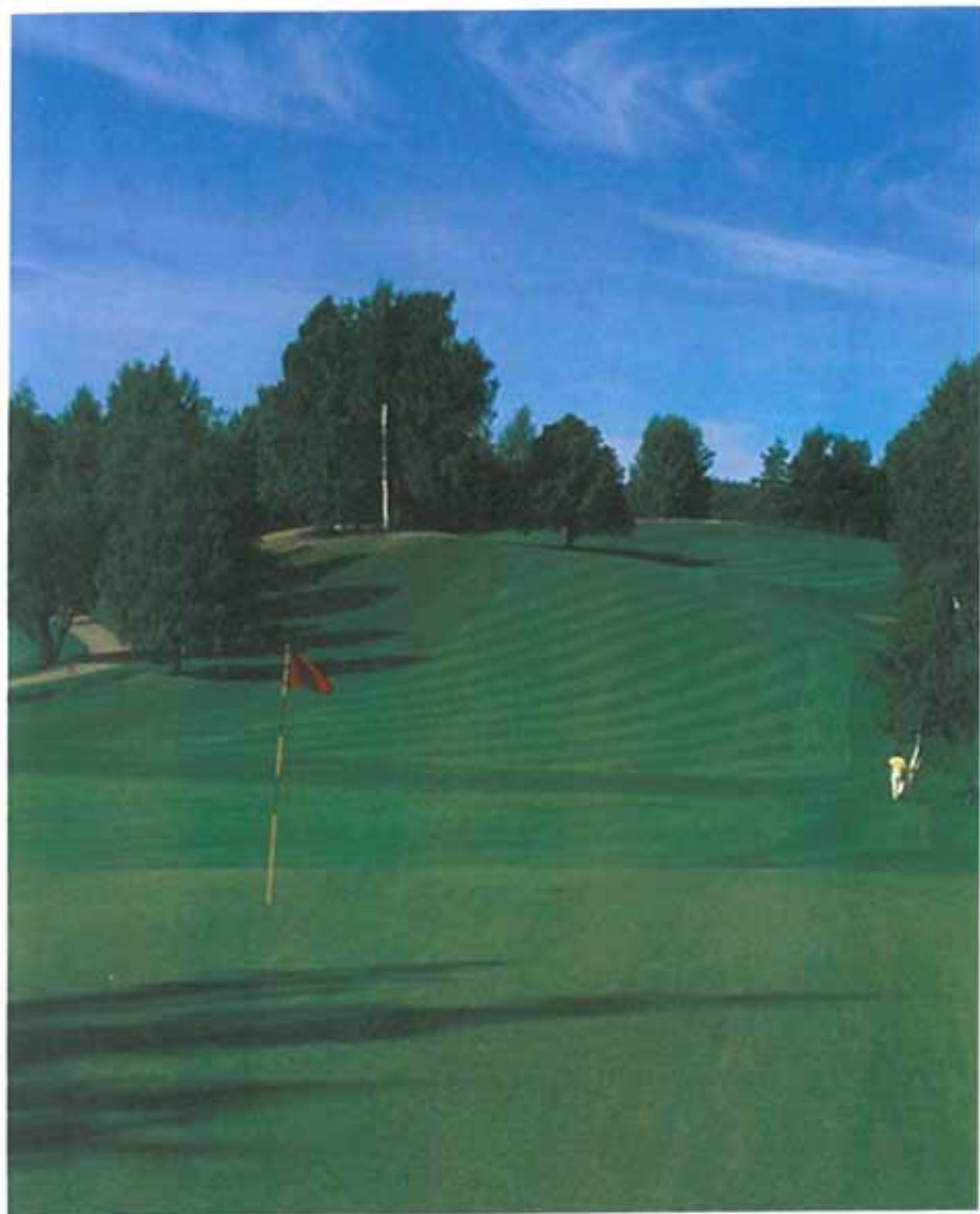
16

Par 3 Hcp 16

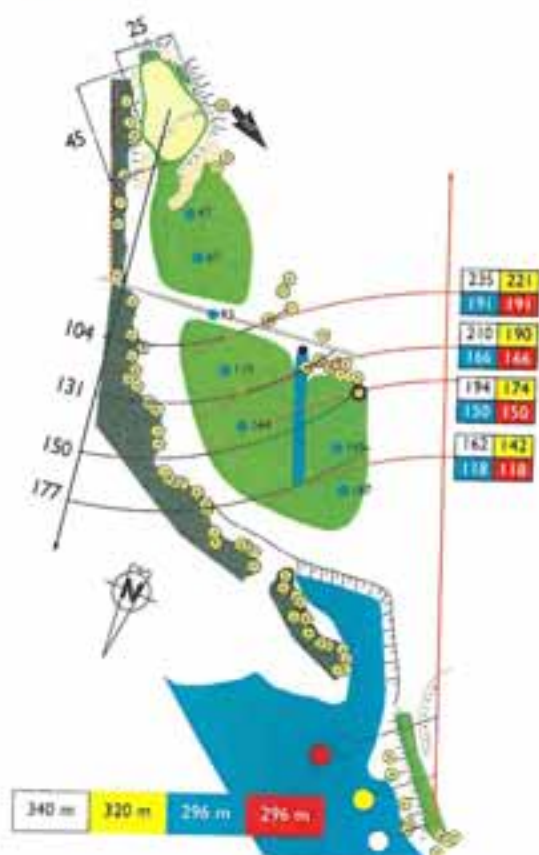
Mange får litt angst når de må slå over vann. Dermed er Vannhullet noe som mange frykter. Dette er nok et par 3 hull hvor presisjon er viktig for et godt resultat. Greenen er godt bunkret. Med flagget på nedre platå er det duket for mange treputter. Når flagget står oppe, er det lettere – forutsatt at man ligger på riktig platå på det første slaget. Også her er det bedre å være for kort enn for lang, men ikke så kort at ballen havner i vannet.

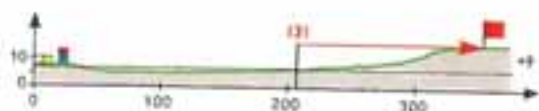

17

Par 4 Hcp 8

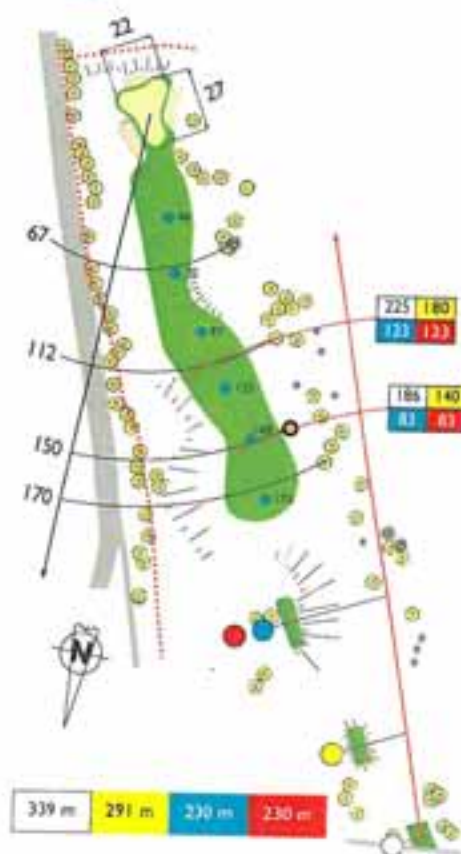

Det nest siste hullet på banen setter spilleren på en strategisk prøve hele veien. Først må man bestemme seg for hvilken side av bekken man vil legge seg på. Det er bedre plass til venstre enn det ser ut til. Til høyre for bekken blir man svært ofte stengt av trærne i forbindelse med innspillet. Unngå å ligge på eller ved veien. På innspillet bør man ta en kalle som helt sikkert bringe ballen trygt over bunkeren. Undersøk hvor flagget er plassert på denne store greenen. Det gjelder å legge seg på riktig platå. Det er større høydeforskjell mellom etasjene på denne greenen enn den forrige.

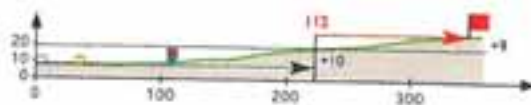

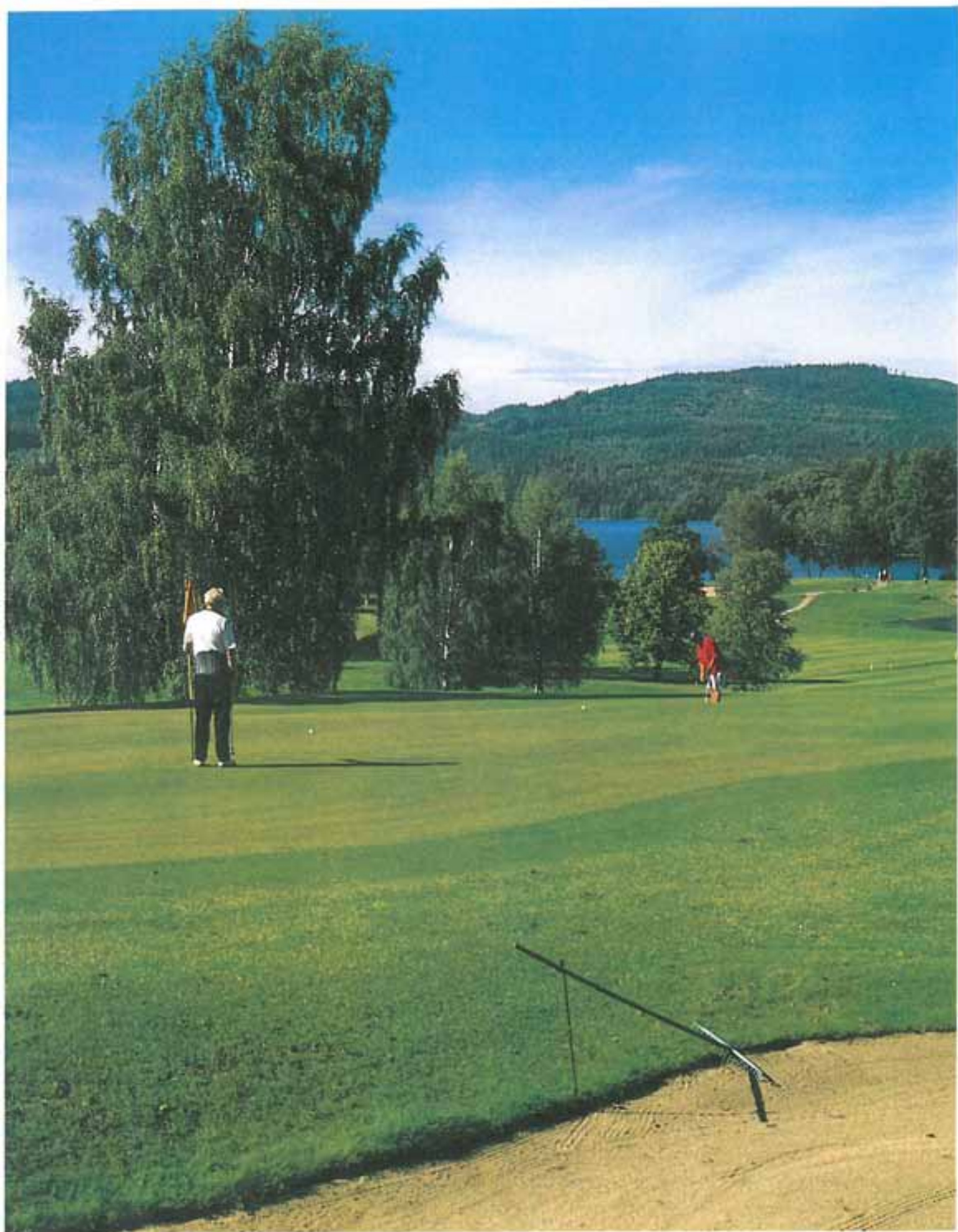
18

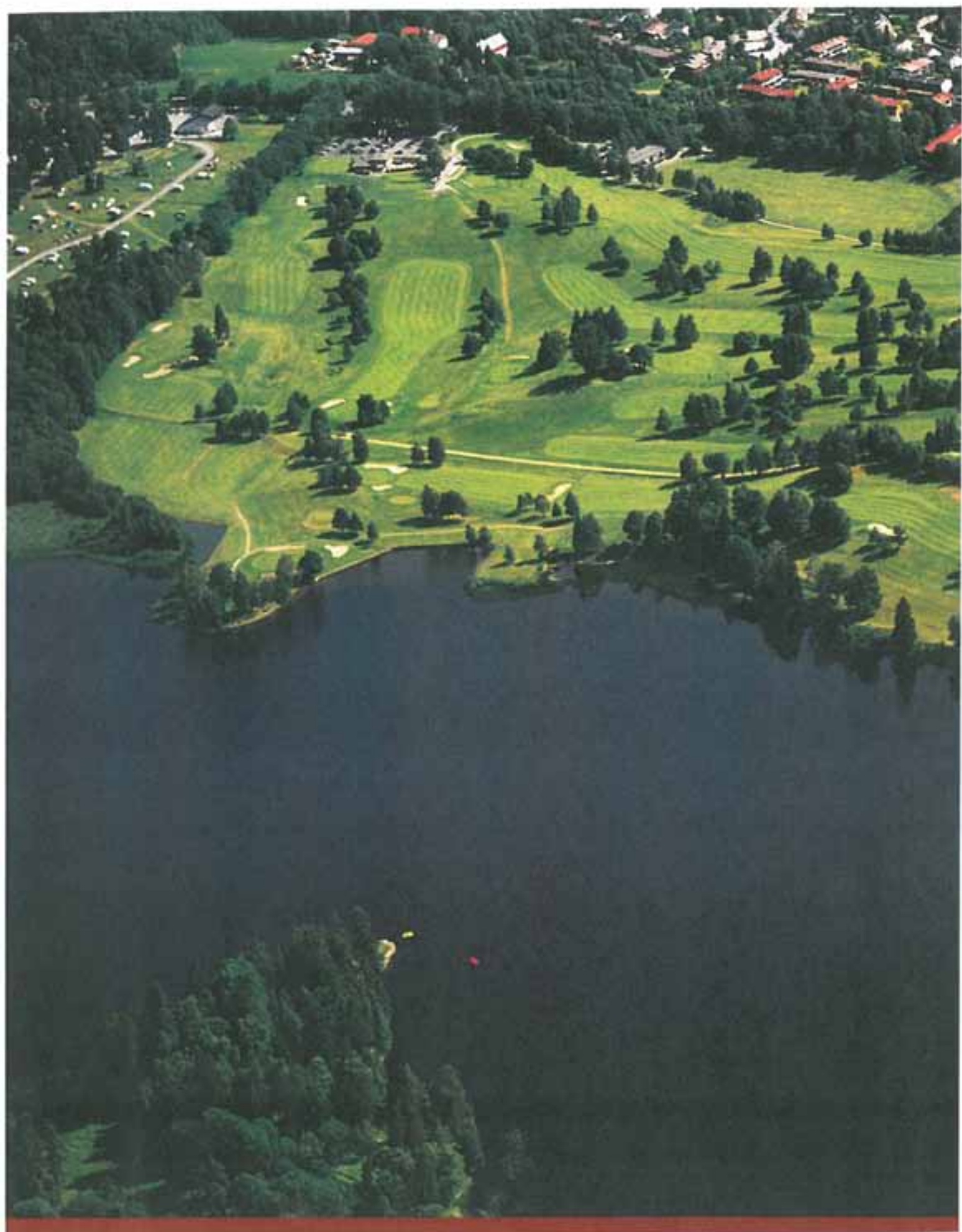
Par 4 Hcp 14

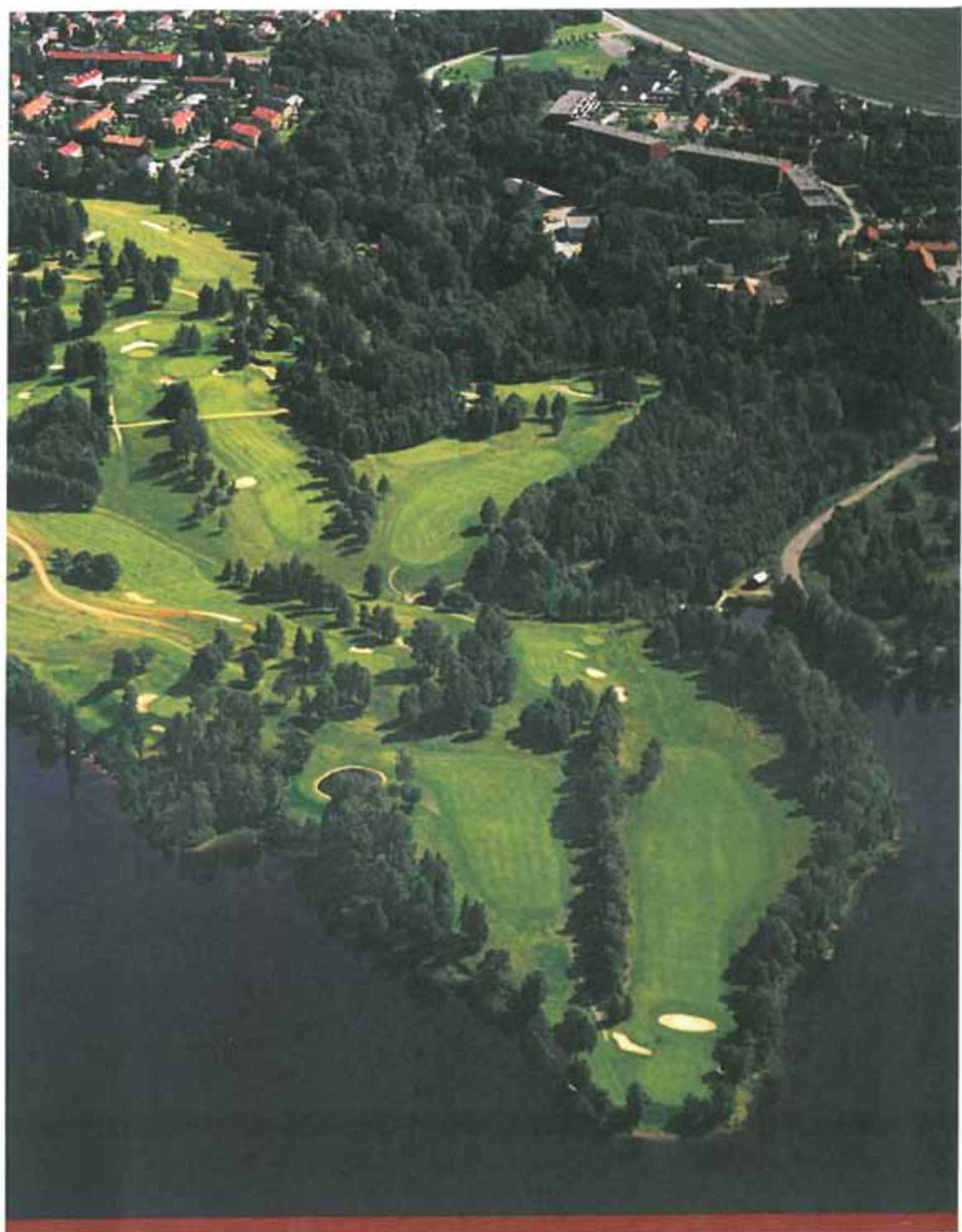

Fra backtee er dette et krevende og langt hull. Fra herre-tee settes det krav til presisjon både på det første og det andre slaget. Det samme gjelder for damene. Greenen er beskyttet av tre bunkere som alle er vanskelige å få par fra. Greenen heller nedover mot Bogstadvannet. Utslaget bør plasseres der hvor det er flatt rundt, 110-120 meter fra midten av greenen. De som slår lengre, bør slå en draw som følger dalen oppover. Til høyre er det krise fordi den lille skogen som regel bare byr på ett fornuftig slag – en liten pitch til venstre og ut i fairway. Helningen på greenen inviterer til at man legger seg kort av hullet.

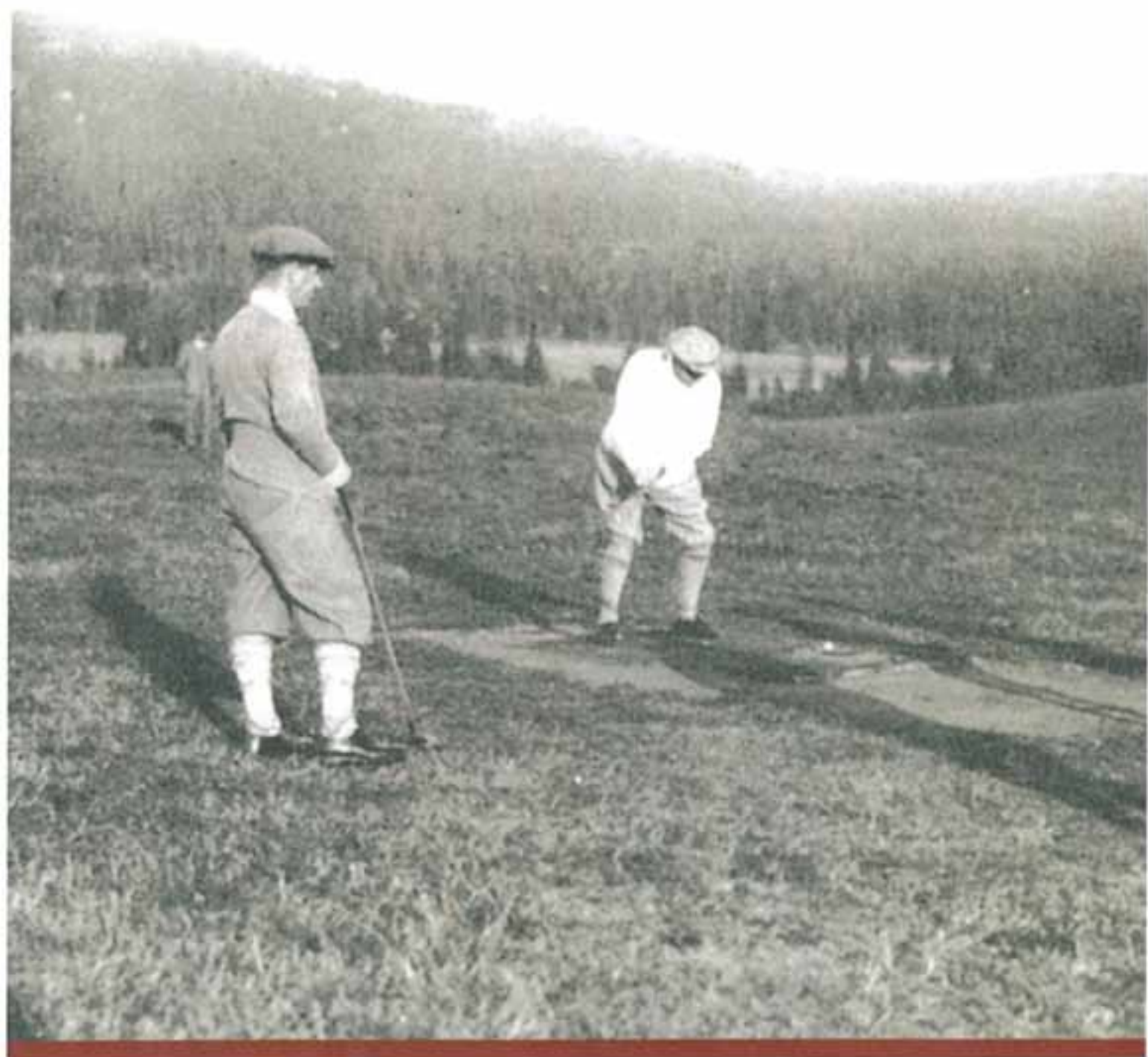

Fra 9 hull med

sandgreens-

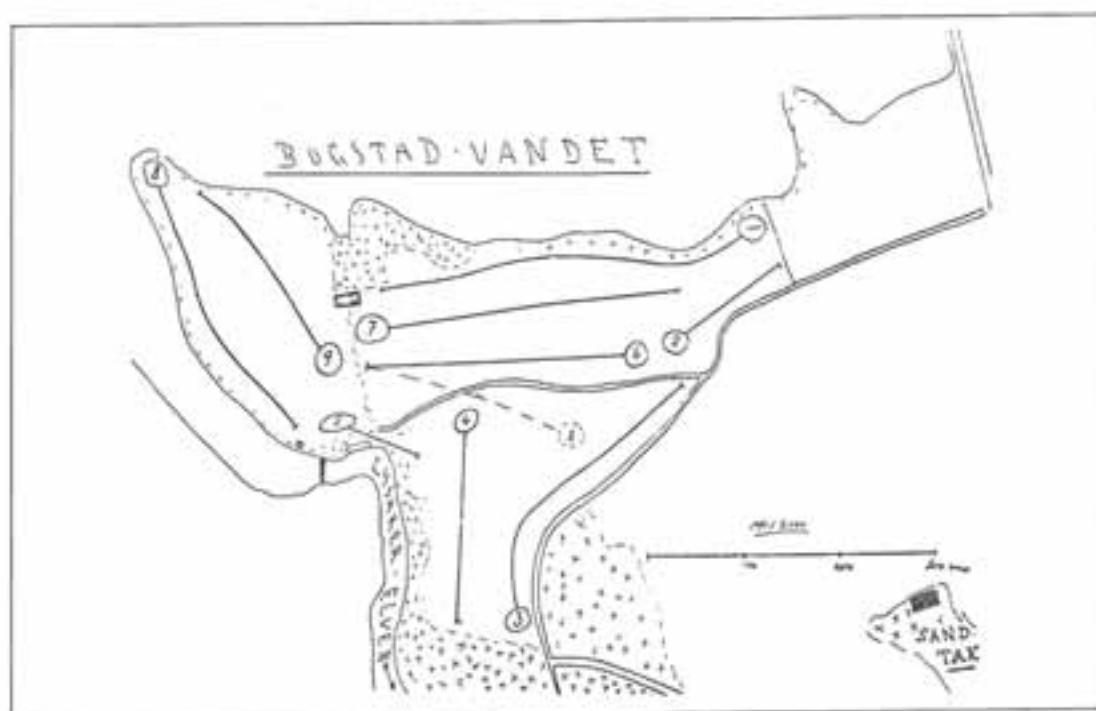
til dagens mesterskapsbane.

Det området klubbens styre i 1924 ervervet til golf-formål var 150 mål innmark beliggende syd for Bogstadvannet. Området omfattet den såkalte Maurhaugen, Fossum-ekeren og Bjerkodden.

Fra klubben ble stiftet - den 13. juni - til den ble betegnet som «brukbar», gikk det nøyaktig 2 måneder og 7 dager! Man hadde da etablert ni sandgreens, d.v.s. sand blandet med olje, lagt ut ni store dørmatter som teesteder, samt jevnet ut området og fjernet sten som best man kunne. Dette siste var et ufattelig og et nærmest uendelig arbeid, men en hjelpsom tropp av speidergutter, rikelig furnert med brus og kaker, gjorde underverker.

Naturlig nok lå første tee rett ved den tids klubbhus, låven, - omtrent på dagens 14. green - slik at første fairway gikk omtrent der hvor dagens 15. hull går.

Ragnar Halles første skisse til golfbane på Bogstad (1924).

Allerede i april 1928 ble baneområdet utvidet med Fiskerodden («Vannhullet») - ca. 30 mål. Klubben disponerte nå hele området mellom Bogstadvannet, Sørkedalsveien og veien herfra over banen og opp til «Skoghullet».

Utvidelsen krevde at fem hull måtte omlegges og greener forandres. I denne forbindelse ble tre nye greener anlagt som gressgreens, og det varte ikke lenge før de resterende greener fulgte etter.

Dessverre foreligger det intet kart over denne baneplanen, men en beskrivelse fra dette årets generalforsamling forteller at: «Nr. 1 green legges ca. 50 m. inn på det nye terreng. Som

nr. 2 et nytt hull med tee nordenfor nuværende green nr. 1. Den nye green nr. 2 blir ute på odden, så der blir et «mashie-slag» over vand. Nr. 3 blir også nytt, med tee ytterst på samme odde, og green i østligste hjørne av det nye terreng ved veien. Nr. 4 får sin tee oppe i skogen, over 3die green, med fairway langs veien og green litt vestenfor den gamle 2. green. Nr. 5 blir det gamle nr. 3, nr. 6 blir det gamle nr. 4. Nr. 7 blir det tidligere nr. 5, nr. 8 blir det gamle 6 og 7, i det green 6 og 7 sløifes. Nr. 9 blir det gamle nr. 8. Nr. 11 spilles så på hull nr. 1, og man fortsetter så inntil nr. 7, hvis man skal spille 18 hull.»

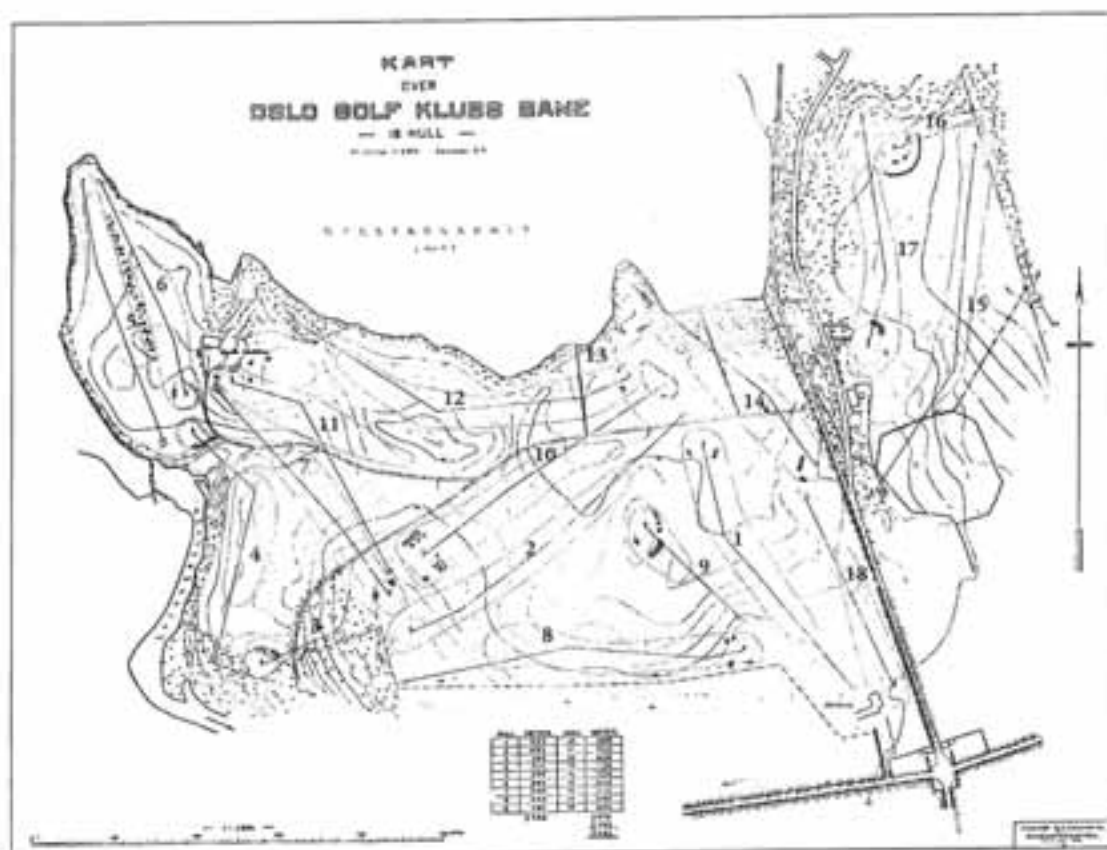

Hull nr. 6 anno 1925.

Hull nr. 5 og 6 anno 1998.

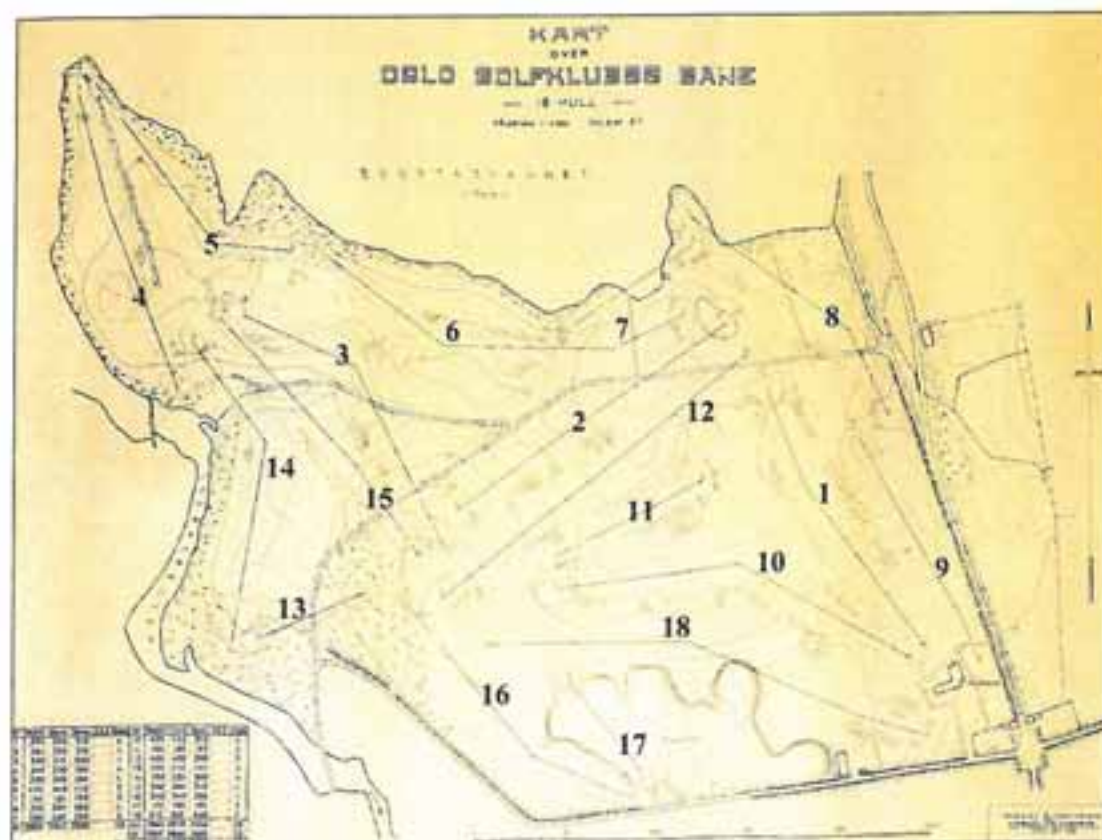
Baneplanen, inklusiv Himstadjordet, fra 1932 og frem til krigens dager.

I 1932 ble ytterligere 180 mål innlemmet i leiekontrakten. Dette utvidet banen mellom sandtaket og «Skoghullet», og ga oss tre hull på Himstadjordet på den andre siden av Sørkedalsveien. Og så kunne arbeidet med utvidelsen til 18 hull begynne, samtidig som man innså nødvendigheten av, og tok løftet med, å legge banens første vanningsanlegg. På samme tid begynte det gamle klubbhuset å synke i kne. Et nytt klubbhus måtte planlegges. Dette ble lagt på et trafikkmessig langt mer fordelaktig sted. Følgen var at

rekkefølgen av hullene måtte endres totalt.

På kartet fra 1932 ser vi at både det første og andre hullet ble lagt omtrent der vi fortsatt har dem, med et korthull som en slags parallel til dagens skoghull, derfra videre ut mot odden o.s.v., o.s.v.

Etter krigens slutt viste det seg at tyskernes brakkebebyggelse på Himstadjordet hadde ødelagt dette for videre golfformål, men heldigvis fikk klubben leiet andre jordstykker; det området som i dag utgjør Skoghullet og hull nr. 7 og 8, samt drivingrangen. Fra

Baneplanen, slik hullene ble spilt fra 1949 frem til 1957.

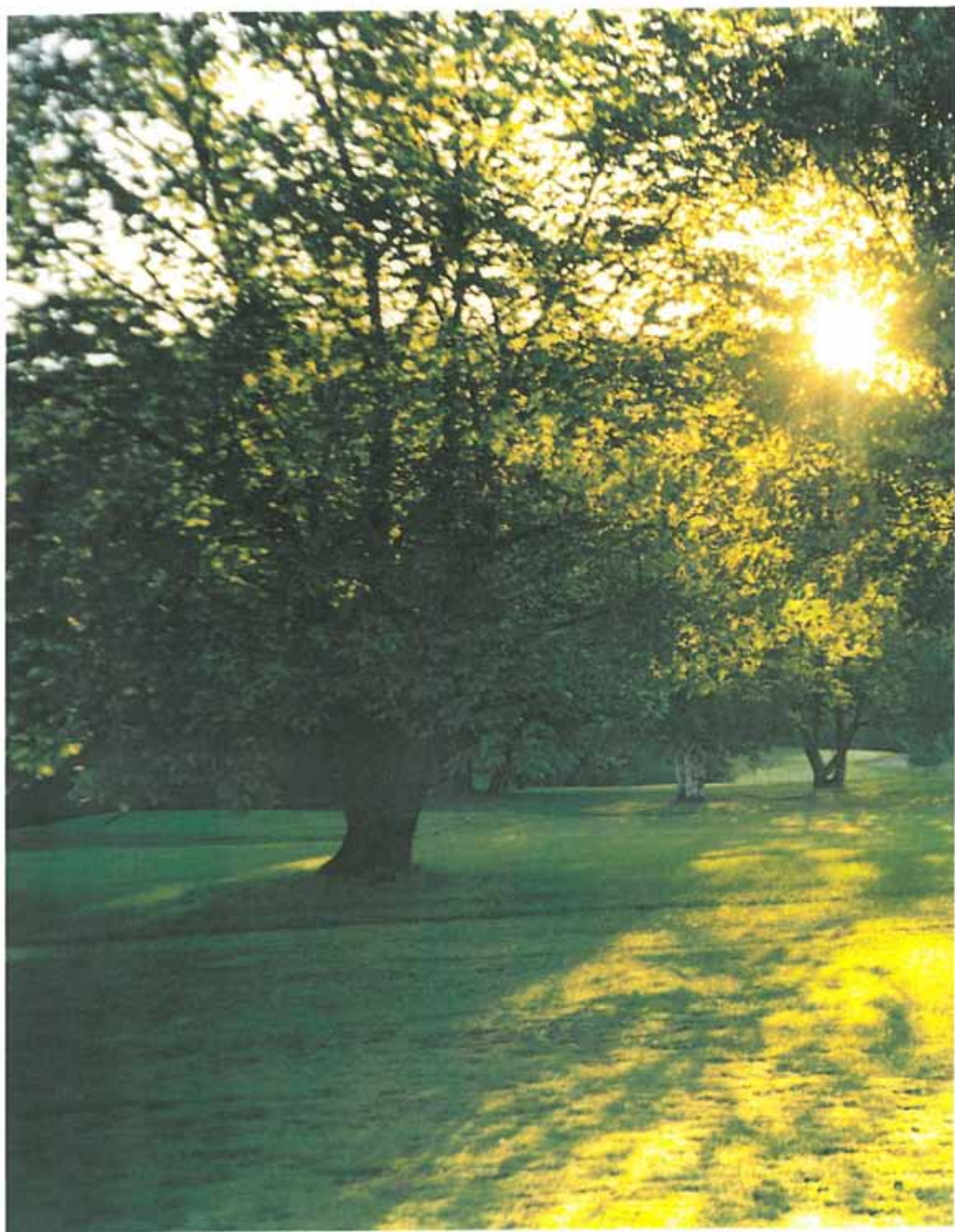
1945 og frem til i dag består klubbens område av alt areal som ligger innenfor rammen av Sørkedalsveien, Ankerveien, Lysakerelven og Bogstadvannet.

Den gang hadde man også et midlertidig øvelsesområde på en del av Himstadjordet.

På oversiktskartet fra 1949 kan vi se hullrekkefølgen slik banen da ble utformet - og spilt - frem til 1957.

Det første skoghullet, anno 1933.

I 1957 ble hullrekkefølgen endret - etter forslag fra Knut K. Olsen.

I 1957 skulle klubben arrangere Skandinavisk Mesterskap. I den anledning fikk banen besøk av en engelsk banearkitekt som «etterlot» seg flere nye bunkere, bl.a. den på venstre side av vår tids 17. green.

Dette året ble hullrekkefølgen endret etter forslag fra OGK's uovertrufne regelspesialist - Knut K.Olsen. En av grunnene var at man håpet trafikken ville bli noe lettere ved å få et par 5 hull som hull nr. 2 (vår tids 2'er). Et annet poeng var at de fire par 3 hullene nå

ville bli fordelt på 2 odde og 2 like tall (3, 8 12 og 17), mot tidligere bare på odde tall (7, 11, 13 og 17). Dette ville avstedkomme at parene i mixed- og foursome-matcher ble tvunget til å spille to kort-hull hver.

I 1958 ble et nytt vanningsanlegg tatt i bruk. Denne gang med sentralstyring og «pop-ups».

«Tiger-tees» begynte nå å bli bygget, bl.a. på den tidens 10. hull (i dag vårt 18.), og hull nr. 12 (i dag 3'ern). Sandtaket ble fra nå av definert som «out

I 1975 ble denne hullrekkefølgen vedtatt - og slik spiller vi banen fortsatt.

of bounds» - under de vanlige protester.

I 1968 ble 10. green (den gang green nr. 11) flyttet opp på toppen av bakken, og banen oppnådde sin par 72-status. Diskusjonene gikk imidlertid høyt. Mange talte varmt for et riktig godt par 4 hull fremfor et lengre, men lett par 5. Da den store bunkeren og vollen to år senere ble lagt til høyre for greenen, stilnet imidlertid kritikken.

Teestedet på 7. hull (datidens 16.) ble i 1972 flyttet opp fra dumpen nede mot Gamle Ankerveien ved hjelp av

fyllmasse fra kommunen. Dette skjedde ikke uten problemer og protester fra naboer, men det ble en stor gevinst både sikkerhetsmessig og spillemessig for medlemme.

I 1974 kom hullenes spillerekkefølge igjen opp til diskusjon. Man ønsket at en runde, spesielt i de større turneringene, skulle avsluttes foran klubbhus og terrasse og ikke i «bakgården», som det ble formulert. Dessuten anså man det fordelaktig at en 9-hulls runde kunne avsluttes ved klubbhuset. Det var en god

Fra 1984 av var
«dødens dal» litt
mindre skremmende.

del motstand mot å gi slipp på den tids 18. hull, som ble betraktet som et spesielt godt egnet avslutningshull. Etter ett års prøvedrift ble imidlertid den nye hullrekkefølgen vedtatt. Forslaget var fremmet av Einar Horn jr. Forutsetningen for vedtaket var imidlertid at det nye 18. hull ble forbedret.

Så skjedde i 1978. Det ble da vedtatt å benytte den opprinnelige 18. green som puttinggreen og legge en ny 18. green nærmere 18. tee. Dermed ville hullet bli mer publikumsvennlig, samtidig som man unngikk faren for ruteknusing og «terrassetreff» fra for lange og skjeve innspill. Det 18. tee-stedet ble trukket vesentlig lengre tilbake.

På denne tiden ble også det nå 20 år gamle vanningsanlegget fornyet.

Baneplanen fra 1982 ble fulgt godt opp, bl.a. med mange nye bunkere tilpasset tidens krav. Med Alfred Jonsson som headgreenkeeper var banens status etter hvert blitt meget god.

I 1984 var det viktigste høst/vinterarbeidet omsider å få lukket grøften gjennom 5., 6. og 12 hull, samt å flytte fire dametees frem. Det hadde

vist seg at damene hadde en bane som var 200 meter for lang i forhold til herrenes, og dette ble «tatt inn» på hull nr. 4, 6, 12 og 15.

I 1987 ble herre-tee og greenen på hull nr. 7 forbedret. Greenbunkeren ble utvidet, og man kunne nå se hele greenen. 8. green ble utvidet, og flere nye bunkere så dagens lys.

I 1988 ble treningsfeltet mellom hull nr. 4 og 15 satt i stand. Samme år ble første del av grøften på 17. hull lukket.

I 1991 ble det langsiktige arbeidet med lufting og sanddressing av fairways påbegynt. Dette skal på sikt gi en atskillig bedre kvalitet på disse. 500 tonn sand pr. år skal sørge for å hindre for sterk kompresjon, og gi vannet lettere adgang til dreneringssystemet.

Av sikkerhetsmessige grunner ble samme år greenen på hull nr. 5 flyttet lenger til høyre, og kulen foran greenen skavet noe av for å gi et mindre blindt innspill. To bunkere ble etter hvert anlagt på høyre side i bakken.

Kulen på hull nr. 10 ble også skavet av, men grunnet elendige værforhold måtte arbeidet dessverre stoppes før resultatet egentlig ble godt nok.

I 1993 ble klubbens fjerde vanningsanlegg realisert. Et topp moderne, dataregulert anlegg med punktstyring. For første gang fikk banen fairwayvanning. Etter nøye planlegging og mange undersøkelser og befaringer, gikk selve utførelsen prikkfritt og til budsjett. Lars Linde og banekomitéformann Hans Ingeberg fikk stor honnør for sin nitide oppfølging.

For å gjøre banen bedre tilpasset tidens krav ble en ny bunkerplan

utarbeidet av den svenske banearkitekten Jan Sederholm. Denne skulle gjennomføres over tid og når økonomien tillot det. Man begynte med å legge fairwaybunkerne på hullene 2, 4, 6, 7 og 15.

De to første provisoriske greener (nr. 11 og 8) ble anlagt etter moderne prinsipper. Full gjennomføring ble planlagt utført over tre år.

I 1995-96 ble greenene på hull nr. 12 og 17 utvidet til dobbelt størrelse. Dette ga disse hullene en helt ny mulighet for flaggplasseringer og et vesentlig lengre og vanskeligere innspill. Nye greenbunkere ble laget i denne forbindelse.

Hullene 2, 4 og 18 fikk en ny, felles backtee.

Det ble etter hvert lagt mye arbeid i forskjønning av banen. Stier og veier ble bedre avgrenset, beplantning ble erstattet og fornyet, og Bogstadvannet ble mudret ut både ved 16. og 17. hull. Svillevegg mot vannet ble bygget foran 16. green. Dette ga hullet et langt ryddigere utseende. Ny og større herretee på det 7. hullet ble anlagt, og man tok jobben med å sprengte bort fjellet under den nedlagte bunkeren foran 13. green, for så å gjenåpne denne.

På generalforsamlingen i januar -97 vedtok man en langsiktig rammeplan for banen, dog med forbehold om at større arbeider skulle fremlegges for generalforsamlingen i forkant. Planen

Vannhullets grenser er etter hvert blitt bedre definert.
Er man i Bogstadvannet så er man i Bogstadvannet...

Det er ikke noen rent liten maskinpark som skal til for å holde banen i tidsmessig stand.

ble tenkt gjennomført i perioden 1997-2012, forutsatt at klubbens økonomi tillot det.

En gjennomgripende ombygging av hull nr. 14 ble igangsatt denne høsten. Dette hullets green og topografi hadde vært oppe til diskusjon gjentatte ganger helt siden 1976, og inngikk nå i den langsiktige baneplanen.

Kulen foran greenen ble senket. Et større dreneringsarbeid rundt greenen ble gjennomført, og for å fange opp vannet ble en dam gravet ut til venstre i bunnen av bakken. To nye bunkere ble lagt foran og til venstre for greenen. Resultatet var så vellykket at spørsmålet er om ikke «vannhullet» og «odden» nå har fått en alvorlig konkurrent til benevnelsen «banens vakreste hull».

Våren -97 ble de nye provisoriske greenene tatt i bruk for første gang, og medlemmene var svært fornøyd over å

kunne spille på kvalitetsgreener fra sesongstart av. Det gikk ikke lenge før man alvorlig begynte å diskutere full omlegging av alle banens ordinære greener. Håpet var på den måten å kunne forlenge «green-sesongen» med 6 - 8 uker.

Som en foreløpig avslutning på kapittelet om banen vår - det kapittelet blir vel aldri helt avsluttet - kan det være fristende å fortelle hva man kan lese ut av klubbens historikk. Nesten så lenge som klubben har eksistert, har det - om igjen og om igjen - hevet seg sterke røster for å begrense anleggsarbeidene og moderniseringen av banen. Forståelig nok kanskje, sett med et vanlig klubbmedlems øyne, men det må vel i sannhetens navn erkjennes at vi alle kan være svært glade for at en slik holdning ikke har fått gjennomslag. Da hadde vi neppe i dag vært «Norges bane nr. 1».

Jernbanesviller er med hell brukt til oppbygging av nye backtees på hull nr. 7 og 11.

Ny, felles backtee for hullene 2, 4 og 18 ble ferdig i 1998.

Våre formenn gjennom 75 år

*20 formenn - eller ledere,
som det skal hete i dag - har, hver på sin måte,
vært med på å prege klubbens utvikling
gjennom de forløpne 75 år.*

A. F. Klaveness 1924 - 1925

Selv om Ragnar Halle står som den store initiativtaker i Oslo Golfklubb, så var det *A. F. Klaveness* som, under sterk tvil, påtok seg det første formannskap. Han ble en utmerket formann til tross for at han ikke selv var den pasjonerte golfspiller, men han støttet raust opp når klubbens økonomi hadde fallende tendens. Vi leser fra beretningene bl.a. at «Klaveness skjenket kr. 5000,- til innredning av den gamle låven». Hva det utgjør i dagens mynt skal det ikke regnes på, men det aner oss at det monnet godt. Det var en hard tid økonomisk og det trengtes mange medlemmer, og på den bakgrunn er det pussig å se at «damer kunne bli medlemmer, men som aktive kun et begrenset antall efter styrebeslutning».

Ragnar Halle 1926 - 1929

I 1926 tok viseformannen - og klubbens stifter - *Ragnar Halle* selv roret, og seilte skuten støtt og sikkert, i tildels sterke økonomiske dønninger. Tanken på utvidelse var alltid tilstede, konkurranselysten meldte seg, og de første troféer ble skjenket. Klubbens økonomi var blitt meget bra da Halle fant å måtte overlate roret til -

Johan Collett 1930 - 1944

Johan Collett, i 1930. Og den gode Collett fikk sannelig noe å bruke tiden til. Han holdt det gående helt frem til krigen - og klarte også å ri av den verste stormen under okkupasjonen. Utvidelsen av banen og byggingen av nytt klubbhus var av de store saker, men omkvedet i den tiden var hele tiden: - banen må ikke forsømmes - og den ble heller ikke forsømt. Den fikk lovord fra alle eksperter som gjestet Bogstad. Johan Colletts formannsperiode er den lengste i klubbens historie, den varte i hele 14 år!

Josef Treider 1945 - 1948

I frigjøringsåret var ikke tyskerne før ute av døren, før Collett tillyste det første styremøte, og 31. mai 1945 valgtes *Josef Treider* til ny formann. Han var major og *meget* modig, som turde påta seg å rydde opp etter 5 års potetdyrking på banen. Men Treider fikk alle til å legge bredsiden til, og med hjelp av våre amerikanske venner, og en kontingentforhøyelse i 1946, så gikk det utrolig fort å få banen i spillbar stand igjen.

Ragnar Platou 1949 - 1951

Etter at Josef Treider hadde overlatt *Ragnar Platou* formannsplassen i jubileumsåret 1949, ble det stadig større medlemsøkning, men også stigende budsjetter. Prisstigningen blir bemerket i banekomitérapporten fra 1951, som sier at tallene eser i budsjettet, skjønt helårslønnen da for baneformannen var beskjedne åtte tusen kroner. Fire av klubbens medlemmer hadde lykkeligvis gitt en generøs gave på kr.10.000.-, noe som selvfølgelig avhjalp situasjonen godt.

Ragnar Platou med fru Anette etablerte den meget populære «Ekteparmatchen», og opprettet samtidig et fond til årlig avvikling av denne. I mange år sto de, i sitt vakre hjem, selv som vertskap for en festlig avslutning og premieutdeling

Olaf S. Heyerdahl 1952 - 1954

I 1952 overtok *Olaf S. Heyerdahl* formannsjobben, ved siden av at han fortsatt «hadde» banekomitéen. Heyerdahls store betydning for Oslo Golfklubb er uomtvistelig, og er omtalt annet sted i boken. I hans formannsperiode, nærmere bestemt i 1954, ble det bl.a. foretatt en større utvidelse av klubbhuset.

Tom Høyer 1955 - 1957

Tom Høyer fikk formannsklubben i 1955, og det året fremkom de første planene om en driving range, etter at vennlige medlemmer lovet støtte til et slikt anlegg. I hans formannstid ble man, i 1958, enige om å redusere styret fra 11 til 5, noe som selvsagt gjorde det hele mere lettdrevet, selv om det kunne ha visse ulemper.

P.D. Herlofson 1958 - 1960

P.D. Herlofson ble den første formann med redusert styre, og dermed falt det naturlig nok mer på hvert medlem. I hans periode gjorde man et nytt virkelig løft, i og med at et helt moderne vanningsanlegg for hele banen ble påbegynt. Dette var i 1/4 million-klassen, men en ekstraordinær generalforsamling i oktober 1959 var enige i at dette måtte til.

Arild Wahlstrøm 1961 - 1964

Arild Wahlstrøm, som var medlem fra 1926, og kjente banen som de færreste, ble valgt til formann i 1961. Og godt var det at det var en med kjennskap både til golf og administrasjon som da ble overrakt formannsklubben, for det året trakk hele det sittende styret seg. Ikke av noen annen grunn enn at de følte de hadde gjort sin plikt, og at andre, yngre krefter fikk overta. Sekretær Wilh. Floed hadde til alt overmål sagt opp sin stilling dagen før generalforsamlingen, ny restauratør måtte klubben ha, pro'en Pennington skulle ikke bli lenger, og heller ikke caddymasteren! Men Arild Wahlstrøm fikk orden på sakene. Til å hjelpe seg ansatte han Per Teigen, som skulle bli klubbens populære og dyktige sekretær helt frem til sin alt for tidlige død i 1992.

En komité til å ta seg av representasjons-spillerne var ellers en av de første postene på A.W.'s program, og dette bar snart store frukter.

Tiden var dessuten inne til at golf var en god nok sport for Norges Idrettsforbund, og her var Arild en viktig pådriver. Resultatet var bl.a. at NGF nå årlig kunne regne med en svært velkommen økonomisk støtte fra NIF.

Tanken om en håndbok ble også realisert i Arilds formannstid (i 1963). Av økonomiske grunner var den i utgangspunktet tenkt utgitt hvert 3. år, men takket være velvillige annonsører er den jo etter hvert heldigvis blitt en årlig forteelse.

Kjeld Borge Andersen 1965 - 1967

Kjeld Borge Andersen, som var viseformann i Arild Wahlstrøms styre, og som tidligere hadde gått gradene i handicap- og banekomitéen, overtok som klubbens leder i 1965. Dette året viste seg å bli et «annus horribilis» værmessig sett, og det var ingen spøk da å stå som vert for Norges første pro/am turnering - den såkalte SHELL-matchen - med \$ 10.000 i premiepenger. Turneringen ble imidlertid meget vellykket - været og banens beskaffenhet til tross.

Det var Kjeld Borge Andersen som i 1967 forhandlet frem en forlengelse av leiekontrakten med Oslo kommune, med løpetid frem til 1990.

Fredrik Munthe 1968 - 1970

Da *Fredrik Munthe* i 1968 avanserte fra viseformann, overlot Kjeld Borge Andersen den nye formannen diverse å henge fingrene i. Et stort garasjebygg var på papiret, og et første skritt ble tatt med det nåværende bolig- og treningshuset.

Sverre Johannessen, som også satt i styret, gjorde en helhjertet innsats ved reisingen av bygget, som ble tegnet av arkitekt Kjell Cranner.

Da Fredrik Munthe i 1971 gikk av som formann i Oslo Golfklubb, overtok han presidentvervet i Norges Golf-forbund etter Arild Wahlstrøm. Der regjerte han, med stø og elegant hånd, frem til 1975.

Arne Z. Trosdahl 1971 - 1973

I perioden 1971-73 var *Arne Z. Trosdahl* klubbens første mann, og han fikk gleden av å åpne det nye bolig- og treningshuset, som bl.a. fort viste seg å bli et hyggelig treffpunkt vinterstid. I hans tid ble det gjennomført en interiørmessig «løft» i klubbhuset, som siden 1935 stort sett hadde vært det samme. Som god hjelp til dette arbeidet hadde han klubbens egne damer - Mette Bjørum og Else Botolfsen - samt interiørarkitekt Cath Fürst. Klubbens medlemstall var nå kommet opp i 1500, og Oslo Golfklubb var plutselig en av landets største idrettsklubber, så her var nok å holde styr på.

Jan Nyquist 1974 - 1976

Fra 1974 var det *Jan Nyquist* som holdt i formannsklubben, og han ble den som sto som arrangør og vert for klubbens 50-års jubileum. Her var det rett mann på rett plass. Det ble en festlig uke, og de heldige som var med på den store Jubileumsmiddagen - og det var 200 medlemmer - glemmer det nok aldri! Musikkorpset, som hadde skjult seg «under» kulen på l'ern, og som plutselig dukket opp under full musikk, mens gjestene nøy sin «muserende» i aftensolen på terrassen... Og middagen i det festpyntete treningslokalet, der bordene bugnet av markblomster - håndplukket på Bogstad av formannen selv.

Men ellers hadde den gode Jan Nyquist nok å stri med; sprengte medlemslister, vanskelig økonomi p.g.a. en sterk prisstigning, en ekstremt tørr sommer (1975), underskudd på restaurantdriften og store diskusjoner om man skulle gå til utlandet for å hente inn fullt utdannet greenkeeper.

Jens Chr. Krogsrud 1977 - 1979

I 1977 overtok *Jens Chr. (Jessan) Krogsrud* roret i klubben. Han fikk gleden av å stå som vert for et meget vellykket EM for boys, og dessuten som «far» til nok et nytt, høyst påkrevet vanningsanlegg. I hans formannstid ble også den første profesjonelle greenkeeper ansatt - engelskmannen John Millan. Klubbens medlemsmasse hadde est til 1900, men til tross for dette var økonomien anstrengt, særlig var det «vårknipa» som var problemet, - tiden fra 15.nov. til 30. mars, d.v.s. tiden før kontingentene begynte å komme inn. For å hjelpe på økonomien tok man inn en del passive medlemmer.

Restaurantdriften utviklet seg positivt, men på banesiden bød det på problemer med greenkeepere som ikke kjente norske forhold. Ja, Jessan hadde nok å styre med.

Tore Schrøder 1980 - 1982

1980 - *Tore Schrøder* overtok formannsvervet - og fikk hele «Poa Annoa»-problematikken i hodet. Greenkeeper David Hinks fikk ikke fornyet sin kontrakt, og Tore m/ styre gjorde det lykkelige valg å få «Affe» Jonsson til Bogstad. Medlemmene var svært fornøyd med restaurantdriften, og man tok opp ytterligere 63 passive medlemmer for å sikre økonomien.

Tore Schrøder gikk av som formann i 1983, etter hva han selv beskrev som 3 ganske tøffe år. Han fikk imidlertid god orden på en rekke saksområder, ikke minst økonomien. Og det var nok ikke mange som kunne taklet all den uro og diskusjoner klubben på den tiden var oppe i, som nettopp ham - med sitt vennlige og sympatiske vesen.

Carl Semb 1983 - 1986

Fra 1983 var det *Carl Semb* som ble en sterkt engasjert leder i klubben. Og engasjement trengtes, for om banen var i sin beste stand så langt, så var det tusen ting å ta tak i. Klubben feiret 60 år, administrasjonen ble utvidet, Brian Plucknet sa takk for seg og måtte erstattes, klubben utvidet til 3 fast ansatte banefolk, «Sponsor Service» og alt det dette brakte med seg måtte følges opp, og kontrakten med kommunen ble reforhandlet. Men Carl Sembs hovedverk var nok påbyggingen av klubbhuset med den nye kafeteriaen, som ble hans spesielle «baby» - godt hjulpet interiørmessig sett av Ebba Busch-Christensen og «Design for Living» v/ Bente Hansson. Dette ble et meget vellykket prosjekt, som høynet klubbhusets standard og nyttebruk betraktelig. For å få alt dette unna ble Carl Semb sittende som formann i 4 år.

Noble Stibolt 1987 - 1989

I 1987 gikk så stafettpinne videre til *Noble Stibolt*, som så langt fra var noen novise i klubbssammenheng. Det er vel knapt noen som har sittet i så mange «tunge» komitéer så lenge som Noble, så han var vel forberedt. Den nye kafeteriaen var det ham som fikk gleden av å innvie. Ferdigstillelsen ble feiret med en stor sommerfest.

Men spillepresset på banen bare økte og økte, og utviklingen av nye baner i Oslo-området sto i stampe. En begrenset spillemulighet for de passive medlemmene tvang seg frem; styret innså håpløsheten i deres situasjon, samt verdien i å utvikle dem som spillere. Jo flere aktive golfere - jo større pressgruppe vis-à-vis myndighetene.

Til tross for store greenfeeinntekter var økonomien også noe Noble måtte slite litt med. Tinglysningen av den nye festekontrakten med kommunen trakk ut, og banken manglet sikkerhet for lånet på klubbhuset...

Karin Heiberg Westblad 1990 - 1993

I 1990 ble *Karin Heiberg Westblad* innvalgt som klubbens første kvinnelige «formann». I 1957 ble det i «Golf-entusiasten» spurt om en kvinnelig formann var utenkelig i nærmeste fremtid, så mange dyktige kvinner som man ellers så dukke opp i forskjellige sammenheng. Vel, det tok 33 år! Også hennes «fartstid» i klubben var solid, med sammenhengende 18 år i komitéer og styreverv. Hun fikk mange morsomme oppgaver, bl.a. å stå som vertinne for Nordisk i 1990, for EM Boys/lag i 1991, og dessuten som klubbens representant ved flere internasjonale representasjonsoppgaver.

Samtidig ble det Karin som fikk den tunge byrden å miste klubbens daglige leder, Per Teigen. Dette krevde ytterligere innsats, så hun ble bedt om, og påtok seg, et ekstra 4. år som klubbens leder.

Et nytt, toppmoderne vanningsanlegg ble hennes kanskje største merkesak, og hun «omgjorde» klubbens sirkulærer til en litt hyggeligere klubbavis. Arbeidet med nye provisoriske greener, anlagt etter moderne prinsipper, ble påbegynt i hennes tid.

Theo Holm 1994 - 1996

Theo Holm overtok stafettpinnen i 1994. Økonomien var nå solid, med et godt overskudd til handlefrihet. Det nye vanningsanlegget var allerede nedbetalt, så penger kunne legges i andre prosjekter.

Et nytt, gedigent klubbhus ble et tilbud hans styre fremmet for medlemmene. Samtidig arbeidet man med leie av et areal ved Voksen gård, med tanke på en midlertidig 9-hulls par 3-bane. Kjøp fra kommunen av vårt baneareal var også en ting Theos styre forhandlet om.

En endring av våre lover måtte utarbeides for å tilfredsstille NIF's krav til idrettsklubber. Det var forholdet til de passive medlemmene som var ankepunktet.

I Theo Holms formannstid ble det avviklet 2 store Challenge Tour-turneringer på vår bane - begge med stor internasjonal deltagelse.

Per Musæus 1997 - 1998

I 1997 gikk tidligere viseformann - *Per Musæus* - opp som klubbens leder. NIF hadde bestemt at nå var man ikke lenger *formann* - man var *leder*.

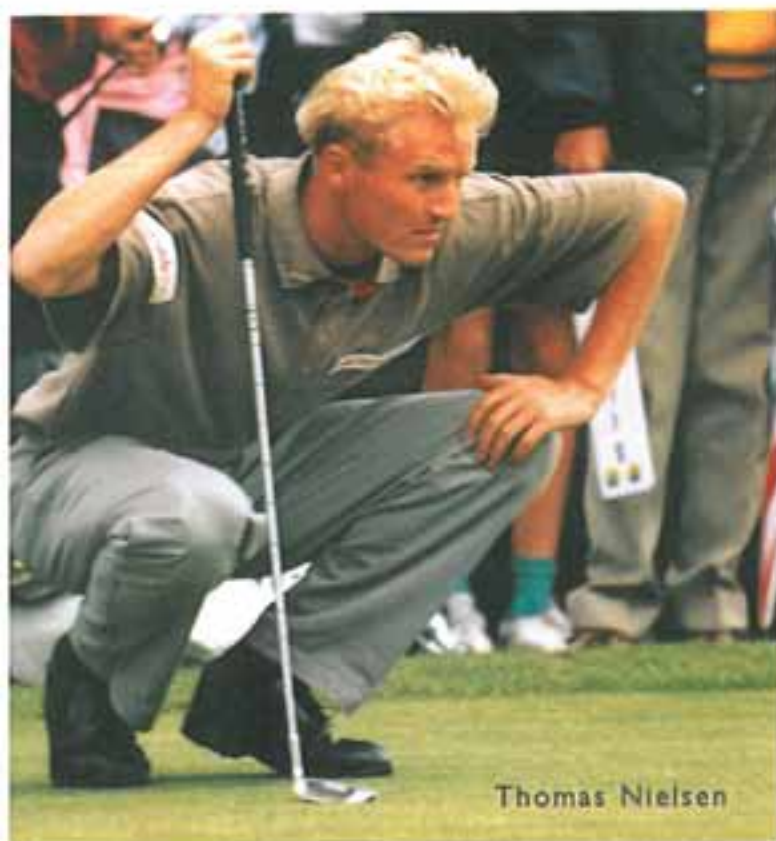
Reorganisering av junior- og rekrutterarbeidet ble et satsningsområde for hans styre - sammen med en oppmuntring og konkret støtte til klubbens voksende gruppe av profesjonelle spillere. Dessuten ble det ham og hans styre som loset klubben frem til en lykkelig løsning på renoveringen av klubbhuset. Dette var på ingen måte noen lett oppgave.

I Pers formannstid ble det forhandlet intenst med kommunen for å sikre klubbens område til golfformål for all overskuelig fremtid. Arbeidet med å finne tilleggsareal for en mulig avlastningsbane for klubben fortsatte.

Oslo Golfklubb *mest aktive*

*Av Asbjørn
Ramnefjell*

Thomas Nielsen

I starten visste man ikke noe om medlemmenes spillestyrke. De fleste var nybegynnere. Da måtte noe drastisk gjøres. Fra den første styreprotokollen henter vi følgende:

«For at faa grundlag til fastsettelse av handicap blev der den 21., 23. og 24. mai 1925 foranstaltet slagkonkurrance uten premier. Der meldte sig i alt 15 spillere, hvorav 10 indleverte kort for samtlige 3 dage..» Og så var Kristiania Golf Klub i gang.

Slik var det den gang. Siden har det vært en jevn stigning både i spillernes antall og kvalitet, men det er nok å lese våre statistikker for å se at det var Olaf S. Heyerdahl som ble den første golfspiller av noe format. Skjønt en herre som C. A. H. Gundelach med sitt hcp 4 bød Ola fight, og også knep mester-

skapet i 1932. Ola fortsatte helt frem til 1951, da han vant sin siste storseier og gikk over til å bli en ivrig leder av landslaget. Kaare Kittelsen og John Johansen var begge pro-assistants før krigen, men fikk amatørstatusen tilbake og satte i høy grad sitt preg på premielistene i 50 og 60 årene. John Johansen vant Åpent NM i 1950 og 1951 og senere NM ni ganger, siste gang i 1965. Kaare Kittelsen, som spilte mer sporadisk, snappet allikevel fire klubbmesterskap i den perioden John Johansen vant sine fleste NM.

Enkelte andre har markert seg ganske sterkt. Erik Osland, for eksempel, vant det åpne norske mesterskapet i 1955. Arve Pedersen ble norgesmester i 1958 og 1963. Han vant dessuten fire klubbmesterskap og kom til finalen i

OGKs fire deltagere i «World Amateur Golf Team Championship» på St. Andrews i 1958.
John Johansen, Erik Osland, Kaare Kittelsen og Einar Wahlstrøm.

De to evige kombattanter, Kaare Kittelsen og John Johansen. Denne gangen var det Kaares tur til å vinne.

Skandinavisk Mesterskap i 1964. Frank Jacobsen var i finalen i NM flere ganger, og han vant mesterskapet i 1953. Fargerike Frank Jacobsen representerte Norge ved flere anledninger.

Jan Aaseth spilte fremragende golf i mange år. Allerede i 1957, 22 år gammel, gikk han til finalen i «Skandinavisk» på Bogstad, der han møtte Lennart Leinborn. Disse to møttes igjen i finalen 6 år senere i Stockholm, men også da glapp det for Jan. Vi glemmer heller ikke den tøffe play-off i NM 1968 mellom Aaseth, Per Heidenreich og Westye Høegh. Her vant Heidenreich. Helt blank er dog ikke Jan for mesterskap. Han vant NM både i 1961 og 1964 og klubbmester ble han i 1963 og 1969.

Jan Aaseth

Per Heidenreich

Puttetrening før EM Junior 1963 på Bogstad.

Per Heidenreich var det store navnet i 1964, da han 20 år gammel tok det første norske Skandinaviske Mesterskapet. I 1967 ble han klubbmester og i 1968 og 1969 vant han norgesmesterskapet. En av hans meritter som ikke glemmes så lett, var da han i landskampen mot Danmark i 1966 på Bogstad gikk de første 9 hull på 29 slag. Matchen endte 8/7, og det var unektelig litt synd at runden ikke ble fullført, selv om man som kjent ikke fører score i matcher slik man gjør i slagspill.

Lars Musæus var en meget habil spiller selv om han hverken ble klubbmester eller Norgesmester. Han vant den prestisjefylte Copenhagen Cup 1967 og representerte Norge ved flere anledninger på landslaget. Han var en klippe på landslaget og en treningsvillig systematiker. I klubbmesterskapet måtte han se seg slått av Per Heidenreich i finalen. Han var med da junior EM ble arrangert på Bogstad i 1963, da det norske laget ble nummer fire. Andre fra Oslo GK den gangen var Olaf Eie, Petter

Dønnestad og Jan Steen.

Heller ikke Westye Høegh vant noe klubb- eller norgesmesterskap, men han markerte seg sterkt i mange store konkurranser. Det ble lagt merke til at han som amatør var høyt oppe på resultatlisten etter første dag i World Cup på Las Brisas tidlig på 70-tallet. Hans siste representasjonsoppgave var i VM i den Dominikanske Republikk, i 1974 hvor de tre andre deltagerne på laget var klubbkameratene Petter Dønnestad, Alexander M. Vik og Asbjørn Ramnefjell.

Olaf Eie har vært en elitespiller lenge og vært på junior- og senior landslag i en 20-års periode. Han kan komme til å sette sitt preg på norsk old boys golf (over 55 år) i lengere tid. Han ble aldri norsk mester, men har tre andreplasser i NM. I Nordisk mesterskap for lag på Island i 1976 var han på det vinnende laget. Han var også en av tre Oslo-spillere på det berømte Bronselaget fra EM i Sveits i 1971. To ganger har han vunnet klubbmesterskapet.

Ny giv

På slutten av 60-tallet kom det en ny generasjon inn på elitenivå i klubben. I stedet for nesten utelukkende å satse på spilletrening med torsdagsmatch og 36 hull hver lørdag og søndag, begynte ungdommen nå mer målbevisst teknisk trening. Headpro Jørgen Korfitsen ble engasjert. Det var først og fremst Erik Dønnestad og Asbjørn Ramnefjell blant de yngre som her gikk foran. Stort sett hver dag ble det knivet og trent spesielt på nærspillet på treningshullet mellom nåværende 9. tee og fairwayen på hull nr. 7. Gjennom lange treningsøkter - eller lek med ball, for det var det det var -

Det berømte bronselaget fra 1971, som under EM i Lausanne for første gang gjorde Norge kjent som en golfnasjon. F.v. Yngve Eriksen (Bo. GK), Asbjørn Ramnefjell, Svein Knutsen (Stgr. GK), Eirik Olav (non playing captain), Erik Dønnestad, Olaf Eie og Johan Horn (Bergen GK).

på og rundt greenen og bunkeren, ble det vunnet og tapt mange 25-øringer. Dette ga resultater. Begge var med på det legendariske bronse-laget i 1971 hvor Norge ble beste lag fra kontinentet etter England og Skottland under EM i Lausanne i Sveits.

Erik Dønnestad vant meget overraskende NM i Stavanger i 1967 over Frank Jacobsen i finalen. Det var Franks siste alvorlige forsøk på å bli norgesmester. Han vant riktig nok norsk mesterskap i 1953, men det var på den tiden det ble arrangert åpne mesterskap. Fra og med 1956 er det blitt arrangert lukkede mesterskap. Erik Dønnestad vant også NM i 1972 og 1978. Som junior ble han tatt ut på kontinentlaget to ganger. Enda mer imponerende var det selvsagt da han fikk spille på kontinentlaget for senior. Han var klubbmester årene 1971-72-75-79-85. Erik vant også Oslo Cup i 1976 – turneringen som senere er blitt kalt det åpne norske mesterskapet. Han har

Erik Dønnestad

Petter Dønnestad

hevdet seg sterkt på landslaget og ble tatt ut på kontinentets lag mot Storbritannia, to ganger som junior og en gang som senior.

Erik har gjort en solid innsats på landslaget gjennom en årrekke. I 1995 avsluttet han sin karriere som amatør og begynte som trener i klubben under headpro Stephen Newey.

Det var imidlertid storebror Petter Dønnestad som i sterkest grad var med på det generasjons-skiftet vi så på 60-tallet. Han spilte på junior- og seniorlandslaget i en «mannsalder», fra debuten på juniorlaget på hjemmebane i EM i 1963 til slutten av 70-tallet. Det er nesten litt

rart at han ikke har mer enn ett klubbmesterskap og ingen NM. Petter var et stort talent, men trente vel ikke tilstrekkelig og systematisk nok i unge dager. Han vant imidlertid Oslo Cup to år på rad – datidens svar på det norske åpne mesterskapet. Petter var kjent for å slå meget langt. Under VM i 1974 i Den Dominikanske Republikk møtte

Vårt EM-lag til England 1965. Bak fra v. Frank Jacobsen, Petter Dønnestad, Svein Knutsen (Stavanger GK), Arve Pedersen, Westye Høegh. Foran - Per Heidenreich, John Johansen, non-playing captain P.D.Herlofson og Jan Aaseth.

han den berømte golfbanearkitekten Pete Dye, som stolt kunne fortelle at han hadde konstruert det 18. hullet, par 5, slik at det nesten ikke skulle være mulig å nå frem på to slag. Samtalen fant sted etter utslaget nettopp på det 18. hullet, hvorpå Petter Dønnestad dro frem sin MacGregor 3'er spoon og feide ballen elegant opp på greenen. Da ble den ellers så taletrengte Pete Dye taus. Han bare måpte.

Etter en lang vinter med systematisk trening i California kom Asbjørn Ramnefjell tilbake til gamlelandet og senket sitt handicap fra 3 til scr. før St. Hans i 1971. Siden den gang har han vært med på fem EM for lag, tre VM og 32 NM på rad siden 1967 og helt frem til 1998. Han er kanskje den spiller som har vært med på å vinne lag NM for klubben flest ganger. NM vant han aldri – bortsett fra jr. NM, men ble nr. 2 fire

ganger på 70-tallet. Han var med på laget som vant Nordisk Mesterskap på Island i 1974. Asbjørn vant nordisk individuelt i 1976 i Stavanger, der han for øvrig vant Stavanger Cup to ganger på rad. Oslo Cup vant han i 1977. Klubbmester ble han i 1980 og 1981. Han hevder seg fortsatt i teten i nasjonal sammenheng – junior Norgesmesteren fra 1971.

Oslo Golfklubb har hatt en rekke gode spillere som ikke har vunnet NM. Thomas Eriksen er en av dem. Han vant SKIM (Åpent skandinavisk mesterskap) i 1979 på Bogstad og var med både på junior- og senior-landslaget ved noen anledninger. Han var kjent for sin rytmiske, kraftfulle og kompakte svingteknikk og maskinmessige spill. Han var blant de heldige som vant et køllesett i International Trophy (1964). Denne populære gaven fra American Chapter ble i mange år satt opp som første premie ved siden av den store pokalen.

Leif Stensrud har vunnet klubbmesterskapet fire ganger. Han spilte som caddy, men holdt opp i mange år før han kom tilbake i voksen alder. En tur innom landslaget ble det, og han spilte til scratch i en lengre periode – alderen til tross.

Ole Christian Hammer har kanskje hatt den flotteste svingen av alle i klubben, ja kanskje i hele Norge. Han behersket alle slag og hadde et stort potensiale som han aldri fikk utnyttet til

Leif Stensrud

fulle. Hans talent var ubestridt, men han klarte aldri å nå helt opp under de store turneringene. Ole Christian vant klubbmesterskapet i 1974 og 1990 og har deretter gått over i de profesjonelles rekker som trener.

Eric Bjerkholt ble norsk mester i 1985 og var innom landslaget i en periode. Han trente målbevisst, hovedsakelig sammen med Lars Erik Underthun som også ble en habil elitespiller med landslagsspill

før han viet mesteparten av sin tid til matkunsten.

Alexander M. Vik kom nesten fra det store intet da han meldte seg på i jr. NM tidlig på 70-tallet. Han lærte å spille golf på Kanariøyene og representerte OGC i flere år. Han vant NM to ganger og var en solid spiller på landslaget i en periode.

Proffene kommer

Thomas Nielsen er den spilleren som kanskje har drevet det lengst av klubbens spillere. Han ble både klubb- og norgesmester før han ble profesjonell i 1991. Hans første seier på Challenge Tour'en kom i juni 1998 i Tyrkia hvor seiers-

premien var 120.000 kroner. Det blir spennende å følge ham i slutten av dette årtusen og inn i det neste.

Tom Edseth var en hardt arbeidende spiller. Han trente tidlig og sent og ble

belønnet med et norsk mesterskap i 1987. Under et NM i Stavanger presterte han i ung alder å starte med birdie-birdie-hole in-one, og gikk etter den bravaden en tid under navnet "3 - 3 - 1 Edseth". Tom forsøkte seg på en

profesjonell karriere, men manglende sponsorer og ikke rask nok fremgang satte en stopper for hans håp om å løfte sitt spill opp på det nivået som trengs for å kunne leve av det. Han valgte da å satse på utdanning i stedet.

En som begynte å spille i forholdsvis høy alder, var Knut Ekjord. Han var en lavhandicapper og deltok i elite-turneringer da en ulykke i skibakken satte en brå stopper for hans videre golfkarriere. Han og Vivi (tidligere Borge Andersen og elitespiller) fikk en sønn som ble svært god allerede i ung alder. Knut Ekjord jr. har vært med å prege amatørgolfsen i Norge på 90-tallet. Tre norske mesterskap, to andreplasser

Christian Berg og Asbjørn Ramnefjell

Thomas Nielsen anno 1981.

Til «Golfsportens dag på Bogstad» var den populære svensken Tumba Johansson invitert til å spille en oppvisningsmatch over 5 hull med våre beste - den gang - «småfrø», Cathrine Schrøder, Erik Bjerkholt og Thomas Nielsen. Tumba ble så imponert over bunkerslagene til Thomas at han prompte utfordret ham til en bunker-duell. Den 13 år gamle Thomas feide Tumba av banen! Ja, det var tydelig allerede da at det bodde mye golf i den lille kroppen...

og en fjerdeplass i perioden 1992-98 sier sitt. Han har i tillegg en rekke gode plasseringer både nasjonalt og internasjonalt. Dette har gjort ham til en av de beste spillerne klubben har fostret. Han har hjulpet klubben til flere norske lagmesterskap.

Christian Berg har vunnet klubbmesterskapet to ganger og vært innom landslaget samtidig som han har vært med på å vinne lag-NM for Oslo ved flere anledninger. Hans bror Andreas Berg har også to klubbmesterskap. Han valgte i 1997 å gå over i de profesjonelles rekker.

Morten Orveland er en spiller som satser seriøst og har et imponerende treningsopplegg som mange kan lære av. Klubbmester ble han to ganger - i 1993 og -96. Han har en rekke fine resultater å vise til som amatør. Mot Justin Rose tapte han i 1997 på play-off i St. Andrews Trophy, en stor internasjonal amatør-turnering i Skottland.

Han imponerte også med en vinner-score på 14 under par i Vestfold Open i 1996. I den prestisjetunge turneringen Peugeot Classic i Cannes tapte han på play off i 1997. Høsten 1997 ble han profesjonell og representerte Norge i World Cup som sin første profesjonelle oppgave. Han spilte på junior- og senior-landslagene i perioden 1990-97.

Henrik Bjørnstad lærte å spille golf i Sverige og kom til Oslo som en meget

ung og lovende golfspiller. Han imponerte tidlig med gode prestasjoner og en treningsiver man sjelden ser i Norge. Han plasserte seg godt ved flere anledninger selv blant profesjonelle spillere. Henrik vant NM i suveren stil på Borre i 1996 og var den desidert beste junioren i landet frem til han ble profesjonell sommeren 1997. Han var en hårsbredd fra å klare seg igjennom kvalifiseringen for Europa Tour'en i sitt første forsøk høsten 1997, og høsten 1998 klarte han det! Han blir den første spilleren fra klubben som har fast plass på herrenes Europa Tour, og han har det som skal til for å bli en meget god profesjonell spiller.

Klubben har hatt mange spillere med lav handicap, og som har vært med å prege elitegolfen i klubben. Spillere som Einar Wahlstrøm, Johan Ellingsen, Eirik Olav, Einar Horn jr., Christian Staubo, Robin Waaler, Kim Vinter, Robin Vinter, Anders Berggren, Christian Bjørnstad, Pål Solberg, Dag Opedal, Carl Chr. «Bulle» Bech, Hans Eirik Olav, Ole Christian Selbekk, Lars Hafstad, Marius Bjørnstad og Jeppe Nielsen har vært med på høyt nivå i norsk golf.

Andre gode spillere i klubben i jubileumsåret er Tore Chr. Sviland og Ragnvald Risan. Disse er begge norgesmestere – Tore hele fire ganger. Risan ble klubbmester i 1988 og 1998. De representerte henholdsvis Stavanger og Trondheim da de spilte på landslaget.

**Knut Ekjord Jr., Morten Orveland,
Henrik Bjørnstad**

Våre damer

Norsk kvinnegolf har vært preget av mye svakere rekruttering enn herregolfen. Som i mange andre idretter er det flest gutter som driver det langt. Gjennom årene har vi imidlertid hatt mange gode kvinnelige utøvere av den vanskelige golfkunsten.

Det har skjedd mye i damegolfen siden 1935 da damene bare fikk lov å spille etter kl 1200 på søn- og helligdager. Etter krigen var det først og fremst Aasta (Frimann-Dahl) Wahlstrøm som skilte seg ut. Hun vant en rekke mesterskap på 40- og 50-tallet. Nevnes

Vårt suksessrike damelag fra Nordisk Mesterskap i 1970. Fra v. Mette Rinde, Anniken Langaard, Bøbban Bjørge, Vivi Horn og cpt. Ruth Waaler.

bør også Kathleen Collett, Maxine Heyerdahl, Annie Bergh og Ellen Ihlen. Fra 1959 til 1966 var det ikke snakk om stort andre enn Anniken Bruusgaard – senere Langaard og Munch. Noen klubbmesterskap gikk hun riktig nok glipp av før hun overlot arenaen helt til Vivi Horn og Bøbban Paus (Bjørge). Borge Andersen-familien var en periode godt representert i eliten. Både Babben, Siri (Wahlstrøm) og Vivi (Ekjord) hevdet seg bra i elitesammenheng.

Vivi Horn vant NM i 1967 og 1974 – siste gang med etternavnet Marstrand. Vivi vant klubbmesterskapet fem ganger på rad fra 1966. En slik seiersrekke kan ingen andre vise til i klubbens historie.

Bøbban Paus (Bjørge) vant tre NM på rad på slutten av 60-tallet, samt Det Skandinaviske Mesterskapet i 1969. Samme året vant hun Copenhagen Cup. I dette toppåret for Bøbban vant hun også Skandinavisk Foursome sammen med den beste svenske spilleren Liv Wollin (Forsell). På samme tiden vant Vivi Marstrand det åpne svenske slagmesterskapet. Her ble Bøbban nr. 4 og Mette Reuss (Rinde) nr. 5. Lagmessig var de helt suverene. Bøbban har ikke glemt sine gamle kunster. I 1998 vant hun både NM (over 50 år) og Nordisk Mesterskap i samme klasse i Helsingfors.

Mette Rinde kom som en frisk vind på 70-tallet og vant hele seks NM-gull –

Anniken Langaard og Lilly Gulliksen

de tre siste med etternavnet Reuss. Klubbmester ble hun også ved et par anledninger. Mette Bjørum (Bergh) har lang fartstid i norsk golf, og hun vant klubbmesterskapene i 1972 og 73. Da hadde hun vært medlem i 25 år. Mettes søster Annie (Blakstad) var også en meget lovende spiller. Hun ble bl.a. Norgesmester i 1953. Annie og Mette Bergh var så tidlig ute at de måtte starte i gutteklassen i juniormesterskapene for i det hele tatt å få noe matching!

Mot slutten av 70-årene var det Lilly Bjørge (Gulliksen), søsteren til Bøbban, som var den toneangivende på damesiden - med tre NM-gull og enda flere klubbmesterskap. Hun var en klippe på landslaget i flere år. Anne-Marie Giørtz satset friskt i flere år og

oppnådde mange hederlige plasseringer. Mange landskamper ble det ved siden av gode plasseringer i mesterskapene. To ganger ble hun klubbmester. Selv om Marianne Wroll-Evensen (Kohorn) ikke vant noen av de ettertraktede mesterskapene, var hun stadig med og kjempet i klubb- og landslagssammenheng.

Svenske Anna Skanse giftet seg med Erik Dønnestad i 1978 og da var det hun som satte sitt sterke preg på damegolfen. Norsk mester er hun blitt fem ganger og klubbmester tre ganger. Hun ble også skandinavisk og svensk mester. Hun har bidratt til å heve nivået på norsk damegolf betydelig.

Cathrine Schrøder Norderhaug, har gjort seg sterkt bemerket på elitenivå uten at hun har fått navnet sitt skrevet

Bøbban Paus (Bjørge) anno 1998

opp i gullskrift på tavlene i klubbhuset som Norgesmester eller klubbmester. Hun var nær på å vinne NM i 1983 da hun ledet etter tre runder med nesten 10 slag. Hun ble diskvalifisert fordi hun hadde skrevet under på et scorekort hvor det ved en feil var blitt ført for lav score på et hull. Hennes beste plassering som amatør var 5. plass i det franske åpne amatør mesterskapet i 1986. Hun ble profesjonell i 1987 og spilte på Asia Touren med en andreplass i Indonesia og en niende plass i Thailand som best. En seier ble de på svenske-touren.

Anna (Skanse)
Dønnestad,
Cathrine
(Schrøder)
Norderhaug og
Elizabeth Vinter

Cathrine ble trener i 1989. Hun utdannet seg senere til sykepleier og har fått amatørstatusen tilbake. Et bra come back var det da hun ble beste norske amatør med sin andreplass i det åpne norske mesterskapet i 1997.

Anette Dobloug var kjent for sine lange slag. Etter hvert ble presisjonen også ganske bra. Dermed blandet hun seg inn i toppen på nasjonalt nivå flere ganger og hadde flere oppgaver som landslagsspiller.

Jannicke Bakken (Nielsen) studerte i USA og forbedret sin golf kraftig med det. Hun vant NM i 1983 og ble klubbmester i 1988 og 95 med to ulike etternavn. Hun representerte landet og klubben flere ganger.

Elizabeth Vinter var den av de fire Vinter-søsknene som ble best. De tre andre Kim, Ellen Ann og Robin har også vært med i Norges-topp. Elizabeth ble norsk mester i 1988 og kunne kanskje blitt det flere ganger hvis hun ikke hadde valgt å bli profesjonell i 1990. Hun var en solid klippe på landslaget i slutten av 80-årene. Elizabeth var trener i Lommedalen et par år før hun forsøkte seg som profesjonell spiller i 1992-93. Da fikk hun tilbud om å bli headpro på Ballerud i Bærum og la konkurransekøllene på hylla.

Cathrine Høyer var med på landslaget i flere år og vant fire

klubbmesterskap på 80-tallet. Hun studerte i USA og ble fort meget god, men hun nøyde seg med en forholdsvis kort karriere på toppnivå.

Anette Beck har også vært på landslaget. Hun ble klubbmester i 1992 og var stadig med og truet de aller beste.

Anne Line Bakkevig var med i elitesammenheng en stund – også med flagget på brystet, men vant ingen av de store mesterskapene. Elisabeth Eide har gitt ungjentene fin konkurranse i perioder, selv om hun begynte å spille golf i forholdsvis høy alder. Helene Roll hadde helt sikkert vært enda bedre om hun hadde ønsket å satse litt mer. Andre som har vært med å prege klubbens kvinnegolf er Jean Campbell og Liv Wedseth.

Den som har gjort det aller best internasjonalt er Vibeke Stensrud. Hun har ikke hatt anledning til å være med i klubbmesterskapet så mange ganger pga studier i USA. Hun vant klubbmesterskapet én gang. Det vakte internasjonal oppsikt da Vibeke Stensrud fra Norge vant Optimist Junior World Championship i 1991 – det uoffisielle verdensmesterskapet for juniorer. Vibeke rakk imidlertid å bli norsk mester fire ganger før hun ble

Vibeke Stensrud og
Suzann Pettersen

1992 - Fire glade landslagsjenter:
Hanne Nyquist og Vibeke Stensrud
bak Carine Lindman og
Randi Ditlev-Simonsen

profesjonell. Hun vant også EM individuelt i 1993 og gjorde det meget godt da hun spilte for San Jose State University i California frem til hun ble profesjonell i 1996. En skulderskade har

satt henne mye tilbake. Kanskje hun blir en stor golfstjerne i fremtiden hvis hun blir skadefri.

Hanne Nyquist viste svært lovende takter en periode med flere gode resultater. Hun har imidlertid i ung alder valgt å ikke satse så sterkt på toppgolf. Hun var student i USA og har blant annet vunnet lag-NM for klubben.

I de siste årene er det Suzann Pettersen som har vist de mest lovende taktene på amatorsiden. Hun har allerede i ung alder vunnet en rekke mesterskap både i junior- og i senior-klassene. Treningsvillig, sterk og langt-slående er beskrivelser av en person som kan komme til å nå langt i golf. Suzann har alle disse egenskapene. Hun vant NM både i 1996, 97 og 98 og var med på juniorenes svar på Ryder Cup i Spania i 1997 hvor hun imponerte stort. Hun vant også kvalifiseringen i EM for juniorer på Bogstad i juli 1998 samt klubbmesterskapet.

Blant de andre gode spillerne som har vært med på å sette sitt sportslige preg på klubben kan vi nevne Tonje Berggren, Hege Kracht og Randi Ditlev-Simonsen. De har alle representert både klubb og fedreland.

I jubileumsåret er det i første rekke Vibeke Stensrud og Suzann Pettersen som er de store spillerne blant våre damer.

Våre klubbmestere

Herrer:

1925	J. L. Ohmann	1965	Jan Aaseth
1926	J. L. Ohmann	1966	Arve Pedersen
1927	Arne Moltzau	1967	Per Heidenreich
1928	Norman Vorley	1968	Per Heidenreich
1929	F. H. Palmer	1969	Jan Aaseth
1930	Olaf S. Heyerdahl	1970	Olaf Eie
1931	Olaf S. Heyerdahl	1971	Erik Dønnestad
1932	C. A. H. Gunderlach	1972	Erik Dønnestad
1933	Olaf S. Heyerdahl	1973	Olaf Eie
1934	Olaf S. Heyerdahl	1974	Ole Christian Hammer
1935	Olaf S. Heyerdahl	1975	Erik Dønnestad
1936	Olaf S. Heyerdahl	1976	Petter Dønnestad
1937	Olaf S. Heyerdahl	1977	Leif Stensrud
1938	Olaf S. Heyerdahl	1978	Leif Stensrud
1939	Einar Bergslund	1979	Erik Dønnestad
1940-		1980	Asbjørn Ramnefjell
1946	Ikke spilt	1981	Asbjørn Ramnefjell
1947	Olaf S. Heyerdahl	1982	Christian Bjørnstad
1948	Per Falster	1983	Leif Stensrud
1949	Arild Wahlstrøm	1984	Leif Stensrud
1950	Ikke spilt	1985	Erik Dønnestad
1951	Olaf S. Heyerdahl	1986	Pål Solberg
1952	John Johansen	1987	Ragnvald Risan
1953	Frank Jacobsen	1988	Thomas Nielsen
1954	John Johansen	1989	Thomas Nielsen
1955	John Johansen	1990	Ole Christian Hammer
1956	John Johansen*	1991	Andreas Berg
1957	Kaare Kittelsen	1992	Knut Ekjord jr.
1958	Arve Pedersen	1993	Morten Orveland
1959	Arve Pedersen	1994	Christian Berg
1960	Asbjørn Lunde	1995	Andreas Berg
1961	Kaare Kittelsen	1996	Morten Orveland
1962	Kaare Kittelsen	1997	Christian Berg
1963	Kaare Kittelsen	1998	Ragnvald Risan
1964	Arve Pedersen		

Damer:

1925	Ikke spilt	1965	Anniken Langaard
1926	Ikke spilt	1966	Vivi Horn
1927	Ikke spilt	1967	Vivi Horn
1928	Ikke spilt	1968	Vivi Horn
1929	Ikke spilt	1969	Vivi Horn
1930	Ikke spilt	1970	Vivi Horn
1931	Ikke spilt	1971	Mette Rinde
1932	Aina Arfwedson	1972	Mette Bjerum
1933	Barbara Palmer	1973	Mette Bjerum
1934	Kathleen Collett	1974	Lilly Gulliksen
1935	Kathleen Collett	1975	Mette Reuss
1936	M.T. Ullens de Shooten	1976	Anne-Marie Giertz
1937	Kathleen Collett	1977	Lilly Gulliksen
1938	Kathleen Collett	1978	Lilly Gulliksen
1939	Maxene Heyerdahl	1979	Anna Dønnestad
1940-		1980	Anna Dønnestad
1946	Ikke spilt	1981	Anne-Marie Giertz
1947	Aasta Frimann-Dahl	1982	Lilly Gulliksen
1948	Aasta Frimann-Dahl	1983	Jean Campbell
1949	Annie Bergh	1984	Anna Dønnestad
1950	Ikke spilt	1985	Cathrine Høyer
1951	Ellen Ihlen	1986	Cathrine Høyer
1952	Annie Bergh	1987	Cathrine Høyer
1953	Annie Bergh d.y.	1988	Jannicke Nielsen
1954	Aasta Wahlstrøm	1989	Vibeke Stensrud
1955	Ellen Ihlen	1990	Cathrine Høyer
1956	Aasta Wahlstrøm*	1991	Vibeke Stensrud
1957	Anniken Bruusgaard	1992	Anette Bech
1958	Anniken Bruusgaard	1993	Ikke spilt
1959	Aasta Wahlstrøm	1994	Elisabeth Eide
1960	Valvanus de los Casares	1995	Jannicke Bakken
1961	Anniken Langaard	1996	Ikke spilt
1962	Siri Borge Andersen	1997	Helene Roll
1963	Babben Borge Andersen	1998	Suzann Pettersen
1964	Anniken Langaard		

*Fra og med 1957 har OGC arrangert eget klubbmesterskap.
Tidligere var klubbmesterskap og Norgesmesterskap det samme.

Klubbens største personligheter

Av Jan
Aaseth

Det er en lang rekke medlemmer som opp gjennom årene har ydet en uvurderlig innsats til klubbens beste, og aller helst skulle man takke og nevne hver og en av dem ved navns nevning. For du verden - hva ville klubben ha vært uten denne utrolige mengden av interesserte og engasjerte frivillige?

Når Oslo Golfklubb feirer sitt 75 års jubileum må ingen føle seg tilsidesatt eller glemt ved at vi spesielt fremhever fire personer som, hver på sin måte, har betydd særdeles mye for klubben; Olaf Schau Heyerdahl (Ola), Arild Wahlstrøm, Per Teigen og John Johansen.

«Ola»

Siden 1928, da han vendte tilbake for godt fra ungdomsår i USA, og i nærmere 50 år fremover hadde Olaf Heyerdahl en ganske bestemt finger med i spillet når det sto om Oslo Golfklubb - enten han var med eller utenfor styret!

Ola var i klubbens første år vår desidert beste spiller som hevdet seg også i Skandinavisk sammenheng. Norgesmester var han nærmest permanent, senest i 1951, da var han 54 år gammel. Med den posisjonen som golfspiller, og dessuten med stor interesse for baneanlegg og gress, ble det naturlig at hans røst måtte høres - og man hørte på Ola!

Han ville ha en golfbane som kunne friste en avansert golfspiller, og han var

drivkraften i å bringe Bogstad videre - og frem til 18 hull.

Sandgreens, som man hadde de første årene, måtte vike for gress. Den første prøvegreenen var Ola selv med på å lage - sammen med Martin Olsen fra Portnerstuene på Voksen. Greenen oversteget alle forventninger, og senere ble det gressgreener for alle pengene som fantes i klubbkassen.

Ola's ideer ble stadig fulgt - eller triumfet igjennom (!), og han har en stor del av æren for Bogstad slik den er idag.

Ola skapte miljø ved klubbhuset såvel som på banen, men når Ola uttalte ordet BANEN så var det, som Jan Nyquist i sin tid formulerte det: «med kraft og snert, med en mors kjærlighet for sitt barn og med en fars vilje til å verge sitt land. Når Ola derimot uttalte ordet HUS-KOMITÉEN - så var det med forakt og syrlig, fallende betoning, som fikk posten «nødvendige, ekstraordinære utbedringer» til å se ut som blodig overgrep i regnskapet.»

Ola så tidlig at hvis golf skulle få en utvikling som sport måtte man få med yngre talenter, som ikke nødvendigvis var sønner og døtre av medlemmene.

Ola så talenter særlig hos ivrige caddies. Han ga dem gamle køller og sørget etter hvert for at de beste ble tatt opp som juniormedlemmer i klubben.

Ola var formann i klubben fra 1952 - 1954, og mangeårig leder for

elitetrening og landslagskaptein.

Han var elsket av spillerne, som i landkamper og mesterskap ofte spilte over evne, mest for å glede Ola!

Ola ble et høyst fortjent æresmedlem av Oslo Golfklubb i 1958.

Arild Wahlstrøm

Arild Wahlstrøm er den av klubbens medlemmer som har fremhevet seg sterkest når det gjelder golfadministrasjon, ikke bare i vår klubb, men også i Norges Golfforbund og i European Golf Association.

Som medlem i klubben siden 1926 ble det utallige golfrunder gjennom årene, både ute og hjemme, og Arild tok også et NM i 1949 etter en dramatisk finale mot Olaf S. Heyerdahl.

Arild satt en rekke år i klubbens styre før han i 1961 overtok som formann for en 4 års periode. I samme periode bygget han opp Norges Golfforbunds treningskomité, for gjennom den å styrke vår internasjonale slagkraft.

Han var styremedlem i NGF i to år før han overtok som President i tiden 1967-70.

Fra 1968-73 satt Arild Wahlstrøm som medlem av den tekniske komité i European Golf Association, og ble

1991 - Arild Wahlstrøm overrekker presidenten i NGF - Carl Semb - en sjekk på kr 100.000,- til et nasjonalt juniorfond.

President i EGA i 1975. Dette var en oppsiktsvekkende posisjon, tatt i betraktning Norges beskjedne stilling i golfverdenen - og sier en hel del om den respekt Arild nød innen golfsporten - også internasjonalt. Han sto hele sitt liv forrest på barrikadene når det dreide seg om kampen for nye baner. Oustøen Country Club er et eksempel på hva Arild kunne få gjennomført, og denne perlen av en bane ble en fin avlastning for vår egen klubb. Maridalen GK kjempet han som en løve for, men fikk dessverre aldri sett den realisert. Lommedalen fikk god drahjelp av Arilds ekspertise, og ingen var vel gladere enn ham da den ble en realitet. Sørkedalen, Grini, Bærum - overalt var

han på jakt etter muligheter for ekspansjon for den sporten han elsket og hadde sånn tro på.

Ikke minst var Arild Wahlstrøm en utrettelig forkjemper for juniorgolfens fremme. Med stor forståelse for hva incitament betyr for de unge arrangerte han selv, sammen med sin kone Aasta, i mange år Arild Wahlstrøms Pokal for våre yngste rekrutter. Denne turneringen har nå vært arrangert i over 50 år og samler opptil 240 deltagere fra hele landet. De fleste av klubbens beste spillere fikk sin debut nettopp i Arild W's Pokal.

Arild Wahlstrøm fikk NGF's hederstegn i 1971 og ble æresmedlem av Oslo Golfklubb i 1974.

John A. Johansen

John vokste opp noen hundre meter fra golfbanen, og fant fort veien dit, der han raskt viste seg å være en caddy med et helt spesielt golf-talent. Dette visste klubben å dra nytte av, så fra 1939-1940

ble han en meget benyttet assistant-pro under head-pro Gibbie Heron.

Etter et par år fikk John imidlertid tilbake sin amatørstatus, og satte sitt sterke preg på premielistene gjennom både 50- og 60-årene.

John vant «Åpent NM» i 1950 og -51, og senere hele 9 NM, det siste i 1965, 46 år gammel!

John var selvskreven på landslaget i en årrekke, med deltagelse både i EM og VM.

John, som var en helt spesiell mester i nærs spill, avsluttet sin karriere i 1997, nesten 78 år gammel, med handicap 13!

John var en drivende god matchspiller. Når han en sjelden gang tapte, gjorde han Ben Hogans ord til sine: «I don't mind not winning, but I hate to lose». Og hvem, uten John, kunne servere et utbrudd som det etter seieren i NM i 1959: «Now we are together again - the Cup and I», - uttalt med slik salvelse at man trodde det var Sir Lawrence Olivier i en Shakespeareforestilling.

Bogstad ble fattigere uten John.

Per Teigen

Per Teigen var klubbens sekretær fra 1961 til sin bortgang i 1992.

Det var Arild Wahlstrøm som oppdaget denne usedvanlig dyktige offiseren, og fikk ham engasjert som klubbens sekretær.

I Per Teigens 30 årige engasjement i klubben vokste sporten, medlemsmassen og oppgavene, og Per Teigen opparbeidet seg etter hvert en uvurderlig kompetanse.

Med sin hyggelige imøtekommenhet, sine utrolige og uforglemmelige replikker, alltid smilende og med stor arbeidsglede og aldri sviktende interesse, ble han en velsignelse for klubben. Som ressursperson var han uunværlig, ikke bare for vår klubb, men for hele golf-Norge. Til tross for at vi hadde et golfforbund, var det Per som var golf-guruen. Når Per Teigen uttalte seg så lyttet selv The Royal and Ancient.

Ti formenn hadde gleden og hjelpen av Per Teigen som sekretær, og alle nøt godt av hans store lojalitet og takt. Men «tre rynker i pannen» kunne Per ha, og da hjalp det lite hvem eller hva man var.

I august 1992 fikk Per et fatalt hjerteattakk som dessverre, alt for tidlig, gjorde slutt på hans karriere i Oslo Golfklubb.

Åtte headpro'er

– har tatt seg av klubbens
medlemmer opp gjennom 75 år.

Av Jan Aaseth

Klubbens mangeårige medlem - George Dean fra Aberdeen - var mannen som de første årene stadig skaffet klubben gode pro'er fra sitt hjemland.

Fred Robertson

- fra Bancrory, Skottland var den førte trener klubben knyttet til seg.

Han kom allerede i 1925, og fikk garantert en lønn på 200 pund.

Hans honorar var kr. 6,- for 9 hull og «i tilfælde av regnveir halv pris» - står det i avtalen!

Gilbert Heron

- også han skotte fra Murcar ble ansatt i 1926.

Han ledet også arbeidet på banen, og ble sterkt savnet da han forlot klubben etter to år, til fordel for København.

Gavin Shand

- skotte selvfølgelig, kom i 1928 og ble på Bogstad i to år, før han dro til USA for å prøve lykken der.

Gilbert Heron

- søkte seg heldigvis tilbake til Oslo i 1930 og ble vår head-pro i 27 år.

«Gibbie» ble en institusjon - alltid vennlig og hjelpsom med enhver spillers problem. Han hadde vokst opp med golf - og kunne alt om golfspillet. Han hadde også store kunnskaper om banen.

Gibbies pedagogiske evner fikk ved hans død følgende beskrivelse i «Golf-entusiasten»: «Til dette nybrottsverk i en skog av noviser trengte vi nettopp en som elsket sporten for dens egen skyld og som ikke i første omgang tenkte på arbeidsdagens lengde og egen vinning».

«Gibbie» virket i det stille. Når han ikke ga timer, spilte han gjerne med «de nye håp», og ga diskrete råd og vink.

Han kjente alle og alles

sving - han likte alle, og alle likte ham. Han kjente sågar hver kølle i klubben og hadde ingen problemer med å finne eiermannen til en «løsgjenger».

Krigen og fire år i konsentrasjonsleir i Tyskland satte dype spor i Gilbert Heron, og han slet stille med sine egne plager til han falt om en høstdag i 1957.

Klubben fikk lov til å bekoste hans begravelse og tok også hånd om hans gravsted.

Hans minne er nær knyttet til Bogstad.

Cyril Pennington

- var engelskmann og kom i 1958. Det var selvsagt ikke lett for noen å fylle tomrommet etter Gibbie.

Pennington var nok den beste golfspiller av alle de trenere som har vært ansatt i vår klubb. For klubbens elitespillere var han et funn. Han ville helst spille med dem hele tiden for

dermed også å kunne pleie sitt eget «game».

Dette passet selvfølgelig ikke det «vanlige» klubbmedlem og etter tre år besluttet Cyril Pennington seg for å bli spillende pro i England, der han hadde stor suksess i flere år.

E.R. Warburton

- også engelskmann, overtok stillingen som head-pro i 1961. Han fant seg ikke særlig til rette hos oss og dro tilbake til Manchester for å åpne en stor driving range der.

Jørgen Korfitsen

- fra Aalborg i Danmark, var klubbens første ikke-britiske headpro. Han kom til klubben sammen med sin Anne Marie i 1966.

Sammen med sin familie la Jørgen ned et stort arbeid for klubben.

Selv var han et arbeidsjern av de sjeldne og arbeidet for to døgnnet rundt.

Men «gresset er alltid grønnere på den andre siden av gjerdet», og Korfitsen forlot klubben etter syv år på Bogstad for å starte en ny klubb i Søllerød utenfor København. Der ble han en relativt kort tid.

Bryan Plucknet

- fra Edinburg, kom i 1974. Bryan var en god golfer på 29 år, som tidligere hadde vært ansatt hos den kjente golfpedagogen John Jacobs. Han ble med stor suksess mye benyttet som trener for landslaget.

Bryans kone, Tina, tok seg av proshopen på en fortreffelig måte. Med sitt lyse humør og store elskverdighet ble hun raskt meget populær i klubben.

Etter elleve år på Bogstad sa Bryan Plucknet takk for seg og returnerte til England.

Ted Ogg

- fra Carnoustie i Skottland, kom hit fra Bergen Golfklubb og var vår «second pro» i hele 30 år. Han var hos oss fra 1958 til sin bortgang i 1988.

Ted kom til klubben under head-pro Cyril Pennington og ble second-pro under 5 headproer.

Ted Ogg var en fargerik person. Under krigen satt han flere år både i tysk, italiensk og japansk fangenskap, men klarte å rømme hver gang. Ted var

med på å bygge broen over Kwai. Selv fra det fangenskapet klarte han å rømme. Han var én av de to som overlevde dette. Ted var høyt dekorert.

Ted var en dyktig trener og hadde alltid en hyggelig bemerkning på lur.

Han ønsket ikke selv å bli headpro, men forsvarer så absolutt en plass i denne boken. Han slo rot på Bogstad og ble en slags institusjon etter sine 30 år hos oss.

De siste årene av sitt liv tok han hånd om startboden. For dette ble han hedret ved å få denne oppkalt etter seg.

«Ted's House» står som et minnesmerke over den hyggelige skotten som etter sin bortgang ble bragt tilbake til sin fødeby Carnoustie.

Stephen Newey

- vår head-pro i jubileumsåret - kom til Bogstad allerede i 1975 som assistant-pro for Bryan Plucknet.

Stephen ble svært populær hos klubbens medlemmer, slik at valget på ny head-pro var enkelt da Bryan forsvant i 1985.

Stephen ble etter kort tid den idéelle klubbpro; alltid like smilende og vennlig mot alle. Etter 24 år i klubben har vi aldri sett Stephen i dårlig humør! Han er alltid på plass med en oppmuntring og et tips om svingen eller spillet. Hans omtanke og service-innsats overfor medlemmene er overveldende, og hans

enorme interesse og giverglede overfor klubbens juniors uoppslitelig.

Gjennom sin rause opprettelse av Sarah's Cup, Carl's Cup og Anthony's Pokal - oppkalt etter hans tre barn - har han gitt klubbens yngste garde deres egen store, årlige festdag.

Med kone Jane, elskverdig tilstede i proshopen - når hun ikke må gjøre en innsats for de etter hvert tre kommende smågolfere - er Jane og Stephen blitt det perfekte klubbpro-par.

Stephen og Sarah administrerer premiebordet under Sarah's Cup.

Stephen, Jane og assistant pro Julian King utenfor sitt annet hjem.

OGK og våre sponsorer

*I dagens samfunn er det ikke lenger
banebrytende eller sensasjonelt at en golfklubb
har sponsorer – snarere tvert i mot.*

*Hverken idretten eller store deler av
kulturlivet hadde vel i dag hatt de forholdene
og mulighetene de har uten sponsorer.*

Frem til 1985 må den «sponsingen» Oslo Golfklubb klarte å tiltrekke seg vel betegnes som relativt beskjeden. Det gikk mest på velvillige medlemmers annonser i klubbens håndbok – som sågar i mange år bare ble utgitt hvert 3. år. Så husker

vi noen spredte tiltak på benker og søppelkasser, og at bl.a. SAS fikk lov til å avholde en turnering i året, mot å betale en nærmest symbolsk baneleie. Profilerings var det overhodet ikke snakk om – nærmest tvert i mot. Man satt opp en liten lapp på oppslagstavlen om at turneringen skulle finne sted, og så avholdt man sin konkurranse.

Først etter at Ole V. Raanaas kom inn i bildet ble det fart i sakene. Han ble sendt til Sverige for å ta en titt på «företagsgolf». Han var ikke mer enn tilbake før han, med sin vanlige entusiasme og pågangsmot, fikk overbevist styret om hvilket potensiale det lå i klubben. Så gikk det slag i slag. Første skritt var å forlange kr. 5.000,- pr. time for «leie» av første tee – hvilket representerte en turnering for ca. 24 spillere. Senere ble den taksten øket betraktelig, men det skal innrømmes – ikke alltid uten sverdslag.

Mange medlemmer fikk seg nok en støkk ved synet av de første store sponsorplakatene som ble satt opp rundt parkeringsplassen og foran proshop. Særlig vakkert var det jo ikke, men pengene vi fikk var gode å ha.

Så var tiden inne til å nedsette en sponsorkomité. Wilhelm Wilhelmsen og Kaspar K. Kielland ga denne komiteen den rette tyngde vis-à-vis den aktuelle målgruppen. Ole satt seg ved telefonen.

Det ble laget «pakketilbud» med salg av teesteder, flagg, benker og reklameplakater rundt klubbhuset, sponsor-medlemskap og egne sponsorturneringer med profilering. Pengene begynte å rulle inn i klubbkassen.

Etter noen år med klubbens egeninnsats var det naturlig å trekke inn profesjonelle krefter. «Sponsor Service A/S» ble kontaktet, og Ole Raanaas og Per Teigen inngikk i 1985 den første avtalen som garanterte oss en minimum årsinntekt på kr. 350.000,-. Mange penger den gangen. Sammen utviklet «Sponsor Service» og klubben et produkt som er forløperen til det vi har i dag.

Med bakgrunn i den stadig tiltagende golfinteressen og den tross alt relativt høye provisjonen som gikk til «Sponsor Service A/S», bestemte styret seg i 1992 for å overta kontraktarbeidet med sponsorene selv. Med en ny, ung daglig leder og stadig mange firmaers ønske om å benytte golf til å markedsføre seg, har det så langt vist seg å være et riktig valg. I jubileumsåret vil klubben passere 2,4 millioner kroner brutto i sponsorinntekter.

Det er en lang rekke entusiastiske og positive sponsorer OGK gjennom årene

har vært så heldig å få avtaler med - og som det har vært en fornøyelse å samarbeide med. At klubbens med-

Ole Jacob og Christian («Brother») Storm, initiativtagere og vertskap ved den første store shotgunturneringen.

lemmer også på mange måter har hatt direkte glede av våre sponsorer, behøver man ikke å gå lenger enn til de sponsede torsdagsmatchene for å konstatere. Ingen glemmer vel heller Ole Jacob og Christian («Brother») Storms initiativ og generøsitet med den første store shotgunturneringen.

I begynnelsen var det nok mange av våre sponsorer som hadde liten erfaring med golfspillet. Ved introduksjonsrunder kunne man se både kontordresser, tåløse sko og miniskjørt, men du verden - i dag er de blitt *golfere* alle sammen! Våre venner er de også blitt - på alle måter.

Caddies og «night members»

*Av Jan
Aaseth*

I tiden før golftrallene kom, var caddies en selvfølgelig ting på Bogstad.

Nærmere 50 gutter og jenter, i alderen 13-18 år, bar bag'er og assisterte spillerne på alle måter.

Caddiene kom fra områdene rundt banen; Røa, Fossum, Sørkedalen og Jar.

De dyktigste caddiene ble såkalte A-caddies, de andre var B-caddies.

Det var «Caddymasteren» som, i samråd med proen - Gibbie Heron, kunne opphøye en caddy fra B- til A-status når han eller hun var blitt dyktig nok.

Caddiene måtte lære seg golf-etiketten fra A til Å; stå på riktig side av flagget og spilleren, ikke tråkke på eller stå i puttelinjen, stå stille og selvfølgelig alltid finne ballen.

Betalingen i 1950 var kr. 3,50 pr.runde for B-caddy og kr. 5,00 for en A-caddy.

1928 - Blide caddies med reglementert alpelue med merke.

Det var ikke sjelden at en caddy tok «dobbel-jobb», og bar bag'er for to spillere samtidig. Lørdag og søndag ble det svært ofte «dobbel-jobb» i 36 hull!

Dette ble kjærkomne sparepenger til f.eks. en sykkel.

Etter hvert fikk caddiene kjøpt gamle køller av medlemmene eller av Gibbie Heron. Og selvfølgelig ble mange grepet av golfbasillen for resten av livet.

På Bogstad rundt 1950 het det seg at man hadde tre typer medlemmer: Aktive, passive og «night-members».

Sistnevnte kategori var ivrige caddies som snek seg ned Ankerveien om kvelden, og begynte å spille «sin»runde, som startet på Skoghullet (11), deretter Dødens Dal (12), ut Bjørkodden (13), opp Doglegen (14) og opp hull 6. Deretter begynte ny runde på Skoghullet! Og spillet gikk hver eneste kveld så lenge man kunne skimte lys!

Etter hvert utviklet mange «night-members» seg til dyktigere golfere enn medlemmene selv, og det ble en kamp om å få de beste «night-members» som sin caddy. «Night-members» selv ville helst gå for de dårligste spillerne; - da kunne de best gi synlig hjelp og råd til spilleren - og følgelig få mest driks! Det påstås også at når notorisk gjerrige medlemmer kom, gjemte de seg i håp om at en rausere spiller skulle dukke opp litt senere.

Heldigvis ble en del sportslig interesserte medlemmer, med Olaf S. Heyerdahl og headpro Gilbert Heron i spissen, etter hvert oppmerksom på de mange talentene som snek seg ut hver kveld for å dyrke sin nye lidenskap og hjalp de beste inn i klubben som medlemmer.

Det tok ikke mange år før landslaget i stor grad besto av «ex-night-members»!

Mange av disse spiller den dag idag, og golfetiketten har de aldri glemt; du vil aldri se en «night-member» stå i din puttelinje eller bevege seg når du slår.

00	
Tariff for Caddies:-	
kr. 0.50	for 9 huller
" 1.-	" 18 "
~ ~ ~	

«Blir det noen jobb å få idag...?»

Shakerpokalen

Blant alle våre pokalturneringer - hvorfor bare omtale Shakerpokalen?

Jo, fordi kontakten med Göteborgs Golf Klubb var den første, og også den mest fruktbare forbindelsen for Oslo Golfklubb. En forbindelse som fortsatt er intakt etter 75 år. Det var vår klubb, som i 1927 - i anledning av Göteborg Golfklubbs 25 års jubileum samme år - satte opp denne pokalen. Meningen var å spille om den hvert år, vekselvis på Hovås og på Bogstad.

Til den første match'en kom göteborgerne hit opp og måtte sette pokalen igjen her, men så tok de «tre strake», og beholdt den første pokalen for godt.

Siden har det vært ganske programmessige hjemmeseire, med stor ståhei når det en enkelt gang har lyktes gjestene å ta med troféet. I de første årene stilte man om mulig med sine aller beste spillere, mens man i dag - i høyere grad enn tidligere - kan betegne den som en vennskapsmatch.

Til langt ut i 70-årene var det spillere med som hadde deltatt nesten helt fra første stund, så som Birger Halle og Bjarne Holter-Sørensen.

Shaker-møtet har gjennom årene vært en match begge klubber har lagt stor vekt på og fulgt opp med stor glede og interesse. Det er blitt en rekke morsomme og keen'e oppgjør mellom meget gode venner. Vi tror på en lykkelig fortsettelse mellom Göteborgs Golf Klubb og Oslo Golfklubb.

GC-pokalen

I samme åndedrett som man nevner Shakerpokalen, må noen ord tas med om GC-Pokalen. Den har riktignok ikke samme ærverdige alder som Shaker'n, men er et direkte resultat av denne.

En av de mer fremtredende deltagere i Shaker'n var en herre ved navn Gunnar Carlsson. Etter i en årrekke å ha notert seg sin manns begeistrede deltagelse i samme turnering, bestemte hans kone Olga seg for at det kunne da umulig være bare menn som kunne møtes over landegrensen til edel kappestrid. Hvorpå hun fikk sin mann G. Carlsson til å sette opp en vakker pokal - derav navnet GC-Pokalen - og tok kontakt med damekomitéen i Oslo Golfklubb.

Og helt fra innstiftelsen - 23.mai 1950 - ble turneringen en stor suksess. For de norske deltagere ble dette

simpelthen den spede begynnelse på internasjonalt lagspill. Det var stor konkurranse om å komme med på laget, som - den gang som nå - besto av 12 damer. Som i Shakerpokalen stilte man i første omgang med sine beste spillere, så som Aasta Wahlstrøm (playing captain) og formannen i damekomitéen - Annie Stang Berg. Begge disse hadde 12 i hcp. Annie Bergs to døtre - Annie

(Blakstad) og Mette (Bjørum) - og den unge Anniken Bruusgaard (Munch) var med på laget i mange år, fra de var 15-16 år. Disse har ennå stjerner i øynene når de forteller om dette. Hvilken opplevelsen det var, og den inspirasjonen det ga til videre satsing.

Senere hen er også denne turneringen blitt en ren vennskapsmatch. Men du verden, det gjelder å vinne!

1929 - Mesteparten av det første Shakerlaget mot Göteborg på Hovås: J.L. Ohman, Olaf S. Heyerdahl, Håkon Grut, Alf B. Bryn, Hassa Horn, Arne Moltzau, Oscar Lütken, R.M. Peterson og Birger Halle.

Vinter på Bogstad

Neppes noe sted i Oslo og omegn har et så yrende liv som golfbanen vår på en skisøndag. Den er da også det mest ideelle treningsfelt for småbarn, nybegynnere og utlendinger som aldri har hatt ski på bena. Det er ikke for ingen ting at første hulls fairway på folkemunne gjerne blir omtalt som «Ambassador Hill».

Det finnes vel knapt heller noen bedre startplass for en skitur innover i marka. Vel over våre hvite fairways ligger Bogstadvannet i hele sin lengde og bredde. Herfra gis en uendelighet av muligheter for å møte skogen, flakene i marka, høydene innover, stillheten, rekreasjonen.

Og så hjemturen da - med lav ettermiddagssol over kammen på 9'ern.

Det skal ikke mer enn litt rim til for å kunne gå på ski på banen. Dette har mange skientusiaster funnet ut. Ja, Bogstad er et eldorado - også om vinteren!

1977 - Med treningslokalene og garderobene, og med start fra drivingrangen, var Bogstad et ideelt sted å arrangere Holmenkollen Ski Festivals renn for handicap'ede.

Ingen mulkt i et slikt antrekk. Rundt 1800-tallet var det en selvfølge at en golfspiller ved enhver runde iførte seg sin klubbs antrekk - eller uniform. Unnløt man å gjøre dette ble man umiddelbart ilagt en mulkt bestående av en flaske rom. Forsmedelsen var nok imidlertid det verste.

Oslo Golfklubb har gjennom sine 75 år hatt tre forskjellige emblemer. Når skiftene foregikk, og hvorfor, har vært umulig å finne ut. Her ser vi imidlertid at det første merket var en enkel, grønn vimpel, dernest et lett «tykkmavet» skjold, der uglen viser seg - på lys blå bunn. Dette merket hadde vi i det minste frem til 1966. Så - til sist det vi nå kjenner - en enklere, strammere versjon av skjoldmerket, nå på burgunder bunn. Formgiver her skal ha vært et av klubbens medlemmer - Jan Berggren.

Hvorfor uglen, spør man seg? Vel, også dette har det vært vanskelig å finne ut av. En teori og påstand er at det, i det gamle klubbhuset - låven - var et uglereir. En annen forklaring kan man kanskje finne ved at det i Aschehougs Konversasjonsleksikon under «Bogstad Gård» står å lese at «første private eier av gården var Morten Lauritzen (Ugla)». Man kan bare spørre seg.

*OGK ønsker å takke
de følgende for billedbidrag:*

Oslo bymuseum,
s. 6, «Bogstad Gård», gouache av Elias Meyer,
ved fotograf Rune Aakvik.
s. 16, 19, 20, 26, 99 og 103 - A. B. Wilse
s. 19, ukjent fotograf
s. 143, ukjent fotograf

Fotograf Terje Thorsrud,
s. 66, 122 og 131

Fotograf Kim Holthe,
s. 36, 38, 50 og 130

Blekkhuset A/S,
s. 62/63, 78, 81, 91, 107 og 109

Fjellanger Widerøe A/S,
Flyfoto, s. 94/95

Golf atlas A/S
Illustrasjoner fra baneguiden,
s. 76 til s. 93 og s. 106

Øvrige bilder:
Torunn Løberg, Finn Skedsmo, Niels Vik,
Bror Westblad, Karin Westblad
og mange andre - ukjente.

Redaktør: Karin Westblad
Ansvarlig utgiver: Oslo Golfklubb, Oslo
Layout: Nitti Grader design
Trykk: HOD A/S, Oslo
Satt i Garamond og Gill Sans

